

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

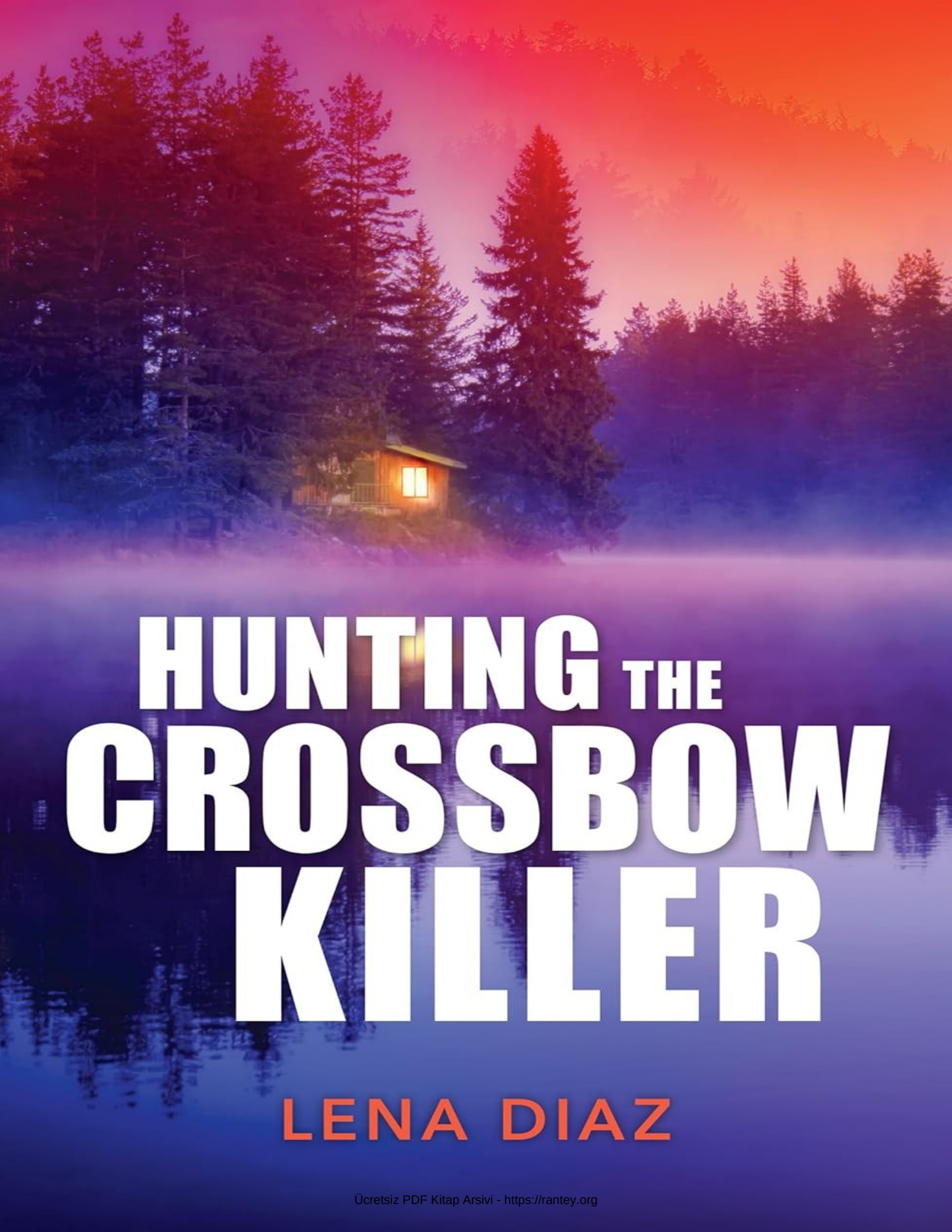
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HUNTING THE CROSSBOW KILLER

LENA DIAZ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kentucky'de doğan **Lena Diaz**, Kaliforniya, Louisiana Florida'da yaşamış ve şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte burada yaşamaktadır. Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Amerika Romantizm Yazarları Altın Kalp® Ödülü finalist olan yazar, aynı zamanda prestijli Daphne du Maurier Gizem / Gerilim Mükemmellik Ödülü'nü de kazanmıştır. Lena hakkında en son haberleri almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Kitap Listesi

Lena Diaz Mills &

Boon Intrigue A Mystic

Lake Mystery

Yazarından Kitaplar

Tatar Yayı Katilini Avlamak

Tennessee'de Bir Faili Meçhul Hikayesi

Prescott Dağında Cinayet Seri

Katil Faili Meçhul Davası

Smokies'te Örtüldü

Sakladığı Sır Dumanlı

Dağlar Mezarlığı

Adalet Arayanlar

Kovboy Ateş Altında

Ajan Kuşatma Altında

Katil Komplo Ölümcül

İhanet

Daha fazlasını www.millsandboon.co.uk adresinde keşfedin.

MILLS & BOON

Okumaya başlamadan önce, neden ?

Bu Mills & Boon kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz. Özel indirimler, özel teklifler ve yarışmalardan haberdar olmak istiyorsanız, e-posta bültenimize bugün kaydolun!

BENİ !

Mills & Boon e-postalarını almak tamamen ücretsizdir ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıyı kullanarak istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Tatar Yayı Katilini Avlamak

Lena Diaz

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

Kopyalama hakkı

ISBN-13: 978-O-OO8-94467-4

Arbaletli Katili Avlamak Telif Hakkı©

2025 Yazan Lena Diaz İngiltere'de

Yayımlandı 2025

Mills & Boon, an imprint of *HarperCollinsPublishers* 1 London Bridge Street, London, SE1 9GF tarafından

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu baskı Harlequin Enterprises ULC ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya herhangi bir gerçek yer, işyeri, mekan, olay veya olayla hiçbir ilişkisi yoktur. Her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabı yalnızca kişisel bilgisayarınıza, tablet bilgisayarınıza, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazınıza (her biri bir "Lisanslı Cihaz") indirmek ve kurmak ve bu e-kitabın metnine ekranda erişmek, görüntülemek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez hak ve lisans verilir.

Lisanslı Cihaz. Bu eylemlerden herhangi birine yürürlükteki yasaların herhangi bir emredici hükmü uyarınca izin verilmesi dışında, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, tercüme edilemez, dönüştürülemez veya başka bir dosya biçiminde kullanılmak üzere uyarlanamaz, kamuya iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

® ve ™ ticari marka sahibine ve/veya lisans sahibine ait ve onun tarafından kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazarda Uyumlaştırma Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca 2019/790 sayılı Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) kapsamındaki haklarını kullanmakta ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça ayırmaktadır.

www.millsandboon.co.uk

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-kitap okuyucunuz/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

Yazı tipi boyutunun ve satır
yüksekliğinin değiştirilmesi Arka plan ve
yazı tipi renklerinin değiştirilmesi Yazı
tipinin değiştirilmesi
Gerekçelendirmeyi
değiştir Metinden
konuşmaya

Bu e-kitapta yer alan metnin belirli bölümleri, kitaptaki farklı içerik türlerini ayırt etmeyi kolaylaştırmak için belirli bir yazı tipinde ayarlanmıştır. Bu metin parçaları için yazı tipini değiştirmek mümkün olmayabilir.

Bana bu serinin fikrini veren gizemli Lanier Gölü'nden bahsettiği için kız kardeşim Laura Brown'a teşekkürlerimi sunarım. Serinin bu kitabının ilham kaynağı Reba McEntire'nin duygusal ve yürekleri dağlayan şarkısı "Bobby" oldu.

İçindekiler

Kapak	
Yazar Hakkında	
Booklist	
Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Sayfası	
Okuyucuya Not	
İthaf Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm On Birinci	
Bölüm On İkinci	
Bölüm On Üçüncü	
Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On Yedinci Bölüm	
Yirminci	
BölümBölüm On	
Sekizinci Bölüm	
On Dokuzuncu	
Bölüm Yirmi Bir	
Bölüm Yirmi İki	
Bölüm Yirmi Bölüm	
Yirmi DörtÜç	

[Yayıncı Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Grace tuğla döşeli kaldırımında durakladı, tabancasının hâlâ omuz kılıfında ve gözden uzakta olduğundan emin olmak için elini hafif ceketinin içine soktu. Birkaç adım ötede arnavut kaldırımlı dar bir sokak vardı.

Sokak şu anda ıssızdı, muhtemelen insanların çoğu kasabayı ikiye bölen gölün diğer tarafındaki sonbahar festivaline katılıyordu.

Güneş saatler önce Dumanlı Dağlar'ın üzerinden doğmuştu, ama ışınları kasabayı çevreleyen sık ağaçların arasından yeni yeni girmeye ve sudan yükselen sisi yakmaya başlamıştı; bir aşağı bir yukarı sallanan kayık kümelerini kısmen gizliyordu.

Tennessee'nin bu ıssız dağ kasabasına, hem aynı adı taşıyan gölü hem de gizemli kökenleri nedeniyle Mistik Göl adını vermişlerdi. Yetmiş yılı aşkın bir süre önce, eşi benzeri görülmemiş bir dizi süper fırtına dağlara o kadar çok su boşaltmıştı ki, çamur kaymaları yakındaki bir nehrin yönünü kalıcı olarak değiştirmişti. Bunun sonucunda oluşan sel, adı çoktan unutulmuş olan küçük bir tomruk kasabasını sular altında bırakmış ve sakinlerinin çoğunu trajik bir şekilde boğmuştu. Hayatta kalanlar ise ölümlerini geri alma ya da bir zamanlar sahip oldukları şeyleri yeniden inşa etme şansına asla sahip olamadı. Nehir artık yeni gölü beslerken, sular asla çekilmedi.

Bu yeni kasaba yavaş yavaş ortaya çıkmıştı. Ancak zaman geçtikçe, bölgede endişe verici sayıda gizemli ölümler ve kaybolmalar meydana gelmeye başladı.

Spekülasyonlara göre göl, tomrukçu kasabasını kapladığında öldürülen ilk insanlar şimdi bölgeye musallat olmuş, gölün karanlık derinliklerinden yukarı uzanarak araziye sahiplenmeye ya da sulu mezarlarının üzerinden tekne geçirmeye cüret edenleri cezalandırıyorlardı. Göl ürkütücü, baskıcı ve tehlikeliydi.

Ya da en azından Grace'in internette okuduğu buydu. Gerçek ise bir şey olduğunu kanıtlıyordu. Mystic Lake, hem su hem de kasaba, güzel, büyüleyici ve ilgi çekiciydi.

Kasabanın tek pansiyonu ve birkaç ev restoranının önünde kurulan renkli çadırların etrafında dolaşan insanlarla birlikte festival tüm hızıyla devam ediyor gibiydi. Bu çadırlardan bazılarında müzisyenler olduğuna şüphe yoktu, çünkü Grace suyun üzerinde sürüklenen unutulmaz bir melodinin zayıf notalarını duyabiliyordu.

Çocuklar sokağın parkta gülerек kaydıraklarda ve salıncaklarda oynadılar. Ancak parkın hemen ilerisindeki bir hayvanat bahçesi aileler için en büyük cazibe merkezi gibi görünüyordu. Bir çiftlik hayvanları topluluğu, kurulan geçici bir halat çitin arkasında kasaba halkıyla kaynaşırken meliyor, böğürüyor ya da gıdaklıyordu. Bunun hemen solunda ise gölün ve kasabanın bitip sık ormanların başladığı eğimli bir tepe vardı.

Yeşilin farklı tonlarındaki meşe, dişbudak ve baldıran ağaçları dağları kaplıyordu. Dev akçaağaçlar, yaprakları yeni dönmeye başlayan alçak rakımlarda muhteşem bir turuncu ve sarı renk cümbüşü oluşturuyordu. Sanki bir sanatçı onları, sonbahar geldiğinde yaprakları parlak alevler gibi titresin diye bilerek dikmiş gibiydi. Bundan birkaç hafta, hatta belki bir ay sonra burası turistlerle dolup taşacaktı. Yaprak dikizciler kasabanın uğursuz şöhretine meydan okuyacak ve doğanın ateşli gösterisine tanık olabilmek için tek giriş ve çıkış yolu olan iki şeritli virajlı yolda bir saatlik yolu göze alacaklardı. Ama Grace turist değildi. Buraya manzarayı seyretmeye ya da festivale katılmaya da gelmemişti.

Arkasını dönerek, gölün kendi tarafındaki kaldırımını çevreleyen uzun sıra halindeki süslü görünümlü dükkân ve işyerlerini inceledi ve özellikle bir tanesini aradı. Acaba bu binaların bazıları gibi taş ve sarmaşıklarla kaplı mıydı? Yoksa beyaz badanalı sedir salları ve güneş ışığında pırıl pırıl parlayan renkli ahşap süslemeleri olan ahşap yapılardan biri miydi? Kesin olan tek şey önünde çiçekler olacağıydı. Bütün binalarda vardı. Pembe ve beyaz, pencere kenarlarından taşıyor ya da büyük pişmiş toprak saksıları dolduruyordu, bir masal kitabının kapağı gibi tuhaftı. Ama bu

Masalsı dış görünüş pekâlâ karanlık ve çarpık bir şeyi, kimsenin aralarında yaşadığından şüphelenmediği bir kötülüğü saklıyor olabilirdi.

Hiç kimse, yani Grace dışında.

Kaldırımında ilerlemeye devam etti, geçtiği her dükkânın ya da işyerinin adını not etti. Aradığı dükkânı bulduğunda kapıyı çekti, kapı beklediği gibi açılmayınca neredeyse çarpacaktı. Kaşlarını çatarak kapının dışarı değil de içeri doğru açılma ihtimaline karşı itti. Kımıldamadı. Kapı kilitliydi.

Ellerini koyu renkli cama dayayarak içeriye baktı.

, küçük masa kümesinde oturan kimse yoktu. Arka duvarda camla çevrili bir konferans odası vardı ve belli ki boştu. Dikkatini çeken diğer alanlar da boştu. Ama sol duvarda kapalı iki kapı vardı. Belki arkalarında biri vardı. Kapıyı çaldı. Hiçbir şey olmayınca daha yüksek sesle vurdu. Hâlâ bir şey yoktu. İçini çekti ve başını salladı. Festival için kapanmış olmalıydılar. İnanılır gibi değildi. Ne tür bir polis departmanı binayı kilitleyip acil durumlar için en az bir memur bırakmazdı? Gidip onları bulmalıydı.

Döndü ve kaldırıma adımını attı. Bir adam ona çarpınca

"Ooof," diye mırıldandı.

Onu belinden yakaladı ve tuğla kaldırıma kötü bir şekilde düşmekten kurtardı. Kız ayağa kalkar ellerini bıraktı ve aceleyle geri çekildi.

"Özür dilerim hanımefendi. İyi misiniz?"

Adamın derin sesindeki hafif İrlanda aksanıyla ona baktı, sakarlığı yüzünden yüzü utançla kızarmıştı. Tanrım, adam uzun boyluydu ve geniş omuzlarına ve kot ceketinin solmuş kot pantolonunun sardığı dar beline bakılırsa iri yapıydı. Ama yanaklarını daha da kızartan şey onun yüzüydü. Bir meleğinki gibi güzel olması dışında onu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Köşeli, yontulmuş yanakları güneş tarafından öpülmüştü, teni altın rengindeydi ve bu da yerini zorlukla var olan sakal ve bıyığa bırakmıştı. Dalgalı kahverengi saçları, kesilmeye ihtiyaç duyacak ve onu tam bir mükemmellikten kurtaracak kadar .

Sonra onun bakışlarıyla karşılaştı.

Grace bir ürpertiye bastırmak zorunda kaldı. Gözleri o kadar karanlıktı ki neredeyse siyahtı ve derinliklerinde dönen gölgeler ona hüznü bir hava veriyordu,

Onu melekten düşmüş meleğe götüren gizemli sırları ima eden işkence görmüş bir bakış.

Baktığını fark edince yüzü daha da kızardı. Boğazını temizledi ve tokalaşmak için elini uzattı. "Bunun için özür dilerim. Kaldırıma çıkmadan önce bakmadım. Ben Grace-"

Elini görmezden gelerek onun etrafında bir daire çizdi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Gözlerini kırptırdı, utancı yerini kızgınlığa bıraktı. "Ben de memnun oldum," diye mırıldandı ceketini düzeltirken, otomatik olarak silahını tekrar kontrol etti ve elleriyle pantolonunu düzelitti.

karanlık binaya kaşlarını çatarak son bir kez baktıktan sonra, gölün sonundan diğer tarafa doğru ilerlemekte olan düşmüş melekten aynı yöne doğru ilerledi. Ama bir şey ya da biri dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü aniden yönünü değiştirdi ve tepeden ormana doğru çıkmaya başladı.

Ağaç sınırına yakın bir yerde durdu ve bir akçaağacın gölgesine oturdu, dizlerini yukarı çekmiş, ellerini iki yanında kenetlemişti. Grace'in yüz ifadesini göremeyeceği kadar uzaktaydı ama duruşu gergin görünüyordu, sanki üzerine çullanmaya ya da belki de uçup gitmeye hazır bir yırtıcı kuş gibiydi. Asıl soru hangisini yapacaktı?

Ve neden aynı tepedeki diğer birkaç kasaba sakini ona temkinli bakışlar atıyor ve uzaklaşıyorlardı?

Grace onu buradayken konuşacağı kişiler listesinin başına ekledi. En tepeye değil ama kesinlikle ikinci sıraya. Konuşması gereken ilk kişi şüphesiz çadırların yanındaki kalabalığın içinde bir yerlerdeydi.

Gölün ucunu dönüp eğimli tepenin dibinden geçmeye başladığında, üniformasındaki eski moda altın yıldızın üzerindeki güneş parıltısından da anlaşılacağı üzere, aradığı adamı gördü. Onun şef yerine sıradan polis memurlarından biri olabileceğini düşündü. Ama bundan kuşkuluydu. Kendine güven ve otorite onu bir aura gibi sarmış gibiydi. Kasaba halkı ona, onun konumundaki birinden beklenecek hürmet ve saygıyı gösteriyor, yanından geçerken kibarca gülümseyip selam veriyorlardı.

Ona yaklaşmadan önce, daha önce karşılaştığı asık suratlı yabancıya hızlı bir bakış atmaktan kendini alamadı. Adam hâlâ aynı yerdeydi ama bu kez yüz ifadesini seçebilecek kadar yakındaydı. Adamın ağzı hoşnutsuzluk dolu bir çizgiyle kapanmıştı. Bakışlarının yönünü takip ettiğinde, kendisinin yaklaşmakta olduğu, aralarında polis şefinin de bulunduğu aynı gruba odaklanmış olduğunu fark etti.

Şefe kendini tanıtmak için küçük kalabalığın arasından ilerlemeye başlamıştı ki, hemen yanından göle doğru havada bir şey vızıldadı. Biri çığlık attı. Grace, kıyıya yanaşmış küçük teknelerden birinin yanından çıkan bir okun sapındaki büyük beyaz tüyü görünce şok içinde gözlerini kırıştırdı.

Bazı insanların kaçması ve diğerlerinin tekneye doluşarak içerideki iki kişiyi kontrol etmesiyle kaos patlak verdi. Polis şefi bağırarak emir verdi. Kalabalığın arasından iki polis memuru çıktı ve insanları geri çekmeye başladı. Şef tepeye doğru koşarak onun yanından geçti. Tam zamanında arkasını döndüğünde, düşmüş meleğin şefin peşinde ormana doğru kaybolduğunu gördü.

Grace destek sağlamak için peşinden koşmak istedi ama daha çok tepedeki insanların güvenliği konusunda endişeliydi. Kalabalığı kontrol etmek için yeterli polis memuru yok gibiydi, bu yüzden tepeye kendisi koştu ve oradaki birkaç aileyi ve çocuğu ormandan uzaklaşıp çadırların ve oyun alanının örtüsüne doğru ilerlemeleri için yönlendirdi.

Herkes güvende olduğunda, gerekirse tıbbi yardım sunmaya hazır bir şekilde iskeleye doğru yöneldi. Ancak kimse yaralanmış gibi görünmüyordu. Bir grup insanın arasından başka bir memur çıktı ve teknenin yanındaki iki kişiden birini işaret etti. O ve memur birlikte, yabancı ve şefin kaybolduğu tepeye doğru gittiler.

Kasaba halkıyla her şey kontrol altına alındıktan sonra Grace artık polise katılma zamanının geldiğine karar verdi. Çok fazla destek diye bir şey yoktu.

Tepeye doğru koştu ama subaylardan biri ağaçların arasından elinde bir arbalet ve her birinin ucunda uzun beyaz bir tüy bulunan bir ok sadağı ile çıkınca durdu.

Grace her bir tüyün ortasına çizilmiş kan kırmızısı çizgiyi fark ettiğinde nefesi . Polis şefi birkaç adım ötedeki ormandan elinde kelepçeli bir adamla çıkarken sertçe yutkundu. Düşmüş melek.

İşkence görmüş, öfkeli bakışları onunkilerle buluşunca, buraya bulmaya geldiği adamın gözlerinin içine bakıp bakmadığını merak etmekten alamadı.

Arbaletli Katil olarak bilinen seri katil.

İKİNCİ BÖLÜM

Grace karakolun kapısını çekiştirdi ve bu kez açıldığında rahatladı. Sağ tarafına hızlıca bir göz attığında, şüphelinin daha önce pencereden bakarken gördüğü nezarethanede oturduğunu gördü. Adam ona baktı, sonra hızla gözlerini kaçırđı.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Daha önce ok ve yayı taşıyan güler yüzlü genç memur, kadın içeri girdiğinde masalardan birinde oturuyordu. şimdi ona doğru yürüyordu ve birkaç adım ötede durdu. "Bay O'Brien'ı getirdiğimizde tepedeydiniz, değil mi?"

"O'Brien mı? Kelepçelenen adam bu mu?"

Sanki paylaşmaması gereken bir bilgiyi paylaştığını fark gibi gülümsemesi soldu. "Ben Memur Danny Ortiz. Buralı görünmüyorsunuz. Kasabadaki hemen hemen herkesi ismen olmasa da simaen tanırım. Ve turistler bu sonbaharda henüz istila etmediler."

"Haklısın. Ben buralardan değilim." Önce patronuna kendini tanıtmayı tercih ederek tereddüt etti. "Şefle konuşmayı umuyordum. Ön kapıda adının Beau Dawson olduğu yazıyor."

Başını salladı, kara gözlerinde merak vardı. "Şu anda meşgul. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Kendi masasının yanındaki diğer iki boş masayı işaret etti. "Şef dışında sadece üç polis memuru var. Soruşturmalardan sarhoşları tanka atmaya kadar ne gerekiyorsa hemen hemen hepimiz yaparız. Eminim yardımcı olabilirim."

Karakola dönmeden önce sokağın sonundaki otoparkta arabasından aldığı deri çantanın sapını sıkıca kavradı. "Önce patronunuzla konuşmam gerekiyor." Adam tereddüt etmeye devam edince ekledi: "Bu gerçekten çok önemli. Benim adım Grace Malone, ama o bu ismi tanımayacaktır."

Masasının yanındaki katlanır sandalyeyi işaret etti. "Oturun. Ona burada olduğunuzu haber , Bayan Malone."

"Teşekkür ederim."

Odanın diğer tarafındaki iki kapalı kapıdan sağdakine yöneldi. Dışarıdakine benzer altın harflerle şefin adı yazılıydı. İkinci bir kapıda geleneksel erkek/kadın tuvaleti sembolleri vardı. Onun da ötesinde atıştırmalık ve içecek makineleri ile kahve makinesi ve malzemelerin bulunduğu küçük bir masa vardı. Burası kesinlikle gösterişsiz bir polis karakoluydu.

Ortiz şefin ofisine girdikten sonra, başka bir memur elinde büyük kahverengi bir kâğıt torba taşıyarak ön kapıdan içeri girdi. Bir okun sapı, ortasında kırmızı bir çizgi olan tanıdık görünümlü beyaz bir tüyle birlikte üstten dışarı çıkmıştı. Grace'e gülümseyerek etrafına bakındı ve nezarethanede bir karyolada oturmuş onları izleyen mahkûmu fark etti. Sonra çantayı masalardan birinin üzerine bıraktı ve Grace'e elini uzatıp dostça gülümsedi.

"Selam yabancı. Ben Memur Chris Collier. Size yardımcı olabilir miyim?"

Grace onun elini sıktı. "Grace Malone. Memur Ortiz şefe onunla konuşmam gerektiğini bildiriyor." Çantayı işaret etti. "Festivalde tekneye saplanan ok bu mu?"

"Elbette öyle. Sağ salım çıkarmak için teknede bir delik açmak zorunda kaldım. Bobby bütün bu süre boyunca mavi bir çizgiye küfrediyordu."

"Bobby mi? Sanırım tekne sahibi?"

"Bobby Thompson, teknenin ve şehrin dışındaki marinanın sahibi. Kanıt olması umurunda değildi. Kızgın olduğu için onu suçladığımı söyleyemem ama zaten oktan dolayı bir delik vardı. Her halükarda tamir etmek zorunda kalacaktı. Bunu anladığında kızgınlığı geçecektir. Bir şeyler içmek ya da atıştırmak ister misin? Otomatlarımız var, süslü bir şey değil. Her şey bedava, ücret yok."

"Hayır, teşekkürler. Şimdilik böyle iyiyim. Zamanınızı almak istemem. Ben beklerken sen ne yapman gerekiyorsa yap."

"Üzerinde çalıştığımız birkaç küçük hırsızlık soruşturması dışında şu anda burada yapacak pek bir şey yok. Festival erken bitti ve

Herkes ya evine ya da hayal kırıklığını bastırmak için ana restoran ve bara gitti." Kaşlarını çatarak nezarethaneye doğru baktı. "Senin sayende, O'Brien. O oku insanların bu kadar yakınına bırakırken aklından ne geçiyordu? Birini yaralayabilirdin."

Mahkûm cevap olarak kollarını kavuşturdu. Konuşmuyor ama konuşmalarını dikkatle dinlediği belliydi.

Collier başını salladı. "Lanet olası münzevi. Aklından neler geçtiği belli değil."

"Münzevi mi?" Bu kelime Grace'in zihninde uzun sakallı, yırtık ve kirli giysili yaşlı bir adam imgesi uyandırdı. Parmaklıklar ardındaki muhteşem bakımlı adam hiç de öyle biri değildi. Düzgünce kesilmiş, neredeyse hiç olmayan sakalı ve bıyığı, hafif dağınık saçlarıyla tamamlanıyordu. Eğer onu tarif edecek olsaydı, seksi bir asi olarak tanımlardı. Bunun bir önemi yoktu. Bugünkü silahlı saldırıdan o sorumluydu ya da bir seri katil olduğu ortaya çıkarsa, onu adalete teslim etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Collier devam etti. "Dağda kendi halinde yaşıyor ve-" "Memur Collier, yazmanız gereken bir rapor ve kaydetmeniz gereken bir kanıt yok mu?" Polis şefi ofisinden çıktı, Ortiz de arkasından onu takip etti.

Collier patronunun eleştirilerinden etkilenmemiş görünüyordu. "Evet, efendim. Hemen ." Kahverengi çantayı aldı ve camla çevrili konferans odasının solunda, arka duvar boyunca sıralanmış metal dolaplara doğru taşıdı.

Ortiz masasına otururken şef Grace'in önünde durdu. "Bayan. Malone, ben Polis Şefi Beau Dawson. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ayağa kalktı ve onun elini sıktı. "Özel Ajan Grace Malone." Adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "FBI MI? İç Güvenlik mi? ATF?"

"FBI." Ona rozetini gösterdikten sonra çantasını eline aldı. "Sizinle konuşmam . Özel olarak."

"Ofisimi kullanabiliriz."

"Aslında, ofisiniz gerçekten büyük değilse, konferans odasındaki masa daha iyi iş görebilir. Yayımam gereken bir sürü kağıt ve fotoğraf var."

". Ortiz, Bay O'Brien'in şartlı tahliye memuru yolda. Bayan Whang geldi, ben onunla görüşmeden önce festivalde olanlar hakkında müvekkiliyle konuşmasına izin verin."

"Yapacağım, Şef."

Konferans odasının kapısı arkalarından kapanır kapanmaz Grace çantayı masanın üzerine bıraktı ve Dawson'la yüzleşti. "Mahkûmunuz şartlı tahliye mi edildi? Onu hapse attıracak ne yaptı?"

Ona cevap vermek yerine bir soru sordu. "FBI neden Mystic Lake'e bir ajan gönderdi? Ve neden bunu ilk kez duyuyorum?"

Sesindeki hoşnutsuzluk daha önce onlarca kez başka polislerden ya da şeriflerden duymadığı bir şey değildi. Yargı yetkisi ya da bir operasyonu devralmaya ya da zafer kazanmaya çalışabilecek Federallere karşı genel bir güvensizlik, onun iş kolunda gerçek bir engeldi. Ve her zaman olduğu gibi, bir kez daha birinin kırılan tüylerini yatıştırmak zorunda kaldığı için kendi kızgınlığını bastırmak için elinden geleni yaptı.

"Knoxville'deki FBI saha ofisinden geliyorum. İsimsiz bir ihbar üzerine aradığım adamın Mystic Lake'te olup olmadığını öğrenmek için buraya geldim. Önce kendimi tanıtmak ve sizi bilgilendirmek için polis merkezine geldim. Ama karakol kilitliydi."

Ağzı gerildi. "Bunun için üzgünüm. Küçük bir kasaba, küçük bir polis gücü. Bugünkü gibi bir festival olduğunda, oldukça dağınık . Aldığınız isimsiz ihbarda size ne söylediler?"

"Araştırdığım katilin burada olabileceği, kasabanın yukarısındaki dağlarda yaşayan birinin ok ve yayı olduğu ve içine kapanık olduğu."

"Sizi Knoxville'den buraya kadar getiren ipucu bu mu?" ". Ne kadar zayıf olursa olsun bir ipucunu görmezden gelme riskini alamayız. Sen asla

hangisinin ortaya çıkacağını bilemezsiniz. Ya da bir savunma avukatının gelecekteki bir davada delik açmak için hangi keşfedilmemiş ipucunu kullanacağını."

Derin bir iç geçirdi. "Ben olsam söylediklerine pek inanmazdım. Ana Cadde'nin dışındaki caddenin yukarısındaki ve aşağısındaki mağazaların, kasaba sakinlerinden çok turistler için kıyafetler, mücevherler ve yerel yapım ürünler sunan küçük butik dükkanlar olduğunu fark etmişsinizdir. Bir tür marketimiz var, temel ihtiyaçların, bozulabilir ürünlerin ve tıbbi malzemelerin bulunduğu yerel olarak işletilen bir yer. Ancak bundan daha fazlası için kasabanın en az bir saat dışına çıkmanız gerekiyor. Bu yüzden buradaki insanların çoğunun tüfeği ya da tabancası var. Yay avı sezonu için de şaşırtıcı sayıda kişinin yayı ve oku var. Mystic Lake'te avcılık sadece spor için değil, ailelerimizi beslemenin bir yoludur. Burada ok ve yayı olan bir kişiyi kontrol etmenizi söyleyen biri vaktinizi boşa harcıyor demektir." Başını eğerek onu inceledi.

"Ama az önce söylediğim hiçbir şeye şaşırılmış görünmüyorsun. Bunların hepsini biliyordun, değil mi?"

Gülümsedi. "Bu kasaba hakkında internette ne araştırdığımı biliyorum. Uzman olduğumu iddia etmiyorum ve okuduklarımın gerçeğin yarısı olduğuna eminim. Ama evet, burada yaşayanların çoğunun avlandığını ve muhtemelen pek çoğunun ok ve yay kullandığını biliyorum. Ama ben biraz daha sofistike bir şey kullanan birini arıyorum, birçok yerde avlanmak için izin verilmeyen türden bir yay. Bir arbalet. Arbaletli Katil'i arıyorum."

Küfretti ve yavaşça sandalyelerden birine oturdu, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Haberlerde duyduğum seri katil. Şimdiye kadar altı kişiyi mi öldürmüş?"

"kadarıyla. Evet, efendim."

"Burada olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Onun karşısına oturdu ve çantasını kendisine doğru çekti. "İsimsiz ihbarda ayrıntılara pek yer verilmemiş. Burada faaliyet gösterdiğine ya da Knoxville'de işler kötüye gittiğinde buradan kaçtığına dair bir kanıt yok. Ama dediğim gibi, her ipucunu takip etmek zorundayız. Eğer doğruysa ve gereken özeni göstermezsek insanlar ölebilir."

"Ve Federaller basında değiştirilerek FBI'a kara bir leke sürülmüş olur."

"Doğru. Ama biz de insanız. İtibarımızın lekelenmesini istemesek de, hayat kurtarmak bizim için daha önemli."

Onunla tanıştığından beri ilk kez gülümsedi. "Touché. Pekâlâ, asıl sorunuza cevap vereyim. Aidan O'Brien'in şartlı tahliye edilmesinin nedeni cinayetten hüküm giymiş olması. On yıl hapis yattı ve bir yıldan biraz fazla bir süre önce şartlı tahliye edildi. Buralı değil. Nashville bölgesinden. Şartlı tahliye memurunun bana söylediğine göre, buraya taşınmasına izin verilmesi için şartlı tahliye kuruluna dilekçe vermiş. İnsanların davasını duymamış olabileceği bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istemiş."

Onun yanından geçip tartışıkları adama baktı. Adam hâlâ hücreesindeki karyolada oturuyordu. Karanlık bakışları onunkilerle buluştuğunda ne arkasını dönmüş ne de şefi ve onu izlemiyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. Belli belirsiz adamın dudak okuyup okuyamadığını merak etti.

"Bay O'Brien tartışmamızla yakından ilgileniyor gibi görünüyor."

Dawson dönüp bakmaya zahmet etmedi. "Hiç şüphesiz. Yabancılar onu tedirgin ediyor. Turistler yaprakların dökülüşünü görmek ya da eğlenmek için geldiklerinde

Yazın gölümüzde O'Brien ortadan kaybolur. Pek dışa dönük bir tip değildir."

"Anlaşılabilir. Hüküm giymiş bir suçlunun insanların beklentilerini ve yeniden suç işleyebileceğine dair korkularını aşması zordur. Festivalde özellikle sizden uzak durmaya fark ettim."

"Onu suçlayamam. Kasabaya ilk geldiğinde ve şartlı tahliye memuru bana bilgi verdiğinde, insanları hüküm giymiş bir katilin artık olduğu konusunda uyarmak için kasaba içi web sitemize bir bildirim koydum. Bunu yapmak ona haksızlıktı. Ama benim önceliğim vatandaşlarımı güvende tutmaktır. Onları potansiyel tehlikelerden haberdar etmek de bunun bir parçasıdır."

"Seni yargılamak bana düşmez."

Tekrar gülümsedi. "Ama sen öylesin. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Gençsin, kaç yaşındasın, otuzların ortasında mı?" Cevap vermesini engellemek için bir elini kaldırdı. "Sorduğumu unut. Demek istediğim, senden birkaç yıl fazlam var ve muhtemelen çok daha bıkkınım. İnsanların genellikle değişmediğini öğrendim."

Suçlular genellikle yeniden suç işlerler. Nokta. Bu yüzden gardımı düşürmüyorum." "Tekrar cinayet işlemesini mi bekliyorsunuz?"

"Bugüne kadar endişe verici bir şey yapıp yapmadığını ya da şiddet eğilimi gösterip göstermediğini soruyorsanız, cevabım hayır. Ama bu ihtimale açığım ve tetikteyim. Geçmiş ve bu sabahki olay göz önüne alındığında sizin de onu araştırmak istediğinizi tahmin edebiliyorum. Peşinde olduğunuz katilin o olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Sanırım ben de sizin gibiyim, olasılıklara açığım. Özellikle de adamlarınızın bulduğu yay ve oklara ve tekmeden çıkarılan yaya hızlıca bir göz attıktan sonra. Katilimizin kullandığı arbalet ve bunun neye benzediği konusunda herhangi bir görgü tanığımız olmasa da, kullanılan ok türlerinin özellikle bir arbalet için yapıldığına dair teyidimiz var. Ve her bir oka ilıştırılan boyalı tüy, olay yerlerimizde iyi bir şekilde belgelenmiştir."

Çantanın içindekileri masanın üzerine boşalttı ve katilin imzası tüyü gösteren özel bir resim bulana kadar onları karıştırdı.

Uzun bir süre kâğıda baktı, sonra dönüp mahkûmuna baktı ve tekrar onun bakışlarıyla buluştu. "Dikkatimi çektiniz, Özel Ajan Malone. Bana elinizdeki her şeyi gösterin ve o isimsiz ihbarcının size tam olarak ne söylediğini anlatın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aidan nezarethaneyi boydan boya arşınladı, bu da üç adımdan fazla sürmedi. Ara sıra, şef ve FBI ajanının son yarım saattir konuşmakta olduğu cam duvarlı odaya baktı.

Ne konuştukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama şef onunla görüşmeyi ertelediğine göre önemli bir konu olmalıydı. Dawson ona festivaldeki o aptal gösterinin arkasında kendisinin olduğuna inandığını açıkça söylemişti. Aidan'ın itirazlarını reddeden şef, mahvolan festival konusunda kasaba liderlerini sakinleştirmek için birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra gerçeği ondan öğreneceğine söz vermişti.

Bu noktada, burada ne zaman kötü bir şey olsa polisin yakaladığı ilk kişinin kendisi olması Aidan'ı rahatsız etmemeliydi. Ne de olsa Mystic Lake'teki tek şartlı tahliye edilmiş kişi oydu ve bu onu sorgulamak için getirdikleri ilk, ikinci ya da onuncu sefer değildi. Ama bu onu rahatsız ediyordu. Onu diğerlerinden daha fazla rahatsız ediyordu, çünkü bu birinin posta kutusunu devirmek gibi çocukça bir şey değildi. Bu, kalabalığa ok atmaktı, Aidan'ın asla yapmayacağı bir şeydi, özellikle de masum çocuklar etrafta koşuştururken. Ama Şef Dawson Aidan'ın geçmişinin ötesine bakamıyordu. Dawson'a göre, şartlar ne olursa olsun katil katildir.

Aidan volta atmayı bıraktı ve karyolanın üzerine çöktü. Her zaman olduğu gibi, karakoldayken de geçmişi düşünmeden edemiyordu. O zamanlar

Bir zamanlar bir ailesi vardı; taptığı genç bir oğlu, canını acıtacak kadar çok sevdiği bir karısı. Birlikte yaşlanmayı, altın yıllarını ön bahçelerinde koşuşturan bir dizi torunla geçirmeyi planlamışlardı. Ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Artık olmayacaktı.

Volta atmaya devam etmek için tekrar ayağa kalktı.

Ön kapı açıldı. Aidan karakola kimin geldiğini görünce inledi. Şartlı tahliye memuru buradaydı. Bayan Whang'i karşılamak için parmaklıklara doğru adım atarken omuzları çöktü. Ama Collier onu müvekkiliyle görüştürmek yerine konferans odasına götürdü.

Şartlı tahliye memuru bir FBI ajanıyla konuşuyordu, muhtemelen onun hakkında.

Bu iyi bir şey olamazdı. Şartlı tahliyesinin iptal edilip hapishaneye geri gönderileceği hayali onu terletiyordu. Ellerini iki yanında kavuşturdu ve hücre kapısında, şartlı tahliye memuruyla her zaman özel olarak görüştükleri şefin ofisine götürülmeyi bekledi.

Konferans odasında uzun süre kalmadı. Ama ona söyledikleri şey kayda değer bir etki yaratmıştı. Ona doğru yönelirken yüzü solgun ve çizgiliydi. Ancak memurlardan biri onunla konuşmak için dışarı çıkmasına izin vermek yerine, Whang hücresinin kilitli kapısının önünde durdu.

"Bay O'Brien. Konuşmamız gerek."

Birkaç dakika sonra Whang gitti ve konferans odasına götürülme sırası Aidan'a geldi. Hapishaneden çıktığından beri ilk kez kelepçelerin yanı sıra bacak prangaları da takılmıştı. Collier ve Ortiz iki memurun kendisine konferans odasına kadar eşlik etmesinin yarattığı aşağılanmaya karşı çenesini sıkı. Şartlı tahliye memurunun ona söyledikleri daha da aşağılayıcıydı.

Seri katil olduğundan şüpheleniliyordu.

Belki de kelepçeli ve prangalı olması iyi bir şeydi. Çünkü şu anda damarlarında erimiş lav gibi yakıcı bir öfke akıyordu. Elleri serbest olsaydı muhtemelen duvarda bir delik açacak ya da bir sandalyeyi konferans salonunun cam duvarlarından birine çarpacaktı.

Ortiz, Aidan'a masanın en ucuna oturmasını işaret etti. Aidan oturur oturmaz, polis memuru kelepçelerinin arasındaki zinciri masanın üst kısmına cıvatalanmış çelik halkaya bağladı. Collier aynı şeyi masanın altındaki bacak kelepçesi zinciri için de yaptı ve onu da Aidan'ın daha önce hiç fark etmediği yerdeki çelik bir halkaya bağladı. Bağlandığı ve itibarını zaten olduğundan daha da kararttığı için FBI ajanına teşekkür etmesi gerektiğine şüphe yoktu.

Kapı kapanırken ajan gülümsedi ve başını salladı, çünkü el sıkışmanın söz konusu olmadığı açıktı. Aidan zaten onun elini sıkmazdı. Şu anda onu bir numaralı düşmanı olarak görüyor, geçen yıl boyunca kaydettiği azıcık ilerlemeyi de mahvediyordu. Dedikodu bu kasabada dağlardan inen rüzgarlar gibi esiyordu. Serbest bırakıldığı zaman

-Eğer serbest bırakılırsa Mystic Lake'teki herkes yine onun geçmişi hakkında konuşacak ve sözde Arbalet Katili'nin o olup olmadığı konusunda spekülasyonlar yapacaktı.

"Bay O'Brien, ben Özel Ajan Grace Malone. Knoxville'deki FBI saha ofisinde çalışıyorum. Sakıncası yoksa size birkaç soru sormak istiyorum."

Arkasına yaslandı, kelepçe zincirinin kendisine bu küçük rahatlığı kadar uzun olmasına minnettar oldu.

"Aklımda. İnsan kalabalığına ok attığım iddiasıyla zaten tutukluyum; bırakın o teknedeki iki yetişkini, çocukları bile öldürebilecek bir ok. Yapmadığım bir şey için beni tutuklamaya geldiyseniz, sıraya girin." Kelepçelerinden sarkan zincirleri şingirdattı.

Gözleri büyüdü.

Dawson yemin etti. "Kaçmak için ormana kaçtıktan sonra seni ok ve yaylarınla yakaladık."

Aidan sandalyesinde öne eğilmiş, umutsuzca öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Ama gibi kızgın olduğunu tamamen saklaması imkânsızdı.

"Varsayımlar yerine gerçekleri ele alalım, Şef. Gerçek şu ki, tepede oturup festivali izlediğim yerin yaklaşık on metre gerisindeki ormanda bir yay ve bir ok sadağı buldunuz. Gerçek şu ki, henüz kime ait olduklarını bilmiyorsunuz. İkimiz de muhtemelen o oku atan kişiye ait oldukları konusunda hemfikiriz. Memur Collier sizin parmak izi uzmanınız, değil mi? Silahtaki parmak izlerini dosyanızdaki parmak izlerimle karşılaştırsın. Eşleşmeyeceklerini garanti ederim."

Malone ellerini kaldırdı. "Durun bakalım. Bir dakika geri çekilelim. Öncelikle, Şef Dawson, festivalden elde edilen kanıtları adli inceleme için FBI laboratuvarına göndermek için izninizi istiyorum. Bazı parçalarda DNA, bazılarında da parmak izi testi yapabilirler. Eğer bu işlem yanlış sırayla yapılırsa, profil ya da uygun parmak izi bulma şansımız azalabilir."

"FBI bunu ne kadar çabuk halledebilir?"

"Arbalet Katili davası şu anda en yüksek önceliklerimizden biri. Bu öğleden sonra bir kurye gönderip sonuçları birkaç gün içinde aldırabilirim."

"Bu, aylarca sürebilen devlet laboratuvarımıza göndermemden çok daha iyi. Sonuçlar hakkında beni bilgilendirin. Nakil için her şeyi hazırlayacağız. Kuryeniz için hazır olacak."

"Teşekkür ederim."

Aidan masumiyetinin kanıtlanmasındaki her türlü gecikmeden duyduğu hayal kırıklığını haykırmak istedi. Ama bunun bir işe yaramayacağını bildiği için sessiz kaldı.

"Bay O'Brien," dedi ajan. "Size sormak istediğim ikinci şey, eğer gerçekten tetikçi siz değilseniz, Şef Dawson peşinizden geldiğinde neden kaçtınız?"

"Hanımefendi, beni arkamdan yakalayana kadar Dawson'ın orada olduğunu bile bilmiyordum. Ben kimseden *kaçmıyordum*. Birinin *peşinden* koşuyordum, kulağımın yanından vızıldayarak geçen oku gönderen aptalın."

Dawson'ın çenesi öfkeyle gerildi. "Kasabada katil olduğunu itiraf eden tek kişinin, yani senin, bir başka katilin ya da katil adayının ormandan ateş ettiği yerde oturduğuna inanmamızı mı bekliyorsun? Ve sonra o hayalet adam kaçarken silahını düşürüyor ve sanki ateş eden sizmişsiniz gibi mi görünüyor? Bize yutturmaya çalıştığın saçma hikaye mu?"

Aidan cevap verirken bağırma isteğini bastırmaktan sesi kısılmıştı. "İnanmanı istediğim şey gerçek. Tüm cevaplara sahip değilim. Bir soruşturma yürütmek benim işim değil. Bu sizin işiniz. Ama bunu benim üzerime yıkmak istiyorsan, seni şimdiden uyarıyorum. Savaşmadan pes etmeyeceğim. İşinizi kolaylaştırmak için suçu kabul etmeyeceğim."

Malone yatıştırıcı bir hareketle ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Burada kimsenin sizi suçlamaya çalıştığına inanmıyorum. Şef Dawson da ben de sizinle aynı şeyin peşindeyiz, yani gerçeğin. İncinmiş duyguları ve hatta teorileri bir kenara bırakıp gerçeklere odaklanalım, tıpkı sizin önerdiğiniz gibi. Arkanızdaki birinin omzunuzun üzerinden ateş ettiğini söylediniz. Arkanızı döndüğünüzde onlara bakabildiniz mi? Bize bir tarif verebilir misiniz?"

Dawson kollarını kavuşturdu. "Yapabilirim. Tetikçi erkek, beyaz, 1.80 boylarında, otuzlu yaşlarının sonunda, kahverengi gözlü, dağınık kahverengi saçlı ve açık renk , koyu renk tişört, kot ceket, kot pantolon ve kahverengi yürüyüş botları giyiyor."

Aidan'ın tam olarak tarifine göre ayağa fırlamaya çalışıyordu ancak prangalar onu dik duramadan sandalyeye oturmaya zorluyordu.

Öfkeli öfkeli baktı. Ama o cevap veremedi Malone dikkatlerini çekmek için parmaklarını masaya vurdu.

Dawson'a bakarken mavi gözleri kendi öfkesiyle parladı. "Bu hiç yardımcı olmadı, Şef. Tabii tetikçiyi gerçekten görmediyseniz ve o Bay O'Brien'in ikizi değilse."

Dawson'ın yüzü hafifçe kızardı. "Mahkemede oku kimin dair yemin edemem. Ama kimin attığı belli."

Malone gözlerini devirdi. "Birkaç gün içinde parmak izi ve DNA analizi yapacağız. Bu hepimize yardımcı olacaktır."

Dawson ayağa kalktı. "Ekibime kanıtları laboratuvarınız için hazırlamalarını söyleyeceğim."

Kapı şefin arkasından kapanır kapanmaz Malone derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. Tekrar deneyelim. Bay O'Brien, eğer gerçekten masumsanız, hayal kırıklığınızı ve öfkenizi çok iyi anlıyorum. Ama sizi temin ederim ki soruşturamda varsayımlarda bulunmak ve yanlış yola sapmak isteyeceğim en son şeydir. Eğer yanlış kişinin peşine düşersem, gerçek katil hastalıklı oyunlarına devam etmekte özgür olur. Daha fazla insan ölecek. Bu vicdanımın rahat olmasını istemediğim bir şey. Bana inanmayabilirsiniz ama ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Gerçeği."

Onunla daha yeni tanışmıştı. Onun hakkında adı ve mesleği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Yine de mavi gözleri hiç kırılmamıştı, berraktı, ona dürüst bir insanın bakacağı gibi bakıyordu, görünüşe göre saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Minyon vücudu rahatlamıştı. Pembe dudakları, hüküm giymiş bir suçlu olduğunu bilen bazı insanların yanındayken olduğu gibi öfke ya da tiksintiyle gerilmemişti. Giydiği lacivert blazer ceket, at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış mükemmel düz kahverengi saçları ona dürüstlüğü haykırıyordu. Tam bir federal ajandı. Ama hala biraz deneyimsiz, idealist ve safça doğruluk ve adaletin aynı şey olduğuna inanacak kadar gençti.

O daha iyi biliyordu.

Gerçek hayatları mahvedebilir, insanları yok edebilir, aileleri yok edebilirdi. Bazen birisini kurtarmanın tek yolu yalandı. Ama bu parlak genç kadının asla öğrenmek zorunda kalmamasını umduğu bir dersti bu. Onun idealizmine ve adalet görüşüne sonsuza dek bağlı kalmasını ve her gün tattığı acıyı asla yaşamamasını umuyordu.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu. "Evet. Lütfen."

Sandalyesine geri yaslandı. "Pekâlâ. Gerçeği söyleyeyim. Hüküm giymiş bir suçlu olarak, silah ve hatta av bıçağı sahibi olmama izin verilmiyor. Mutfağımdaki bıçaklar körelmiş tereyağı bıçakları. Bir biftek kesmek istersem, Kore'de et kesmek için kullandıkları gibi bir et makası kullanmak zorundayım. Bir geyik, tavşan ya da hindi kestiğimde, nasıl keseceğimi bilsem bile temizleyip kendi kullanımım için kesemiyorum. Onları Chattanooga'ya kadar götürüp bir doğrama evine işletmem ve dondurucum için paketletmem gerekiyor. Bu, suçumu kabul ettiğim için ödediğim bir bedel ve bunu kabul ediyorum. Bu konuyu gündeme getirmemin tek nedeni, bu kısıtlamalara rağmen ok ve yay kullanmama izin verilmiş *olması*. Bunları sadece kendi mülkümde avlanmak ve bir ayının peşime düşmesi durumunda kendimi savunmak için kullanabilmek amacıyla mahkemeden özel izin almak için dilekçe vermek zorunda kaldım. Aylar sürdü ama talebim onaylandı. Yay konusunda uzmanlaştım, şefin bugün olanlardan benim suçlu olduğuma inanmaya bu kadar istekli olmasının nedenlerinden biri de bu."

"Ama sen değilsin?"

"Hayır, Özel Ajan Malone. Ateş . Bugün ateş etmediğimi kanıtlayabilir ? Hayır. Ama asıl önemli olan soru şu: Siz ya da Dawson benim bunu yaptığımı kanıtlayabilir misiniz? Biriniz kanıtları tahrif etmedikçe, cevap hayır. Hayatımda bir kez adam öldürdüm, on iki yıl önce. Hapse girdim, cezamı çektim, toplumun suçuma biçtiği bedeli ödedim. Bitti, geçmişte kaldı ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Buraya aramaya geldiğiniz seri katil ben değilim. Şimdi sıra sende. Gerçek. Çözmeye çalıştığın cinayetler için neden bana bakıyorsun ki? Mystic Lake'e neden geldin?"

Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Kader belki. Eğer söylediklerin doğruysa, araştırdığım cinayetlerle bir ilgin yoksa, belki de şüpheli olmak yerine bana yardım edebilirsin. Yaylar ve oklar konusunda bir uzman işime yarayabilir. Siz de öyle biri olabilirsiniz."

"Nedense FBI'ın kadrosunda bu tür silahlarla ilgili yanıtlayabilecek belirsiz uzman olmadığını düşünemiyorum."

"Dalga geç benimle."

Tereddüt etti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bugün bulunan oklar, sadece arbaletle değil, normal bir yayla da atılamaz mıydı?"

"Pek mümkün değil. Bir arbalet için oklar daha kısadır. Bazıları onlara ok yerine cıvata der. Normal bir yay için kullandığım türle değiştirilemezler. Bileşik yayla bile değiştirilemezler."

"Bileşik yay mı?"

"Geleneksel bir yaya neredeyse hiç benzemeyen bir şey. Dişlileri, makaraları ve bir sürü plastiği var. Benim zevkime göre değil. Suç mahallerinde bulduğunuz oklar yirmi iki inçten daha küçükse, bunlar bir arbaletten geliyordur. Benim kullandıklarım 30 inç civarındadır. Ama bunu zaten bildiğinizi tahmin ediyorum. Bu, yay kullanan bir katili ararken araştırılması gereken temel bir bilgidir."

"Bir dereceye kadar haklısın. Uzmanların okun büyüklüğü nedeniyle katilin yaylı tüfek kullandığı sonucuna vardıklarını biliyordum. Ama bir tür istisna olmadığından, sonuçlarının doğru olduğundan emin olmak istedim. Belki de belirli bir yayın farklı uzunlukta bir ok kullanması gerekiyordur ama katil bizi yanıltmak için başka bir tür kullanıyordur."

"Pek mümkün değil. Yanlış uzunlukta ve hatta ağırlıkta ok kullanmak sadece isabet oranını düşürmekle kalmaz, tehlikeli de olabilir. Bunu silahlar gibi düşünün."

Farklı silah türleri için farklı mühimmatlar tasarlanmıştır. Birbirlerinin yerine kullanılamazlar. Burada bir ok ve yay uzmanıyla karşı karşıya olduğunuzu sanmıyorum. Araştırmacıları bir şekilde atlatmak istese bile, kendine zarar vermeden bunu nasıl yapacağını bilecek kadar zeki ya da deneyimli değil."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bugün bulunan okların yivleri tamamen yanlış." "Yiv. Okun ucundaki kanatçıklardan bahsediyorsun." "Ev ödevini yapmışsın."

Gülümsedi. "Dosyaları okudum. konuyu kapatalım. Yivlerin aerodinamik için olduğunu biliyorum. Bazen tüy, bazen plastik. Adamımız ikisini de kullanıyor."

"Teknik olarak, hayır. O yapmaz. Bugün gördüğüm oklarda-"

Konferans odasının kapısı açıldı ve Şef Dawson elinde kalın bir klasörle içeri girdi. Arkasında Memur Ortiz vardı.

Ortiz, Aidan'ın oturduğu masanın ucuna doğru ilerledi ve masanın altında yere diz . Zincirlerin düşme sesi Aidan'ın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtmasına neden oldu. Bir an sonra kelepçeleri çıkarıldı ve Ortiz odayı terk etti.

Aidan oturmaya devam etti, bileklerini ovuşturdu ve bacaklarının yeni hareket özgürlüğünü test etti, bir yandan da şüpheyile Dawson'ı izliyordu.

" oluyor?" diye sordu. "Bu bir çeşit oyun mu?"

"Oyun yok. Görüşme bitmiştir. Bay O'Brien, gitmekte özgürsünüz. Bugünkü olayla ilgili olarak size karşı herhangi bir suçlamada bulunulmayacaktır."

Aidan hevesle ayağa kalktı ama kapıya giden yolu aniden Malone tarafından kesildi.

"Bir dakika," dedi. "Şef, suçlamaları düşürseniz bile, Bay O'Brien ile devam hakkında konuşmak istiyorum. Az önce konuşuyorduk-"

Dawson, "Onunla daha sonra konuşabilirsiniz," dedi. "Bay O'Brien, kamyonetinizi sokağın aşağısındaki park yerinde ya da ön tarafta görmedim. Sizi eve bırakmamı ister misiniz?"

"Motosikletim birkaç blok ötede park halinde."

"Şef Dawson," dedi Grace. "Gerçekten beklemenizi ve-"

"İzninizle." Aidan onun yanından hızla geçip gitti. Motosikletine ulaştığında tereddüt etti. Uzun zaman önce olduğu adam içinde canlanıyor, Malone'un sorularını yanıtlamak için geri dönmesi için onu suçlamaya çalışıyor gibiydi. Ama bu yumuşak duyguları şiddetle bastırdı. Ona ihtiyacı yoktu, gerçekten. Ne de FBI'daydı. Onun çoktan çözdüğü şeyi bulmak için kullanabileceği pek çok kaynak vardı.

Bu sözde yaylı katil kurbanlarını hedef almıyordu.

Hepsi rastgeleydi. Eğer kolluk kuvvetleri soruşturmalarını kurbanlar hakkında bilgi edinmeye ve aralarında bağlantı aramaya odaklıyorsa, zamanlarını boşa harcıyorlardı.

Okun aerodinamiği o uzun sarkan tüy yüzünden o kadar bozulmuş olmalı ki bu sabah tekneye isabet etmesi tamamen şans eseri olmuş. Atıcı büyük ihtimalle okun uçmasına izin veriyordu ve kime isabet ettiğini umursamıyordu. Özel Ajan Malone bunu biliyor muydu? Nasıl bilmez? FBI'dan biri bu okları incelemiş ve vardığı sonuçlara varmış ve bunları masanın üzerinde duran büyük dosyasına koymuş olmalıydı. Bu da Malone'un aslında ona ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu.

Büyük olasılıkla, sorularının hepsi numara yapmak içindi. Sadece onu konuşturmak istiyordu, rahatlamasını, ağzından kaçırmasını ve işlemediği bir suçu itiraf etmesini umuyordu.

Vicdanı tam olarak rahatlamasa da sakinleşti, kaskını taktı ve bisikletini kükreyerek caddeden aşağı yolladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Grace, tek potansiyel şüphelisinin motosikletiyle polis merkezinin ön camından hızla geçtiğini kısa bir an için fark etti. Ona kalsa hâlâ konferans masasının ucunda oturuyor ve sorularını yanıtlıyor olacaktı. Bunun yerine, polis şefi masanın diğer tarafında durmuş, konferans salonuna geri döndüğünde yanında getirdiği dosyayı tutarken, elindeki belgeleri yeniden düzenliyor ve çantasına yerleştiriyordu.

"Bir açıklama istiyorum," dedi. "Şüphelimin gitmesine izin verdiniz ve bu konuda önce benimle konuşma nezaketini bile göstermediniz."

Kaşlarını kaldırdı. "Haklısın. Önce seninle konuşmalıydım. Ancak onu derhal serbest bırakmayı Bay O'Brien'a borçlu olduğumu hissettim." Telefonunu çıkardı ve ona uzatmadan önce başparmağını ekranda kaydırды.

Şaşkınlıkla resme baktı. "Bunu nereden buldun?"

"Fletcher adında başka bir memurum festivalde ok atıldığı sırada tepeye yakın olan insanları araştırıyordu. Collier'a kanıtları FBI laboratuvarı için paketlemesini söylerken, Fletcher'ı arayıp araştırmasının nasıl gittiğini sordum. Bana konuştuğu ailelerden birinin O'Brien'ın oturduğu yerden çok uzak olmayan tepede fotoğraf çektiğini söyledi. Baktığınız resmi ona mesaj atmışlar."

"O'Brien'ın omzunun hemen yanından geçen oku uçarken yakalamışlar."

Dawson başıyla onayladı. "Ne yazık ki, o oku atan kişi ağaçların gölgesinde ve görülemiyor. Ama bu, festivalde ateş edenin O'Brien olmadığının kesin bir kanıtı."

Telefonu ona geri uzattı. "Anlaştık. O bugünün tetikçisi değil. Ama bu onun Arbaletli Katil olmadığı anlamına gelmez. Avlanmak için yay ve ok kullanıyor. Ve isimsiz bir ihbarcının bulacağını söylediği bir kasabada hüküm giymiş bir katil. Soruşturmamda onu elemek ya da listemde tutmak için daha derine bakmazsam işimi yapmamış olurum."

"Şüphelilerin bir listesi var mı?"

"Resmi olarak hayır. Ama diğer ajanların başka yerlerde araştırdığı bir avuç şüpheli var. Şimdilik sadece Mystic Lake'e bakıyorum. Ve O'Brien şu anda tek şüphelimiz. Ama o festival olayından sonra, ortasından kırmızı bir çizgi geçen o beyaz tüyleri görünce, ya katılım burada ya da bir taklitçi var gibi görünüyor. Ya aynı derecede ölümcül ya da polisle oynayarak eğleneni biri."

Dawson inledi. "Umarım bir taklitçimiz yoktur. Birinin bizimle oynaması beni gerçekten şaşırtmaz. Buradaki bazı gençler eğlenmeyi seviyor ve kasabanın olağandışı ya da açıklanamayan olaylarla ilgili ününe ün katıyor. Onlardan birinin bunu yaptığını görebiliyorum, gerçekten kimseye zarar vermeye çalışmıyor, ama kasabada bir karışıklık yaratmaya çalışıyor. Olağan suçluları araştırmaya başlayacağım, bakalım ne bulabileceğim."

"Turizm buranın ana sektörü, değil mi?" diye sordu.

"Yaz ve sonbahar boyunca, evet. Yaprak dikenler ve gölün şehir dışındaki büyük kısmının yakınında tekne veya kayıkla gezmek, hatta kamp yapmak isteyenler. Ancak buradaki insanların çoğu ya her gün Chattanooga'daki bir işe gidip geliyor ya da internet üzerinden uzaktan çalışıyor. Neden?"

"Yerel ekonominizi merak ediyorum. Büyük ölçüde turizme dayanan pek çok yer pandemi gibi olaylardan o zamandan beri ekonomideki iniş çıkışlardan zarar gördü. Bahsettiğiniz gençlerden başka birileri, Arbalet Katili'nin burada faaliyet gösteriyormuş gibi görünmesini sağlayarak kasabayı daha fazla gündeme getirmeye, medyanın ve turistlerin ilgisini çekmeye çalışıyor olabilir mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bir yetişkinin bu kadar pervasız olabileceğini düşünmektense çocuk suçlu bakış açısını tercih ederim. Ama doğru. Her olasılığı araştıracağız, sadece buradaki sorunlu çocuklarımıza odaklanmayacağız. O'Brien ile daha fazla konuşmanıza gelince, şartlı tahliye memurunu bir kez daha arayarak bir görüşme daha ayarlamasını sağlayabilirim. Şartlı tahliye koşulları göz önüne alındığında başka seçeneği yok.

şartlı tahliye. Bununla birlikte, bir şüpheli hakkında ne kadar çok geçmişe sahip olursam, bir sorgulamadan değerli bir şey elde etmek için o kadar hazırlıklı olduğumu fark ettim. Daha önce gitmesine izin vermemin bir başka nedeni de bu. Önce senin bunu okuyabilmeni istedim."

Sonunda elindeki dosyayı yere bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu son resim yığınının çantasına yerleştirirken.

"Aidan O'Brien'in tutuklama kaydı ve hüküm giydiği suçun geçmişi. O'Brien buraya taşındığında şartlı tahliye memurunun bana verdiği dosyanın bir kopyası. İsterseniz soruşturma dosyasının tamamını alabileceğinize eminim. Daha derine inmek ve daha fazla bilgi istemek için bir nedenim olmadı."

İçindekilere hızlıca göz gezdirdikten sonra kaşlarını çattı. "Duruşma tutanağı ."

"Bir duruşma olmadı. Suçunu kabul etti." "Peki ya ceza duruşması?"

"Dediğim gibi, daha derine inmedim. Bunun bir dökümünü istiyorsanız kayıt talebinde bulunmanız gerekecek. Collier o dosyayı sizin için hazırladı. Sizde kalabilir."

"Teşekkürler. Minnettarım." Onu çantasına yerleştirdi ve omzuna astı. "Arabamdan ofisimi arayıp kanıtlarınızı alması için bir kurye ayarlayacağım. Birinin buraya gelmesi birkaç saatten fazla sürmez."

"Hazır olacağız." Konferans odasının kapısını onun için açık tuttu.

Ön kapıda durdu. "Bir şey daha var. Kanıt doğrulanırsa, Büro elimizdeki kanıtlarla tutarlı olduğunu onaylarsa, soruşturmama yardımcı olmak için birkaç ajanın daha bu tarafa gelmesine hazır olun."

"Güven bana," dedi, "eğer kasabamda bir seri katil varsa, sağlayabileceğin her türlü yardım için minnettarım. Araya yetki kavgaları ya da egolar girmeyecek. Kim olursa olsun bu adamı birlikte yakalayacağız."

Gülümsedi. "Bunu duymak harika. Her şeyi daha kolay ve hızlı hale getirecek."

Ona bir uzattı. "Ofisim ve cep telefonum burada. O'Brien ile başka bir görüşme ayarlamaya hazır olduğunuzda seslenmeniz yeterli." Gölün diğer tarafındaki iki katlı beyaz badanalı kulübeyi işaret etti. "Bu Stella'nın Yatak ve Kahvaltı Salonu. Yerel halk burayı ailelerini ve

ziyarete gelen arkadaşlar. Ve turistler birkaç hafta içinde bizi bombardımana tutmaya başladığında, burası hızla doluyor. Ama şu anda muhtemelen birkaç boş yer vardır. Stella'nın ana gelir kaynağı aslında alt kattaki restoran. Haftanın yedi günü açık ve sıcak bir yemek için şehirdeki en iyi yer. Şiddetle tavsiye ederim."

Gülümseyerek teşekkür etti. "Şimdi oraya gideceğim ve boş yerler konusunda haklı olup olmadığınızı bakacağım. Chattanooga'da kalmak ve burada olduğum her gün arabayla gelmek zorunda kalacağımı sanıyordum. Stella'nın yeri çok daha uygun olur."

Elini sıktıktan sonra tuğla kaldırımdan aşağıya, Ana Cadde'nin sonundaki otoparka doğru ilerledi. Gölün diğer tarafında gördüğü tek park yeri caddeye paralel park yerleri olsa da, B and B'nin ve ona bağlı büyük restoranın müşterileri için park yeri olmadığını düşünemiyordu. Arkasında ya da caddenin aşağısında, gölün o tarafında bir park yeri olmalıydı. Oraya gidip öğrenebileceğini düşündü. Eğer yanılıyorsa, Ana Cadde'nin sonundaki büyük otoparka park eder ve gölün etrafından dolaşarak Stella'nın yerine giderdi.

Umduğu gibi, B and B'nin arkasında gerçekten de iyi büyüklükte bir arsa vardı. Oraya ulaşmak için bir blok aşağı inmesi ve dükkân sırasının arkasına dönmesi gerekiyordu. Stella'nın arsasına giden engebeli çakıl ve yokuş, SUV kiraladığında dört çeker bir araçta ısrar ettiği için minnettar olmasını sağladı. Araştırdığı marina ve kamp alanını kontrol ederken de kullanışlı olacaktı. Her ikisi de kasabanın yaklaşık bir mil dışında, gölün genişleyip derinleştiği ve kayıkçılarla balıkçıları çektiği yerdeydi. Hatta nehrin dağlardan aşağı aktığı ve gölü beslediği yerde ikinci ve üçüncü sınıf akıntılar bile vardı.

Yıllar içinde bavulunu hafif tutmayı öğrendiğinden, B and B'ye sadece küçük bir tekerlekli bavul ile dizüstü bilgisayarını, araştırma dosyalarını ve notlarını içeren el çantasını sokmak zorunda kalmıştı. Alt kattaki check-in masası hem otel hem de şaşırtıcı derecede yoğun restoran için iki katına çıkarılmıştı. göre kasabanın yarısı ya barda ya da masalarda oturmuş bir şeyler içiyor ya da yiyor olmalıydı. Festivalin iptal edilmesiyle birlikte, kendilerinden esirgenen eğlenceyi yaşamak için başka bir yol bulduklarına şüphe yoktu.

Şirketin sahibi Stella Holman Grace'i içeri aldı ve önümüzdeki birkaç gün içinde daha fazla ajana ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı Grace'in isteği üzerine ona bir oda ve iki oda daha ayırdı. Stella Grace'i üst kattaki odasına çıkardıktan sonra tekrar aşağıya inmek üzereyken Grace onu durdurdu.

"Bayan Holman?"

Ufak tefek, beyaz saçlı kadın gülümsedi. "Adım Bayan, ama burada resmiyete önem . Bana Stella deyin. Sana nasıl yardımcı olabilirim, canım?"

"Biraz sonra dağlarda birini görmeye gitmem gerekiyor. Adresi biliyorum ama GPS'imde görünmüyor."

Stella güldü. "Eğer buralarda o süslü GPS şeyleriyle gidersen her seferinde kaybolursun ya da uçurumdan yuvarlanırsın. Çoğu zaman bu dağlarda telefonlar bile çalışmaz. Adres nedir?"

"Niall's Circle'da."

Diğer kadının gülümsemesi duraksadı. "Anlıyorum. Bu GPS'inizde görünmeyecek çünkü herhangi bir yolun resmi adı değil. Aslında bir araba yolu. Çok uzun bir yol ama teknik olarak bir araba yolu. Kasabadan çıkın ve Harper Yolu'ndan ilk sağa dönün. Dağın tepesinde, Harper'ın bittiği yerde Niall's Circle'a giden sapağı bulacaksınız. İsterseniz size tarif edebilirim."

"Hayır, hayır. Bu talimatları takip etmek kolay görünüyor. Çok teşekkürler."

Stella Grace'in omzunu sıvazladı. "Umarım küçük kasabamızın tadını çıkarırsın, belki gölde bir tekne gezintisi yaparsın. Yılın bu zamanı muhteşemdir. Eğer acıkırsan, gezmeye çıkmadan önce öğle yemeği için aşağıya gel. Festival iptal edildiği için parti ediyor. Bir oyun odası da var, kartlar için masalar, bazı bilardo masaları ve hatta bir dart tahtası. Eğleneceğinize eminim. Yemekler de fena değil. Bay Holman'ın mükemmel bir aşçı olduğunu duydum." Göz kırptı ve alt kata yöneldi.

Grace kısa bir aşağıya inmeyi düşündü. Parti yapmak ya da yemek yemek için , soruşturmasına yardımcı olabilecek bilgiler edinmek için kasaba halkının karışmak için. Ama yukarı çıkmadan önce restoranın önünden geçerken ortalık ne kadar gürültülüyse, bu konuşmaların kolay ya da verimli olacağı da o kadar şüpheliydi. Etrafı başka bir zaman dolaşması gerekecekti.

O'Brien'la konuşmak zaten onun bir numaralı önceliği idi. Ve bu noktada şartlı tahliye memuruna haber vermeye ya da karakola dönmesini hiç niyeti yoktu. Bunun yerine onu şaşırtmak, kendi evinde, Niall's Circle'da hazırlıksız yakalamak istiyordu. Eğer rahatsa, kendi halindeyse, özgürce konuşmasını sağlamak için ihtiyaç duyacağı yakınlığı kurmak daha kolay olacaktı.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra FBI'in parasıyla yaptırdığı büyük boy yatağa oturdu ve ofisi aradı. En sevdiği yönetici, Grace'in kendisine verdiği bilgileri not aldı ve O'Brien hakkındaki soruşturma dosyasının tamamını e-posta ile göndereceğine söz verdi; buna ceza duruşmasının metni ve eğer yayınlatabilirse şartlı tahliye duruşmasının metni de dahildi. Bazen bunlar paylaşılmazdı. Çoğu zaman da

değildi. Ama FBI bir şey istediğinde, genellikle alırlardı. Ve bu özel yönetici, ajanların ihtiyaç duyduğu şeyi elde etme konusunda tam bir buldok köpeğiydi. Biri alabilecekse, o alabilirdi.

Bir sonraki telefonu patronu, Denetleyici Özel Ajan Levi Perry'yeydi. Buraya kadar üç saat araba sürmesi ve aramadan giriş yapmadan önce şehirde birkaç saat daha geçirmesi onu mutlu etmemişti. Ajanlarının her zaman nerede olduğunu bilmek konusunda çok titizdi. Kontrolcü ya da mikro yönetici olduğu için değil, güvenlik onun bir numaralı endişesi olduğu için. Grace, dikkatli olmak ve her gün kontrol etmekle ilgili olağan nasihatlere katlandı. Sonra ona geldiğinden beri olan biten her şeyi ve O'Brien'in geçmişini öğrenir öğrenmez onunla görüşme planını anlattı.

"Sadece tüm protokolleri takip edin ve her zaman tetikte olun," diye uyardı. "O oku başkası attığına göre, bu bizim adamımız gibi görünmüyor. Ama geçmişine bakılırsa hâlâ tehlikeli olabilir. Evinde gardını indirip rahatça konuşmasını sağlama ihtimalinizin daha yüksek olduğunu kabul etsem de, siz oradayken herhangi bir tehlike işareti belirirse, görüşmeyi derhal sonlandırın ve şartlı tahliye memurunun daha fazla sorgulama için onu karakola çağırmasını sağlayın."

"Elbette. Kesinlikle. Dikkatli olacağım."

"Yapacağını biliyorum, yoksa seni oraya tek başına göndermezdim."

"Katilin gerçekten burada olma ihtimali olduğunu düşünseydiniz beni buraya hiç göndermezsiniz. Ama yine de sonunda ipleri kopardığınız ve her hareketimi izleyen bir amir olmadan biraz araştırma yapmama izin verdiğiniz için minnettarım."

"Bana hemen teşekkür etme. Laboratuvar, yolda bulduğunuz okların tutarlı olduğunu ve boyanın elimizdeki kanıtlarla eşleştiğini tespit ederse, artık tek başınıza olmayacaksınız. Bu senin tam teşekküllü bir ajan olmaya hazır olduğun gelmiyor. Peşinde olduğumuz katilin ne kadar tehlikeli olduğunun bir ifadesi. Ajanlarımdan birini onun kurban listesine eklemek istemiyorum."

"Anlaşıldı. Sizi haberdar edeceğim. Laboratuvar katilin burada olduğunu doğrularsa derhal geri çekilir ve soruşturmaya devam etmek için destek beklerim."

"Laboratuvar ne karar verirse versin, Özel Ajan Kingsley'in danışmanlığı altında pratik yaptığınız tüm becerileri kullanın. Her şeye yaklaş

Sanki şimdiye kadar çalıştığınız en önemli ve potansiyel olarak tehlikeli işmiş gibi görev verin ve her zaman önde çıkın. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Beni bilgilendirmeye devam et."

Telefon görüşmesi sona erdi ve Grace rahat bir nefes aldı. Dışarıdan bakan biri, kadın olduğu için patronunun aşırı korumacı davrandığını düşünebilirdi. Ama o daha iyi biliyordu. Tüm ajanlarına karşı böyleydi, özellikle de onun gibi eğitimini tamamlamış ve artık başka bir ajanın rehberliği altında çalışmayanlara karşı. Onun için çalışan herkesin güvende olmasını istemesini takdir etse de, bu bazen boğucu .

Son olarak laboratuvarı arayıp kanıt ulaştığında ne yapılması gerektiği konusunda soruları olmadığından emin olmak istedi. Kanıtın kaydını yapacaklarını ve hemen bir teknisyen görevlendireceklerini söylediler. Yine de, parmak izleri Büro'nun Entegre Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi IAFIS'teki biriyle eşleşmediği sürece, herhangi bir DNA sonucuna ulaşmak muhtemelen birkaç gün daha sürecekti.

Oku atan kişi geçmişte ağır bir suçtan tutuklanmışsa ve tutuklayan kurum DNA profilini Birleşik DNA İndeks Sistemi'ne girmişse, CODIS potansiyel bir şüphelinin adını verirdi. IAFIS ya da CODIS'ten birinin isabet soruşturmanın hızlanmasını sağlayabilirdi. Ancak Mystic Lake'ten gelen oklar, Arbaletli Katil'den geldiği bilinen oklarla eşleşmezse olmazdı.

Kanıt üzerinde parmak izi ya da DNA bulunmaması da bir başka gerçek ihtimaldi. Bu da laboratuvarın olası sonuçlarına güvenmeyi bırakıp isimsiz ihbarın doğru olup olmadığını belirlemek için kaldırımı yumruklamaya başlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Patronu, bugün oku atan kişi o olmasa da O'Brien'la görüşme kararına katılıyordu. Çünkü tartıştıkları bir başka teori de, eğer O'Brien gerçek Arbalet Katili ise, birilerinin kendisinden şüphelendiğini fark etmiş ve ihbarda bulunmuş olabileceğiydi. Kolluk kuvvetlerinin izini kaybettirmenin en iyi yolu, festival sırasında o oku atması için bir başkasını tutmak ve böylece çok sayıda tanığın olmasını sağlamaktı. Ve tam da ok O'Brien'ın omzunun üzerinden fırlatılırken birinin fotoğraf çekmesi, ya inanılmaz bir şans ya da iyi düşünülmüş bir plandı. Fotoğrafi çeken kişi

ödeme de yaptı. Polisle temasa geçip fotoğrafı çeken kişinin adını öğrenmesi gerekecekti, böylece onunla da görüşebilecekti.

Ama önce O'Brien'a odaklanması gerekiyordu.

Şu anda aklındaki en büyük soru, yıllar önceki kurbanının kimliği ve cinayetin arkasındaki sözde nedendi. Dawson bu bilgiyi gönüllü olarak vermemişti. O'Brien'la biraz yakınlık kurduktan sonra karakolda ona bu konuyu sormayı planlamıştı. Görüşme beklenmedik bir şekilde sona erdiğinden, bu şansı hiç bulamamıştı.

Adamın bir katil olduğunu bilse bile buna inanmak zordu. İyi konuşuyordu, iyi eğitilmiş görünüyordu ve para onun için birini mal varlığı için öldürerek çözebileceği bir sorun gibi görünmüyordu. Kullandığı motosiklet de pek ucuz sayılmazdı. Şef, O'Brien'ın da bir kamyonu olduğundan bahsetmişti. Ve O'Brien'ın kendisi de kendi arazisinde avlanmaktan bahsetmişti. Maddi olarak zarar görüyormuş gibi görünmüyordu, bu yüzden maddi bir sebep olası görünmüyordu.

Diğer yaygın cinayet nedenleri aşk ve intikamdı. Bunlardan biri, yıllar önce neden o korkunç çizgiyi aşır başka birinin canını aldığını açıklıyor muydu? Yoksa o bir heyecan katili, Tanrı'yı oynamanın bir yolu olarak insanların canını alan ve başka bir insanın hayatı üzerinde tam kontrol sahibi olmanın keyfini yaşayan bir sosyopat mıydı?

O'Brien'ın dosyasının üç sayfa ilerisinde, öldürdüğü kişinin kimliği onu şok içinde dondurmıştı. Tanıştığı adam bunu yapmış olamazdı, değil mi? Ama tekrar okuduğunda siyah-beyaz olarak karşısındaydı. Yıllar önce öldürdüğü kadın Elly O'Brien'dı. Karısıydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aidan kollarını kavuşturup kulübesinin ön merdivenlerinin korkuluklarına yaslandı ve arazisinin içinden geçen uzun araba yolundan aşağı inen siyah cipi izledi. Tasarım gereği düzdü. Bu ona gelenleri görebilmesi için bolca zaman veriyordu. Ve onları karşılamaya hazırlanmak için, ki bu nadiren olur ve sadece birkaç kişiye mahsustur, ya da onları çevirmek için. Son derece küçük arkadaş grubundan hiçbiri böyle bir araç kullanmadığından, onları geri çevirmek tam olarak yapmayı planladığı şeydi.

Ancak sürücü kapısı açılıp da Özel Ajan Grace Malone araçtan indiğinde, içinden küfürler savurdu. Eğer kadın bir sivil olsaydı, mülkünü terk emretmesi doğaldı. Bir suçlu olarak bile onu göndermeye hakkı vardı. Ama bir FBI ajanı? Şartlı tahliye de olduğu için onun merhametine kalmıştı. Ona hiçbir şey yaptırılamazdı. Tabii o izin vermedikçe.

Yaklaşırken, onun kıvrımlı küçük bedenini tekrar gördüğünde nefesinin nasıl kesildiğini ya da o inanılmaz mavi gözlerden parlayan zekânın anında ilgisini çektiğini görmezden gelmek için kendini zorladı. Gülümsemesinin içini arzuyla sıkması önemli değildi. O, arkadaşı ya da potansiyel bir sevgili değildi.

Onun düşmanıydı.

Bunu hatırlaması gerekiyordu. O bir Truva atıydı, dış görünüşü çekici ve güzeldi ama içi ölümcüldü. Onun tek nedeni

Ondan bu kadar etkilenmesinin nedeni, bugünlerde güzel bir kadına yakın olmaya alışık olmaması olmalıydı. Çok az kadın onun yanına yaklaşmaya cesaret edebiliyordu. Ajana verdiği hoş olmayan tepki kesinlikle onda özel bir şey olduğu için değildi. Olsa da fark etmezdi. FBI için çalışıyordu. Bu bile ondan uzak durmak için tek başına bir nedendi.

Önünde durup elini uzattığında gülümsemesi genişledi. "Bay O'Brien, sizi tekrar görmek güzel. Grace Malone, sabahtan beri unuttuysanız diye söylüyorum."

Kızın eline baktı ama . "Unutmadım, Özel Ajan Malone. İzinsiz girdiniz. Gidin buradan."

Elini bıraktı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "İrlandalı, değil mi? O hafif aksan. Pek fark edilmiyor ama yine de var. Ailen İrlandalı mı?"

"Meşgulüm, çalışıyorum. Size söyleyecek bir şeyim yok, bu yüzden aracınıza dönün ve dağdan aşağı inin."

Sanki inatçı bir çocukla tartışıyormuş gibi iç çekti. "Şartlı tahliye koşullarını ikimiz de biliyoruz. Burada konuşabiliriz ya da sana karakola kadar eşlik edebilirim. Seçim senin."

Aralarında sadece birkaç adım kalana kadar ona doğru adım attı ve onu bakışlarıyla buluşmak için boynunu geriye doğru eğmeye zorladı. Hakkını yemeyelim, kıpırdamadı ya da sinmedi. Adamın cüssesi ya da şöhreti gözünü korkutmuş olsa bile, bunu gizlemekte takdire şayan bir iş çıkarıyordu.

"Özel Ajan Malone-"

"Bana Grace de. Ben de sana Aidan diyeceğim."

"Özel Ajan Malone, ben hüküm giymiş bir katilim. Bir dağın tepesinde benimle yalnız başınasınız. En yakın komşu bu dağın yarısında ve muhtemelen günün bu saatinde evde bile değil. İstedğin kadar bağırabilirsin ama kimse duymaz. Burada olman, hâlâ seri katilin ben olabileceğimi düşündüğün anlamına geliyor olmalı. Çok iyi düşün. Kolluk kuvveti kozunu oynayıp etrafta dolaşmak ve beni sorularınıza cevap vermeye zorlamak istediğinize gerçekten emin misiniz? Destek olmadan mı?"

Ceketini geri çevirdi, bir omuz kılıfı ve içinden çıkan tabancanın kabzası ortaya çıktı. "Bu benim yedeğim."

İsteksiz bir eğlenceyle homurdandı. "Cesursun. vermeliyim. Ayrıca sana bir ipucu vereceğim. Bana bu kadar yakın dururken."

silahım var. Sen silahını çekmeye fırsat bulamadan seni yere yıkabilir ya da boynunu kırabilirim."

Gülümsemesi kayboldu ve hızla onun ulaşamayacağı bir yere gitti. "Yapmak istediğin bu mu Aidan? Boynumu kırmak mı?"

"Sana Bay O'Brien diyeceğim. Boynunu kırmak isteseydim, çoktan ölmüş olurdun. On yılımı hapishanede geçirdikten sonra zor yoldan öğrendiğim tavsiyeleri bedava veriyorum. birbirlerine yapabilecekleri korkunç şeyleri gördüm, göreceğimi hiç düşünmediğim şeyleri. Ve Tanrı'ya dua ediyorum ki, kolluk kuvvetlerinde olsanız bile siz asla görmeyeceksiniz."

"Kolluk kuvvetleriyle ne alıp veremediğin var? Kimse sana komplo kurmadı. Mahkemeye bile çıkmadınız çünkü itiraf ettiniz, suçu kabul ettiniz. Adalet sistemi tarafından kötü muamele görmedin."

"Hapse girmeden önceki zamanı düşünürseniz, size katılıyorum. Adil bir gördüm. Sizi hapse attıklarında her şey değişiyor. Yeniden suç işleme oranının neden bu kadar yüksek olduğunu, hüküm giymiş suçluların hapisten çıktıktan sonra neden bu kadar yüksek oranda yeniden suç işlediklerini hiç merak ettiniz mi? Çünkü gardiyanlar, kolluk kuvvetleri, adalet sistemindeki herkes onlara hapisteyken hayvan gibi davranıyor. Hapishanedekiler için güvenlik şaka gibi. Hiç yok.

Her zaman tetikte olmanız, hafif bir uykucu olmayı öğrenmeniz, sürekli arkanızı kollamanız gerekiyor. Sistemin başından sonuna kadar her şeyinden nefret ediyorum çünkü içinde insanlık ya da merhamet yok. Polise ve sizin gibi insanlara karşı temkinliyim çünkü yanlış bir adım atarsam evimden alınıp tekrar parmaklıklar ardına atılabilirim. Özgürmüşüm gibi görünebilirim ama bu sadece ismen böyledir. Her zaman arkamı kollamak zorundayım yoksa hayatım bir anda değişebilir. İyi insanlar hapse girebilir Malone, çünkü korkunç bir hata yaparlar. Ama içeri girerken iyi olsan da olmasan da, çıktığında tamamen değişmiş bir insan olursun."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Böyle mi düşünüyorsun? İçeri girerken iyi bir insan olduğunu mu? İyi bir insan karısını öldürür mü?"

Öfke onu zorlarken yüzünün ateşle kızardığını hissedebiliyordu.

İhtiyaç silahına daha kolay erişebilmek için ceketinin yerini değiştirdi.

Küfrederek arkasını döndü ve uzak tarafındaki atölye binasına doğru ilerledi. İlk başta, onun etrafında olma riskini almak konusunda fikrini değiştirmiş olabileceğini, arabasına doğru gittiğini düşündü.

Ne yazık ki, bir an sonra arkasında onun ayak seslerini duydu. Sesine bakılırsa, çok geride duruyordu, arkasını dönebileceği kadar yakın değildi.

ve onu yakaladı. En azından güvenlik dersi ona ulaşmıştı. Kim bilir? Belki de verdiği tavsiye ileride başka bir suçluyla uğrhayatını kurtarırdı.

Bugünlerde onu ya da herhangi birini umursaması gerektiğinden değil. Umursamamaya çalışıyordu, özellikle de insanlar ona adam gibi davrandıklarında. Kasaba halkı sık sık ondan uzak durmaya çalışıyor, ondan korktuklarını ya da geçmişinden dolayı onu hor gördüklerini acı bir şekilde belli ediyorlardı. Belki de nasıl hissettiklerini anladığı ve onların yerinde olsa kendisinin de aynı şeyleri hissedeceğini bildiği için onlardan nefret edemiyor, hatta onlara karşı tutamıyordu.

Ama bunun onu bu kadar rahatsız etmemesini diledi.

Ve başı dertte olan birini gördüğünde görmezden gelebilmeyi diledi. Festivalde yanından geçip tekneye saplanan okta olduğu gibi. Biri çocukların yakınına ateş ettiği için kadar öfkeliydi ki, başına neler gelebileceğini hiç düşünmeden ateş edenin peşinden koşmuştu.

Ve hiçbir işe yaramamıştı.

Polis onu bir hücreye atmış ve gerçek kötü adam kaçarken onu hemen kötü adam olarak damgalamıştı. Şimdi bile şefin suçlamaları neden düşürdüğünden emin değildi. Belki de Dawson, FBI ajanının peşinde olduğu seri katilin kendisi olduğuna ikna olmuş bir şekilde geri adım atarak ona ilk darbeyi vurmasına izin verdiği içindir.

Kulübenin sonuna geldiğinde, atölyesinin açık duran devasa çift kapısından içeri adım attı. Binanın ortasındaki masanın yanında durdu ve tam zımpara makinesini eline almak üzereydi ki garaj yolundan gelen bir motor sesi duydu.

"Vay canına, bunu sen mi yapıyorsun?" diye sordu.

Dönmeden önce zımpara makinesini masanın üzerine koymaya dikkat etti, tehditkâr görünebilecek ve göğsünde bir kurşunla sonuçlanabilecek bir şey yapmak istemiyordu. Ama Malone ona bakmıyordu bile. Gözlerini kocaman açmış masaya bakıyordu.

Neredeyse saygıyla öne doğru bir adım attı ve elini ahşabın üzerinde, yuvarlak kenarın üzerinde hafifçe gezdirdi. "Bu inanılmaz. Sizin eseriniz mi?"

Başını salladı, elinin nazik hareketinden büyülenmişti.

Parmakları sanki kendine engel olamıyormuş gibi ahşap üzerinde kaymaya devam etti. Kadının ifadesindeki zevki izlemek o kadar keyifliydi ki, adamın tek yapabildiği bakmaktı.

"Mor kalp ağacı, değil mi?" Soru sorarcasına başını kaldırdı. Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Aşına mısınız?"

"Biliyorum ama hiç şahsen görmedim." Yanakları donuk bir pembeyle kızardı. "Televizyondaki bir ev yenileme programının bir bölümünde gördüğüme eminim. Ama o kadar güzel ki unutmadım. Bu senin kulüben için mi?"

"Montana'daki bir adamın güvertesi için özel bir sipariş. Açık havada yemek yemek için sert hava koşullarına dayanabilecek güzel bir şey istiyordu. Mor kalp ahşabı son derece serttir, böceklerle, çürümeye ve bozulmaya karşı dayanıklıdır."

İçini çekti ve geri adım attı. "Bu muhteşem. Rengi o parlak mor olarak kalacak mı?"

"Sonsuza kadar değil, hayır. Ama üzerine UV koruyucu bir kaplama yapacağım, bu da rengini on yıllar boyunca korumasına yardımcı olacak." Masaya tekrar hayranlıkla bakan kadının yüzündeki hüznü ifadeyi fark etti. "Hiç marangozluk yaptın mı?"

"Sadece evimizin arkasındaki dükkânında babama yardım etmek için bir blok zımpara kâğıdı kullanmayı sayarsanız. Ahşap işçiliği onun pek çok hobisinden biriydi. Mobilya yapmazdı, kesinlikle sizin yaptığınız gibi büyük bir şey yapmazdı. Ama annem ve ben her doğum günümüzde yeni el yapımı mücevher kutuları alırdık ve o da evimizin her yerine özel kalıplar yerleştirirdi. Garajdaki raflar onun gurur ve neşesiydi. Marangozlukta uzman ya da çok iyi olduğunu söyleyemem ama bundan zevk alırdı."

"Senin de hoşuna gitmiş gibi görünüyor, ya da kumdan daha fazlasını yapmana izin verseydi hoşuna giderdi."

Gülümsedi. "Zımparadan daha zor bir şey yapmak istemedim. Çekiçle vurma ya da testere ile kesme gibi bir deneyim yaşamak istemedim. Arzuladığım şey babamın ilgisiydi. Hep bir oğlu olsun isterdi ama onun yerine bir kızı oldu. Sadece alet getirmek ya da talaş süpürmek için bile olsa ona yardım etmek onu mutlu ediyordu. Bu da beni mutlu ediyordu."

"Babasının küçük kızı."

"Daha babasının küçük erkek fatması. Ahşap işlerini yaparken sizi izleyen küçük oğlunuz da yanınızda mıydı? Adı Niall, değil mi?"

Kadının oğluyla ilgili duygusuz hatırlatması karşısında kalbi göğsünde sıkışır gibi oldu. Elinden geldiğince soğukkanlılığını toplaması birkaç dakikasını aldı. "Geç oluyor. Bunu yarın bitiririm." Aletlerini yerleştirmeye başladı.

Bir kez daha onu şaşırttı. El testerelerini ve keskilerini toplamasına yardım etti ve ustalıkla nereye gittiklerini buldu, onları

Tam da ait oldukları yere. Sonunda onunla yüzleştğinde, köşedeki süpürgeyi işaret etti.

"Sen de mi süpürmeye gidiyorsun?" "Sen bilirsin."

Güldü. "Yarın ya da bu gece yaparım. Gel . Kulübe sorgulama için daha rahat. Dışarısı serinlemeye başladı."

"Seni sorguya çekmeyeceğim."

"Ne kadar yumuşatmaya çalışırsanız çalışın, soru sormak için buradasınız. Geçmişimden iki bahsettin. Ve buraya kadar gelmenize neden olan şeyin benim parlak kişiliğim olmadığını çok iyi biliyorum."

"Yeterince adil. Konuşmak istiyorum. Benim de bazı zor sorular sormam gerekiyor. Umarım onlara cevap verirsiniz."

"Yani beni tutuklayabilir misin?"

"Böylece seni tamamen şüpheli ilan edebilirim ya da davamla gerçekten bir ilgin yoksa tamamen şüpheli olmaktan çıkarabilirim."

"En azından dürüstsün." İkisi de dışarı çıktı ve adam kapıları kaydırarak kapattı ve vahşi hayvanları dışarıda tutmak için ahşap çubuğu tutamaklara yerleştirdi. Kulübeye doğru işaret etti. "Kulübemin içine girebilir misin? Yoksa verandayı mı tercih edersin? Bu atölyenin aksine orada sandalyeler var ama soğuk olacak."

Ceketini daha da yaklaştırdı. "Sizi fazla rahatsız etmek istemem-"

"Bunun için çok geç."

"Her zaman böyle huysuz musun yoksa ben özel miyim?" Başını eğdi. "Bu benim kibarlığım."

Bir kahkaha attı, sonra ellerini ağzına götürdü, belli ki bunu yaptığı için mahcup olmuştu.

"Merak etme," dedi. "Patronuna bir katile gülmeye cüret ettiğini söylemeyeceğim."

Çenesi gerildi ve ellerini indirdi. "Keşke böyle konuşmasan. Sana şüpheyile yaklaşmaya çalışıyorum. Dosyanda okuduğum bazı şeyler var ki, seni hapse attıran şeyin ne daha iyi anlamak istiyorum."

"Neden? Geçmişimin araştırdığınız şeyle ne ilgisi var?" "Belki hiçbir şey."

Belki de her şeyi. Asla bilemezsin hangi parçanın Yapbozun tamamını bir araya getirene kadar hangi bilginin faydalı olup olmayacağını bilemezsiniz."

"Arbaletli Katil dediğiniz kişi bensem bu çok mantıklı."

Kaşlarını kaldırdı.

Yemin etti. "Tamam. Konuşacağız. Ama bunu yapmak için inime girmeye cesaret etmen gerekecek. Artık senin için verandada uşümeye niyetim yok."

Onu beklemeden koşar adımlarla verandaya çıktı ve n kapıya yöneldi.

ALTINCI BÖLÜM

Aidan ön kapıyı açık bıraktı ve mutfığa yöneldi, Malone'un onu kulübenin içinde takip edeceğinden hiç şüphesi yoktu. İnatçıydı ve geldiği şeyi almadan gitmek niyetinde değildi. Sadece kelepçelenenin kendisi olmamasını umuyordu.

"canına," diye nefes aldı içeri girerken.

Buzdolabından bir şişe bira ve bir şişe su aldı ve onları kulübenin sağ ön köşesindeki yuvarlak masaya taşıdı. Suyu masanın üzerine, karşısına koydu ve birayı kendisi için çevirerek açtı. Malone şaşkınlıktan ağzı hafifçe açık bir şekilde kulübenin büyük odasında gezinirken, o da birasını yudumladı ve onu izledi. Bir yanı, yumuşak bakışlı ellerini sallanan sandalyelerin, sehpaların, hatta muhtemelen hiçbir zaman sahip olamayacağı torunları için geçen yıl özenle oyduğu ahşap hayvanların üzerinde gezdiren kızın şaşkınlığı karşısında gurur duymaktan kendini alamıyordu.

Onu geçip mutfığa yöneldi ve ortada durup yavaş bir daire çizdi.

"Dolaplar," dedi. "Akçaağaç mı?"

Başını salladı. "Yerel kaynaklı."

"Çok güzel. çoğu şeyle birlikte bunları da sen mi yaptın?"

Atölyenizdeki masayla aynı görünüme, aynı... uzman işçiliğe sahipler."

"Onlar benim eserim, evet." Bir yudum daha aldı ve kendi kendine egosunun onu yenmesine izin vermemesini söyledi. Belki çalışmalarından etkilenmişti, belki de tüm bunlar onu sevmesini sağlamak, bilmek istediği her neyse ona söyleyecek kadar rahat hissetmesini sağlamak için bir gösterinin parçasıydı. Onun arkadaşı değildi, onun tarafında değildi. Bir parçası her ne kadar farklı olmasını dilesse de bunu hatırlaması gerekiyordu. Karısının ölümünden bu yana hayatındaki tek tutarlı şey, ne kadar umutsuzca çabalarsa çabalasın, hiçbir sıkı çalışmanın dolduramayacağı, acı veren bir yalnızlıktı.

Sonunda masada ona katıldı, karşısındaki sandalyeyi görmezden geldi ve onun yerine yanına oturdu. Belki de ona öğretmeye çalıştığı, potansiyel olarak tehlikeli bir insana fazla yaklaşmakla ilgili dersi henüz öğrenmemiştir.

"İnanılmaz, muhteşem," dedi. "Burada inşa ettiğiniz her şey. Kulübe de harika. İki kat yüksekliğindeki tavanlar göz kamaştırıcı. Merdivendeki oymalı tırabzan inanılmaz. Ve resim pencereleri usta bir ressam gibi dağları çerçeveliyor. Bu evi de siz mi inşa ettiniz?"

"Gerek yoktu. Mystic Lake'e taşındığımda burayı zaten burada bulacak kadar . Önceki sahibi çocuklarıyla birlikte olmak için Montana'ya taşınıyordu. Mor kalpli veranda masasını ve sandalyelerini yaptıran oydu. Benim yaptığım tek şey atölyeyi eklemek ve mutfak ile banyoyu yenilemek oldu."

Su şişesini kendine doğru çekti ve çevirerek açtı. "Teşekkürler. Bunu görene kadar susadığımı fark etmemiştim."

Kız bir yudum aldığı anda başını salladı, sonra isteksizce, "Acıktıysan buzdolabında biraz geyik eti yahnisi var, paylaşmaya yeter. İstersen taze meyvelerim ve salata için bir şeylerim de var."

Şişeyi yere bıraktı ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Beni burada istemediğin çok açık ama yine de bana yiyecek ve içecek ikram ediyorsun ve beni rahat, sıcak kulübende ağırlıyorsun. Gerçek Aidan O'Brien hangi adam? Ziyaretçi istemediği halde ev sahibi gibi davranmaktan kendini alamayan ve güvenlik ipuçları veren mi, yoksa cinayet işleyip on yıl hapis yatan mı?"

Yüzünü buruşturdu ve birasını yere bıraktı. "Seninle lafı dolandırmak yok. Doğrudan şahdamarına gidiyorsun."

"Size karınızın ölümünü sormanın kolay bir yolunu bilmiyorum."

Kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra sandalyesine geri oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Belli ki sicilimi okumuşsunuz. Her şey dosyalarımnda var. Neden bu konuda konuşmamı istiyorsun?"

"Çünkü polis memurlarının ve avukatların raporlarında özetlediklerini değil, sizin bakış açınızı, sizin tarafınızı istiyorum. Hayatının çoğunu Nashville'de geçirdin, değil mi? Elly ile orada mı tanıştınız?"

Derin bir iç çekti, sonra boğazını temizledi. "O zamanlar adı Elly Larsen'di." Tekrar boğazını temizledi. "Ailem ben gençken Dublin'den buraya gelmiş. Bahsettiğiniz İrlandalı aksanından bahsediyorum. Nashville'e yerleşene kadar birkaç kez taşındılar ve Larsen'lerden iki kapı ötede bir ev aldılar. Ailelerimiz çok iyi arkadaş oldular. Elly ve ben de doğal olarak arkadaş olduk. Bu lise boyunca sürdü, sonra üniversitede çıkmaya başladık. Mezun olduktan birkaç yıl sonra, mobilya yapım işine girdiğimde evlendik."

"Mobilya yapımı. Üniversiteden hemen sonra kendi işinizi mi kurdunuz?"

"Hemen hemen. Her iki taraftaki büyükannem ve büyükbabam da ahşap işçisiydi. Yaşıyorum. Babam bu işlerle ilgilenmese de, büyükannem ve büyükbabamın anlattığı hikâyeler beni büyülüyor ve her ziyaretlerinde beni dahil ettikleri marangozluk ve oymacılık projelerini çok seviyordum. Üniversiteye gitmemin tek nedeni, bir an önce kendi işimi kurabilmek için bir iş yürütmeyi öğrenmekti."

"Bu kulübeye ve onunla birlikte satın aldığınız altmış dönümden fazla araziye bakılırsa, işiniz gerçekten iyi gitmiş olmalı."

"Bu dağın diğer tek komşuyu satın aldığımdan beri seksen küsur yaşındayım. Beni gerçekten araştırmışsın."

"Bu benim işimin bir parçası."

Omuz silkti ve birasından bir yudum daha aldı.

"Elly ile oğlunuz Niall doğalı ne kadar oldu?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre ona baktı. "Biz evlendikten yedi ay sonra doğdu. Elly tüm hamileliği boyunca ailesine yalan söyledi, onlara o kadar da ilerlemediğini söyledi. Doğduğunda onlara prematüre olduğuna dair yemin etti. Evlenmeden önce birlikte olduğumuzu bilmelerini istemedi. Niall'in doğduğunda üç kilo olduğunu ve ailesinin aptal olmadığını düşünürsek, belli ki sadece yüzünü kurtarmasına yardımcı olmak için ona inanmış gibi yaptılar."

"Kızlarının geleneklere uymadığı için istemeyen sevgi dolu ebeveynler gibi görünüyorlar."

inançlar."

"İkisi de, ve evet, onlar sevgi dolu, iyi insanlardı. Hâlâ da öyleler." "Oğlunuz şimdi nerede?"

Ona sertçe baktı. "Elly'nin ailesiyle, eski kayınvalidemle." "Ailen velayet için uğraştı mı?"

Boğazı düğümlendi. "Hayır. Beni geç yaşta doğurmuşlar ve tüm bunlar başladığında sağlıkları pek iyi değilmiş. Küçük bir çocukla yeniden başlamak istemediler. Niall'ın yetiştirilmesini Larsen'lara bıraktılar ve ben hapse girdiğimde İrlanda'ya geri döndüler."

Gözleri irileşti. "Çok üzgünüm. Oğlunuz için ve sizin için."

"Olma. Benim ailem farklı. İkimizi de önemsediklerini biliyorum. Bu onlar için zor oldu ve artık benim sağlayamayacağım bir yardıma ihtiyaçları vardı. Geniş aileleriyle birlikteler ve uzak mesafeden iletişimde kalmak için ellerinden geleni yapıyorlar."

"O zaman Niall tam zamanlı olarak Larsen'larla birlikte."

"Evet. Mahkeme benim ebeveynlik haklarımı feshetti ve Elly'nin ailesi onu evlat edindi. Avukatım nafaka ödemelerimi onların avukatına gönderiyor ve Niall'ın sağlığıyla ilgili temel güncellemeleri sağlıyor. Ama hepsi bu kadar."

"Çocuk nafakası. Henüz yetişkin değil mi?"

"Neredeyse. İlkbaharda on yedi yaşına girdi." "Yani karın öldüğünde, o-"

"Beş yaşında. Beni hatırladığından bile şüpheliyim. Umarım büyükanne ve büyükbabası annesinin anısını onun için canlı tutuyorlardır. O bunu hak ediyor." Birasından bir yudum daha aldı ve büyük odadaki barda duran viskiye baktı, daha sert bir şeyler içmeyi arzuluyordu.

"Elly'nin ailesi siz hapisteyken oğlunuzu sizi ziyarete getirmedi mi?"

"Yaptığım şeyden sonra neden yapsınlar ki? Teklif etseler bile yapmalarını istemezdim. Hapishane bir çocuk için uygun bir yer değil."

"Yani onu hiç görmedin, bir yıl önce çıktıktan sonra bile mi?" "On iki ay on gün önce. Larsen'lerin avukatının avukatıma gönderdiği yıllık bir resim dışında, Niall'ı o günden beri görmedim."

Larsens onu . Avukatım Niall'ın benimle görüşmek istemesi halinde tarafsız bir ortamda gözetimli bir ziyaret ayarlayacağına dair açık bir davette bulundu. Ama büyükanne ve büyükbabasının bu daveti ilettiğinden bile şüpheliyim. Onları suçlayamam. Hayatında ben olmasam daha iyi. Tarama

Eski anıları, acı dolu bir geçmiş tazelemenin ona hiçbir olmaz." Tekrar kollarını .

"Özür dilerim. Oğlun için." "

oldu. Ama... teşekkürler."

Öne doğru eğildi, bakışları onunkileri arıyordu. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama bana yangın gecesini anlatabilir misin?"

Yüzünü buruşturdu ve masadan geriye doğru itti. "Bana bir dakika verin." Büyük odanın ana bölümüne doğru yürüdü ve uzaktaki Dumanlı Dağlar'ın inanılmaz güzelliğini çerçeveleyen büyük resim penceresinin önünde durdu.

Malone ona katıldığında, pencereden dışarı bakarken sessizce yanında durduğunda, yangınla ilgili tartışmayı biraz daha ertelemekten kendini alamadı. Onun yerine, "Elly dağları severdi. Balayımızı Gatlinburg'da bir kulübede geçirmek istedi. Ben bir gemi gezisine çıkmak, bir plajda güneşlenmek istiyordum. Gatlinburg'a gittik. Nasıl gitmem? Bu onu mutlu etti. Ve ilk çocuğumuza hamileydi..." Yutkundu. "Tek çocuğumuzla. En azından bunu . Zaten sabah bulantıları yaşıyordu. Okyanus kıyısında kızgın güneşin altında oturmaktansa bir dağ kulübesinin arka güvertesinde şımartılmak onun için daha kolaydı."

Onun kendisine baktığını hissedebiliyordu ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Ondan bahsederken sesin değişiyor," dedi. "Onu seviyordun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Elbette öyle yaptım. Bu yüzden... bu yüzden gitmesine izin verdim." "Yangın yüzünden."

Başını salladı.

"Bana ne olduğunu anlat. Lütfen."

Titrek bir nefes aldı, sonra kanepelerden birine doğru işaret etti.

"Bunun için oturmam gerekiyor."

Oturur oturmaz, Elly'yi şaşırtacak şekilde, o korkunç geceyle ilgili konuşmaya, gerçekten önemli olmayan daha sıradan şeylerden bahsederek başlamasına yardımcı oldu. İşini, Elly'yle yaptıkları işleri, genç ebeveynler olarak hayatlarının ilk birkaç yılını ve onları çok yoran hırçın bir oğulları olup olmadığını sordu.

"Daha önce ailenizin İrlanda'dan bile iletişim halinde olmaya çalıştığını söylemişsiniz. Peki ya büyükanne ve büyükbabanız? Yoksa artık hepsi gitti mi?"

"Gittiler derken ettiler mi diye soruyorsanız, hayır. Hepsi de yaşlarına göre oldukça sağlıklı ve iyi durumdalar. Ama ben... itiraf ettikten sonra..."

beni hayatlarından çıkardılar. Ben tek çocuğum, kardeşim yok. Bugünlerde benimle konuşan tek ailem annem ve babam, o da nadiren. Dediğim gibi, sağlık durumları pek iyi değil."

"Özür dilerim."

Ona baktı, sesindeki empatiyi duyunca ve gözlerindeki hüznü görünce şaşırdı. Ona teşekkür edercesine başını salladı ve tekrar başka yöne bakarak, sislenmeye başlayan ve adlarını aldıkları dumanlı görüntüyü veren dağlara doğru baktı.

"Sadece birkaç haftadır evdeydik," diye başladı sonunda. "İş patlamıştı. Milyonlar kazanıyor, kârımı yatırıma dönüştürüyor ve üstüne milyonlar kazanıyordum. Üst düzey özel mobilya pazarının bu kadar kazançlı ve başarılı olacağını hiç beklemiyordum. Ama öyle oldu. İş uluslararası boyuta taşındı ve gerçekten patladı. O zamanlar benim için çalışan yüzden fazla insan vardı, şimdi dünyanın çeşitli yerlerinde çok daha fazlası var. Buna rağmen, Elly'nin tek istediği başlangıç evimizden biraz daha büyük bir evdi, böylece daha fazla çocuk için yerimiz olacaktı. Ama ben bir ifade evi, başarı imajını pekiştirecek büyük bir şey istiyordum."

Tiksintiyle başını salladı. "Egom ve gururum bir keresinde onun isteklerine karşı gelmeme ve Nashville'in dışındaki dağ eteklerinde, üst sınıf mahallelerden birinde bir malikane almakta ısrar etmeme neden oldu. Çok büyük, güzel ama eskiydi. Teftiş, yükseltilmesi gereken düzinelerce şeye işaret etti. Bunlardan biri de elektrik sistemiydi. Elektrik sistemi evin orijinal elektrik sistemiydi ve müfettiş bu sistemin bugünlerde insanların sahip olduğu tüm modern akıllı aletleri ve teknolojik oyuncakları kaldıramayacağı konusunda uyardı. Bekleyebilirdik, taşınmadan önce elektrik sistemini tamamen yeniden . Ancak müfettişin uyarılarını yeterince ciddiye almadım. Zamanımız olduğunu, yerleştikten sonra tadilatları yapabileceğimizi düşündüm."

Kendinden öğrenerek başını salladı. "Belli ki yanılmışım. Bir gece geç saatlere kadar şirketimde çalışıyor, daha kıdemli ustalarımınla ihtiyacımız olduğunu düşündükleri yeni ekipman ve aletler hakkında toplantı yapıyordum. Tüm bunlar tamamlandığında akşam yemeği saati geçmişti ve dışarısı karanlıktı. Daha sokağımıza dönmeden alevlerin gece gökyüzünü aydınlattığını görebiliyordum. İtfaiyeciler ve polis memurları her yerdeydi, ışıklar yanıp sönüyor, hortumlar evimizin ikinci katına su döküyordu. Arabamdan atladım ve içeri koşmaya çalıştım ama beni engellediler. Onlara karımın ve oğlumun orada olduğunu haykırdım. Polislerden biri bana

kurtarıldığını, oğlumun iyi olduğunu ve bir komşuyla birlikte olduğunu, ancak eşimin hastanede olduğunu söyledi."

Ellerini yumruk şeklinde sıktı. "*Kurtarıldı*. Bu kelime kopardı. Ne anlama geliyordu? Sormaya korkuyordum. Niall'ı kontrol ettim, sonra hızla hastaneye gittim. Oraya vardığımda..." Gözlerini kapattı, korkunç görüntüler zihnini bombardımana tutarken kâbusu bir kez daha yaşadı.

"Elly," diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Aman Tanrım. Elly."

Yanık ünitesindeydi, vücudunun büyük bir kısmı is ve yanık içindeydi. Ama onun sessizliği, acı çığlıklarından daha korkunçtu.

"Aidan?"

Gözlerini açtı, ajan onu karanlıktan geri getirdiği için mutluydu. Ama bunun için ona teşekkür etmedi. "Bana Bay O'Brien demenizi söylemiştim."

"Ve sana bana Grace demeni söylemiştim."

Buna gülümsemekten kendini alamadı. Sonra titrek bir nefes verdi ve ona Elly'nin yaşadıklarının sterilize edilmiş bir versiyonunu anlattı.

"Yangın üst katta başladı. Elektrik kısa devre yapmış. Elly aşağıdaydı ve Niall'ın çığlıklarını duydu. Koştı ve sahanlığa ulaşana kadar yangın olduğunu fark etmedi. Alevler onunla oğlumuzun odası arasındaydı. Onu almak için alevlerin arasından koşmuş. Oğlumuzun yatağındaki yorganı alıp duşa ıslatmış ve alevlerin arasından tekrar merdivenlere doğru koşarken ikisinin de üzerini örtmüştü. Tam dibe varmışlardı ki üzerine bir kiriş düştü. Niall onun altından kurtulmayı ve dışarı koşmayı başardı. İtfaiyeciler kirişi onun üzerinden çekip çıkarmak zorunda kaldılar."

Malone ona hak etmediği o empatik gülümsemelerden birini daha attı. "Felçliydi, doğru mu?"

"Göğsünden aşağısı. Nefes alması için solunum cihazına bağlı olması gerekiyordu. Yanık merkezinde aylarca tedavi gördükten sonra eve gidebilecek kadar iyileşti. Ama solunum cihazı kalıcıydı. olmadan ölecekti. Sağ kolunu kısmen kullanabiliyordu, başını çevirebiliyor, gözlerini kırpabiliyordu. Başka bir şey yapamıyordu. Bazı açılardan felç bir nimetti çünkü yanık tedavileri sırasında çekeceği kadar acı çekmedi. Ama tekrar yürüyebilmek, kendi başına nefes alabilmek ve oğlunu kucağına alabilmek için acıyı takas edebilirdi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana o söyledi."

"Solunum cihazı var sanıyordum. Bu senin konuşmanı engellemiyor mu?"

"Solunum cihazı soluk borusuna bağılıydı. Ağzı kapalı değildi. Ve bir valf vardı, Passy Muir Valfi. Adı buydu. Konuşmasına yardımcı oluyordu. Sağ eliyle biraz yazabiliyordu da. Ama gerçekten zordu. Valfi tercih etti."

"Dosyanızdaki raporlarda bununla ilgili bir şey okumadım."

Omuz silktili. "Bunun bir önemi mı bilmiyorum. Neden bunları sorup duruyorsun-"

"Hayatının son gününe, kazadan yedi ay sonrasına geçelim." "Elbette bu ayrıntılar polis raporlarında vardır."

"Beklediğim kadar değil. Soruşturma dosyası şaşırtıcı derecede seyreker. Siz mahkemeye çıkarılmadan önce ölümünün üzerinden birkaç ay geçmiş olmasına rağmen, pek bir soruşturma yapılmış gibi görünmüyor."

"Neden olsun ki? Olanları polise anlattım. Ben işteyken Elly'ye bakan hemşire gittiğinde, karımın solunum cihazının fişini çektim. Gitmesine izin verdim." Yutkundu, soğukkanlılığını korumaya çalışırken boğazı düğümlendi.

İtirafını kabul etmek yerine, Malone sanki gerçeği tartıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Okuduklarıma göre, karınızı hayatta tutan makinede alarmlar varmış. Fişini çektiğinizde, yedek batarya -şarjlı olduğu ve doğru çalıştığı sürece-devreye girerek, tekrar fişe takılana ya da batarya bitene kadar makinenin çalışmaya devam etmesini sağlıyordu. Eşinizin kullandığı modelin pil ömrü on dakikadır. O süre boyunca alarmlar çalışıyor olurdu."

Tereddüt etti. "Doğru. Öyleydiler. Alarmlar hakkında her şeyi biliyordum. Onun ekipmanlarını kullanmak, aspire etmek, temizlemek, gece boyunca herhangi bir alarm çalarsa devam etmesini sağlamak için eğitildim. Tekrar ediyorum, neden buna ihtiyaç duyuyorsun-"

"Aidan. Bu sabah ölümcül silahı olan bir adama karşı kendini savunmak için hiçbir yolun olmadan ormana koştu. Hayatını riske attın çünkü yabancıların, olmayan insanların yanında ok atmasını istemedin. Oğlunuzun annesi olan eşinizin makinesinin fişini çektiğinize ve on dakika boyunca tüm o alarmlar çalarken pilin bitmesini beklediğinize, ardından 911'i aramadan önce ölene kadar çırpınışını birkaç dakika daha izlediğinize gerçekten inanmamı bekliyor musunuz?"

Yüzü sıcaktan kızarmıştı. Nabızı hızlandı ve sırtından aşağıya doğru boncuk boncuk ter aktığını hissedebiliyordu.

"Aidan?"

"Senden hiçbir şeye inanmanı beklemiyorum. İnanıp inanmamanız da umurumda değil. Suçumu itiraf ettim, hapse girdim. Bu noktada bunun ne önemi ki?"

"Oğlunuz o sırada evde miydi?"

Aman Tanrım, çok inatçıydı. Ve gerçeğe çok yaklaştı. Araştırmayı bırakması için ona ihtiyacı vardı. Merakını gidermek ve onu bir şekilde bu işin peşini bırakmaya ikna etmek için umutsuzca çabalarken sorularını yanıtlamaya devam etmesinin tek nedeni buydu. Soruşturmasında başka bir şeye, başka birine geçmesi için.

"Evet," dedi sonunda. "Odasındaydı, oyun oynuyordu."

"Alarmları duyduğunda annesinin odasına geldi mi?"

Sırtından aşağı bir ter damlası daha süzüldü. "O... Hayır, odasında kaldı." Kadının inanmayan bakışları karşısında hemen ekledi: "O gün anaokulu sınıfıyla hayvanat bahçesine geziye gitmişti. Çok yorgundu, onu eve getirir getirmez uyuyakaldı. Kapısı kapalıydı ve... Elly'nin kapısı da kapalıydı."

"Anlıyorum. Oğlunuzun odası Elly'ninkinden ne kadar uzaktaydı?"

Ona bağırma dürtüsüyle boğazı ağrıyordu. *Dur. Lütfen. Sadece, dur.*

"Hiçbir şey duyamayacağı kadar uzağa. Ve ben... Doğru, makineyi susturdum. Bunu unutmuşum. Alarmları kapattım."

"Az önce alarmların çaldığını söyledin. Şimdi de onları kapattığını söylüyorsun."

Ayağa kalktı. "Sorularınızı cevapladım, de olması gerekenden çok daha fazlasını, zira bunların hiçbiri aradığınız seri katille ilgili soruşturmanızla uzaktan yakından ilgili değil. Artık gitme vaktiniz geldi."

Ayağa kalktı ve ona baktı. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama işbirliğiniz için minnettarım. Yine de bir şey daha var. Karınızla ilgili değil. Bugün bana avlanmak için ok ve yay kullandığınızı söylemişsiniz. Onları bana gösterebilir misiniz?"

Nefesinin altında küfretti. "Kamyonumda her zaman bir yay ve ok sadağı bulundururum. Çıkarken onlara bakabilirsin. Kulübenin yanına park ettim. Diğer ekipmanlarım burada." Merdivenlerin altındaki ilk yatak odasına yöneldi. Kapıyı açıp yayını ve ona vermek üzere ok sadaklarından birini almak için dolaba yöneldi. Ama arkasını döndüğünde kadın dolabın kapısında duruyordu.

"Kendim için doğrulamam gerekiyor," dedi özür

dilemeden. Yayını ve okları yere fırlattı ve odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra, ön kapıda ona katıldı. "Hiçbir yerde arbalete benzeyen bir şey göremiyorum. Ve daha önce de söylediğin gibi, okların daha uzun ve beyaz tüyler yok. Bekle, bu da benim başka bir sorumdu, yivle ilgili."

Kapıyı açtı ve çerçeveye yaslandı. "Çabuk ol. Sabrımın sonuna geldim."

"Dawson görüşmemizi yarıda kesmeden önce istasyonda da aynı şeyi söylüyordunuz. Bu sabahki festivalde meydana gelen olaydaki oklardan bahsediyordum. Okların hem plastik hem de tüylü olduğunu söyledim. Siz beni düzelttiniz, gördüğünüz okların... Ne? Buna ne ekleyecektin?"

Kaşlarını çattı, hatırlamaya çalıştı, sonra başını salladı. "Doğru. Sanırım okların üzerindeki plastiğin aerodinamiği sağlamak için yiv olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Bu, okun düz ve doğru uçuşu için çok önemli bir parçası. Oktan sarkan tüy, ok kılıfı değildir. Bu atışı dengelemeye yardımcı olmaz. Aerodinamiğe zarar verir. Bu şekilde ucundan büyük bir tüy sarkıtarak ok ve yay atan biri isabetlilikle ilgilenmiyor demektir."

Gözleri genişledi. "Yani kimi vurursa vursun, sadece oka doğru geliyor. Gerçekten nişan almıyor."

"Aynen öyle."

Yemin etti. "Kurban bilimine çok fazla odaklanıyoruz, kurbanlarımızın geçmişlerini araştırmaya ve onları birbirine neyin bağladığını bulmaya çalışıyoruz. Bunun cevabı-"

"Hiçbir şey," dedi. "Yanlış zaman. Yanlış yer. Kurbanlar rastgele. Tabii tüyleri birini vurduktan sonra takmıyorsa. Sanırım bu da mümkün. O zaman yine kurbanbilime bakarsınız."

bir kısmı sönüp gitmişti. "Doğru. Ne olursa olsun, bu da araştırılacak başka bir konu. Teşekkür , Aidan. Son derece yardımcı oldun." Elini uzattı.

Derin bir iç çekti. İlk adını kullanması, sorulara cevap vermesi için onunla bir bağ kurma Bunu biliyordu. Ama lanet olsun ki bir dereceye kadar işe yaramıyordu. Eğer yine elini sıkmayı reddederse, bu noktada kendini kindar hissederek elini sıktı. Ve hemen öfkesinin boşaldığını hissetti. Kadının yumuşak ve sıcak dokunuşu, sorgu sırasında ruhunda yeniden açılan yaraları yatıştıran bir merhem gibiydi. Normalde kaçındığı bu basit insan teması, içinde bir kıpırdanmaya yol açmıştı.

Yıllar önce öldüğünü sandığı kalbi. Çaresizlikten ve kendini korumak için teması çabucak kesti. Eskiden olduğu adamın uyanmasını, her şeyi yeniden bu kadar derin ve acı verici bir şekilde hissetmesini istemiyordu. Hayatta kalmak için o parçasını kilitlemesi gerekiyordu.

Ne düşündüğünü anlamış gibi ona hüzünlü bir gülümseme verdi. Ve bu onu çok korkutmuştu.

"Aidan, karının öldüğü gece olanlarla ilgili olarak itiraf ettiğinden daha fazlası olduğunu biliyorum. Sakladığın her ne ise, unutma ki kanun seni aynı suç için ikinci kez cezalandıramaz. Cezanızı çektiniz. Gerçeği söylemenin vicdanınızı rahatlatacağını, omuzlarınızdan korkunç bir yükü kaldıracağını ve nihayet iyileşme sürecine başlamanıza izin vereceğini düşündünüz mü?"

Açık kapıya doğru işaret etti. "Güle güle, Özel Ajan Malone." İçini çekti ve dışarı çıktı.

Başka bir arabanın motor sesi ve tekerleklerin çakıl taşları üzerinde , neler olduğunu görmek için verandaya çıkmasına neden oldu. Malone arabasına doğru yürürken, polis karakolunun ciplerinden biri ona doğru geliyordu.

"Bugün nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Aidan mırıldandı.

Havada ıslık çalarak ilerleyen bir okun çıkardığı kusursuz ses, onu bir uyarı çığlığı atmaya zorladı.

"Güverteye çıkın!"

Ok cipinin arkasına saplandıktan bir saniye *sonra* Malone yere atladı ve ucundan büyük beyaz bir tüy sarktı. Eğer ok biraz daha sola saplanmış olsaydı, sırtının derinliklerine saplanmış olacaktı.

Aidan tam zamanında kulübenin uzak tarafındaki ormanda kaybolan birini gördü. Hemen peşlerinden gitti.

"Kıpırdama, yoksa ateş ederim!" Dawson'ın sesi .

Aidan kayarak durdu ve yavaşça ellerini kaldırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dawson onu kontrol etmek için durduğunda Grace, "Ben iyiyim, ben iyiyim," diye bağırdı. "Git! Yakala onu!"

Dawson yanından geçip kulübenin önünden ormana doğru koştu. Grace acı içinde ayağa kalktı, pantolonunda açtığı yırtıklardan bacaklarına batan çakılların en kötüsünü temizledi. Ama kendisi için üzülecek zamanı yoktu. Derisi yüzülen dizlerindeki sızıyı görmezden gelerek tabancasını kılıfından çıkardı ve Aidan'ı kontrol etmek için verandanın merdivenlerini koşarak çıktı.

"Sen iyi misin? Sana ok isabet etmedi, değil mi?" diye sordu.

Yavaşça döndü ve ellerini indirdi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Beni tutuklamayacak mısınız?"

Kaşlarını çattı. "Seni tutuklamak mı? Bunu neden yapayım ki?"

"İkinizin de beni..." Başını salladı, sersemlemiş gibiydi. "Tetikçiyi gördün mü?"

"Dawson yaptı. Şu anda onun peşinde. Benim de ona olmam gerek. Kendinizi kabininize kilitleyin ve-"

"Tabii ki hayır. Bir aptal benim mülkümde kovboyculuk ve kızılderilicilik oynarken, birine zarar verip vermediğini ya da daha kötüsünü umursamadan saklanmayacağım." Verandanın karşısına geçti.

"Bekle. Bu bir emirdir!"

"Etrafta patronluk taslayacak ajanlarınızdan biri değilim." Merdivenleri ikişer çıktı, sonra Dawson'ın gittiği ormana doğru koşmaya başladı.

Grace birkaç kötü söz söyledi ve peşinden gitti. Koşarken karakolu aradı ve Fletcher'ı olanlardan haberdar etti. Fletcher birlikleri toplayacağına söz verdi. Grace aramayı sonlandırdı ve izini çoktan kaybettiğini fark ederek yavaşladı. Şüphelinin, Dawson'ın ve Aidan'ın nereye gittiğini bulmak için elinden geleni yaparak etrafı araştırdı.

Dağ manzaralarını ve açık havayı, güzel Tennessee eyaletinde yaşayan çoğu kişi kadar seviyordu. Ama bu onun Danielle Boone olduğu anlamına gelmiyordu. Hiç avlanmaya ya da kamp yapmaya gitmemişti ve onun için zor olan üç yıldızlı bir moteldi. Birinin hangi yöne gittiğini anlamaya çalışmak, ayakkabı izlerine ya da eğilmiş çimenlere bakarak ya da her neyse, yeteneklerinin ötesinde olduğunu kanıtlıyordu.

Sonunda pes etti ve Dawson'ı aramaya çalıştı ama Dawson telefonuna cevap vermedi. Memur Fletcher'ı bir kez daha aradığında polis dosyasından Aidan'ın cep telefonu numarası çıktı. Grace numarayı tuşladı ama polis şefi gibi o da telefonu açmadı.

Başlarının belada olabileceğinden endişelenerek, umutsuzca doğru yolda olduğunu umarak ilerlemeye devam etti. Birkaç dakika sonra, erkek sesleri onu tekrar durdurdu. Orada, ileride, ağaçların arasındaki bir aralıkta Dawson ve Aidan'ı gördü. Yan yana, omuz omuza, ona doğru koşuyorlardı. Gülümsemiyor ya da kahkaha atmıyorlardı. Ama tartışmıyor ya da yumruklaşmıyorlardı da. Neredeyse dostça görünüyorlardı. O kadar şaşırmıştı ki, bir an için üçünün neden ormana gittiğini unutmuştu.

İkinci okun geldiğini hiç görmedi.

* * *

"BEN İYİYİM. Üzerime titremeyi bırakın," dedi Grace, Aidan'ın koltuklarından birinde yanlarına otururken Aidan ve şefe onuncu kez güvence verdi. Önünde diz çökmüş olan Memur Collier'dı. Görünüşe göre polislik görevinin yanı sıra kasabanın yarı zamanlı acil tıp teknisyenlerinden biri olarak da görev yapıyordu. "Ok bana çok az dokundu, sadece bir çizik. Dikişe bile gerek yok."

Collier başını salladı. "Aslında kanamayı durdurmakta zorlanıyorum. Dikişle kapatmak zorunda kalabilirim."

Yüzü kızardı. "Ciddi misin? Buralarda bunu yapabilecek bir doktor yok mu?"

"Hayır. Ama , şimdilik üzerine basınçlı bir bandaj koyup seni hastaneye götürebilirim."

"Hastane mi? Neresi orası?"

"Chattanooga'nın diğer tarafında. Yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta."

"Aman Tanrım. Siz insanlar buralarda gerçekten bir şey için ne yapıyorsunuz?"

Ciddi misin?"

"Helikopter," dedi Dawson ona. "Kasaba geçen yıl küçük bir kızın hastaneye götürülmesi çok uzun sürdüğü için neredeyse ölmesinin ardından kullanılmış bir ilk yardım helikopteri satın aldı. İsimsiz bir bağışla bağış kampanyamızda en üst seviyeye çıktık ve helikopteri tıbbi malzemelerle doldurmak ve Collier da dahil olmak üzere kasabadaki birkaç önemli kişiyi acil tıp teknisyeni olarak eğitmek için yeterli paramız kaldı."

Aidan'ın bu sabah çocukların zarar görebileceği konusunda ne kadar endişeli olduğunu hatırlayarak ve onun ayıracak parası olduğunu bilerek, isimsiz bağışçı olup olamayacağını merak ederek yanındaki adama baktı. Ama o hiçbir tepki vermedi, hiçbir belirti göstermedi.

Dawson, Grace'in yaralı kolunu daha iyi görebilmek için Aidan'a doğru eğildi.

Aidan onu geri itti. "Adamına çalışması için yer ver. Kanamayı kontrol altına alması gerekiyor."

Dawson gözlerini kıstı ama itiş kakışa karşılık vermedi. Bu şaşırtıcıydı çünkü Aidan sabah onu olsaydı muhtemelen hapse atılırdı. Daha önce ormanda karşılıklı farklılıklarını ve şüphelerini bir kenara bırakmak için bir tür anlaşmaya varmış olmalıydılar. Belki de bu kasabada terör estiren kişiyi bulmak gibi ortak bir amaç için birlikte çalışmaya karar vermişlerdi.

"Şef Dawson," diye sordu Grace, "yaşanan onca kaosun içinde buraya neden geldiğinizi sorma fırsatım olmadı."

"Yine isimsiz bir ihbar. Bir adam arayıp bir kadının O'Brien'ı ziyarete geldiğini ve başının belada olabileceğini söyledi. Ve siz söylemeden önce, evet, bunun ne kadar ince olduğunu biliyorum. Bunun aldığım ilk isimsiz ihbar olduğunu düşünürsek-"

"Benimki de öyle," dedi Grace. "Gerçi ihbar bana değil FBI'a yapılmıştı. Kaydı dinledim tabii ki."

"FBI ihbarcısı erkek miydi?"

"Öyleydi," dedi. "Ama sesi tizdi, sanki gerçek sesini değiştirmek için bir cihaz kullanıyormuş gibiydi. Aramanın izini sürdük, ama bir

Kullan at telefon. arayanlar var ama şu kadar kimin aradığını tespit edemedik."

"Burada işimiz bittikten sonra ne tür bir iz bırakabileceğimize de bakacağım."

Aidan ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Dur . İsimsiz bir arayanın FBI'ı buraya Arbalet Katili'ni aramaya gönderdiğini ve başka bir arayanın da polisi buraya, benim evime gönderdiğini söylüyorsunuz. Sonra, her iki seferde de biri omzumun üstünden ok attı ve onu atan benmişim gibi görünmesini sağladı. Bu size bir tuzak gibi geliyor mu?"

"Evet," dedi ikisi de.

"Ve bu iyi bir taneydi," diye ekledi şef. "Çünkü kasaba halkından biri festivalde ailesinin fotoğrafını çekmemiş olsaydı ve arka planda , yanından geçen o okla birlikte yakalamış olsaydı, muhtemelen seni hala kilit altında tutuyor olacaktım. Aynı şekilde, buraya geldiğimde, Malone'a ilk oku atarken arkanda bir gölge görmemiş , seni o zaman da hapse atardım. Bu adamın oynadığı oyun umduğı gibi sonuçlanmıyor. Bizi suçluluğuna ikna etmek yerine, tam tersini yaptı.

Burada asıl kurban sensin." Grace'e baktı. "En azından onlardan biri." "Sadece bir sıyrık," diye tekrarladı Grace.

Yine gözlerini devirdi.

"O'Brien," dedi Grace, diğerlerinin önünde bilerek soyadını kullanarak.

"Seni bir seri katil olarak suçlamaya çalışacak kadar senden nefret eden biri hakkında bir fikrin var mı?"

Çenesi gerildi. "Kayınvalidemin beni hor gördüğünü düşünürdüm. Nasıl hor görmesinler ki? Ben tutuklandıktan sonra hiç konuşma fırsatımız olmadı. Yas tutuyorlardı, beni arayamayacak kadar üzgün ve şok olmuşlardı. Yine avukatım aracılığıyla bir özür mesajı gönderdim. Ama böyle bir şey için nasıl özür dilersiniz?

Ne olursa olsun, benim peşime düşeceklerini ya da bunu onlar adına bir başkasına yaptıracaklarını sanmıyorum. Onlar gerçekten iyi, düzgün insanlar. Onlar sadece... Hayır, onlar değil."

"O zaman başka biri daha olmalı. Bir liste yapmamıza yardım edin." Bu kez konuşan Şef Dawson oldu. "Eğer eski kayınpederiniz değilse, o zaman kim? Başka kim olabilir?"

Aidan bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hiç kimse. Yani, hapisanede aldığım nefret mektuplarına bakarak beni ölü görmek isteyen pek çok insan var. Ama onlar yabancıydı, öfkelenen insanlardı. Bunca yıl sonra herhangi birinin gerçekten peşime düşeceğini hayal bile edemiyorum."

"O mektuplar hâlâ sende mi?" Grace sordu.

Tereddüt etti, bakışları onunkileri yakaladı. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. "Seviyor musun?"

Başka tarafa baktı. "Onları . Kesinlikle rahatlatıcı ya da duygusal değillerdi, serbest bırakıldıktan sonra tekrar okumak için yanımda götürebileceğim bir şey. Hayır. Mektuplar bende değil."

Grace ona inanmadı. Bu tereddüt ona bir şeyler sakladığını söylüyordu. Ona mektup yazan ve suçu üzerine yıkmaya çalışan kişi olabileceğini yeni fark ettiği biri var mıydı? Eğer öyleyse, neden onlara söylememişti?

Dawson, Aidan'ın dikkatini çekmek için öne doğru eğildi. "Peki ya Mystic Lake'teki insanlar? Geçmişin yüzünden insanların sana karşı temkinli davranması gibi bariz bir durum dışında, sana düşmanlık etmek için kendi yolundan çıkan oldu mu? Hiç düşman edindiniz mi?"

Bu kez tereddüt etmedi. "Hayır. Burada edindiğim arkadaşları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ama çoğunlukla içime kapanığım ve hiç düşman edinmedim. Eminim ki, davamı duyan diğer yabancılar gibi, kasaba halkının çoğu da gidip başka bir yerde yaşamamı diliyordur. Muhtemelen bana karşı güçlü hisleri var. Ama yine de, bu kadar ileri gitmek, bana komplo kurmak ve masum insanların hayatlarını riske atmak için..." Boğazını temizledi. "Yaptığım şey için bunu yapabilecek birini düşünemiyorum."

Grace ona baktı, adamın ağzından kaçırıldığı kelimeler aklından geçiyordu. *Düşündükleri şey için... Yaptığım şey için.* Yaptığını düşündükleri şey için mi diyecekti? Dili sürçmüş ve neredeyse karısını öldürmediğini mi itiraf edecekti? Dawson ve Collier'ın da Aidan'ı incelediklerini fark etti, sanki az önce söylediği sözleri tartıyor ve geçmişinde daha fazlası olabileceğini, kimsenin bilmediği bir gerçek olduğunu fark ediyorlardı. Aidan hariç.

Aidan boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "İçecek bir şey isteyen var mı?" Geniş, açık odanın mutfak tarafına yöneldi.

Herkesin üzerine çöken gerginliği kırmayı uman Grace seslendi, "Evet, lütfen. Elinizdeki en soğuk bira. Şu hafif şeylerden de olmasın."

"Asla olmaz," dedi Collier. "Sen de dahil olmak üzere hepimiz görevdeyiz. Ve sen benim hastamsın. Eğer içersen sana ağırı kesici veremem."

"Huysuz."

Güldü.

Hala yarı zamanlı, nispeten yeni bir acil yardım dikiş atmak için koluna iğne batırmasına izin verip vermemeyi tartışırken Collier'e "Helikopteri kim uçuruyor?" diye sordu.

Koluna yeni bir gazlı bez bastırdı ve yüzünü buruşturduğunda özür diler gibi bir şeyler mırıldandı. "Bobby Thompson. O-"

"Marinanın sahibi. Bana daha önce söylediğinizi hatırlıyorum."

"O da ordudan emekli, kariyerinin büyük bölümünde helikopter uçurmuş. Bakımı denetliyor ve gerektiğinde uçuyor. Pansiyonda çalışan Stella Holman burada tatil yapmadan önce hemşirelik yapıyordu, sonra Frank'le tanıştı, evlendi ve burada temelli kaldı. Bobby ile birlikte hastaneye ulaşana kadar hastalarla ilgilenen kişi o."

Kulübenin açık kapısının yüksek sesle çalınması üzerine hepsi Memur Fletcher'ın orada durduğunu görmek için başlarını çevirdi. "Justin koku köpeğiyle birlikte geldi."

"Tam zamanında," dedi Dawson. Ayağa kalktı ve Aidan onu kapıda karşıladı.

Dawson kaşlarını kaldırdı. "Bunu aklından bile geçirme. Artık bir şüpheli olmayabilirsin ama hâlâ bir sivilsin."

"Daha önce seni uçurumun kenarından yuvarlanmaktan kurtaran kişi. Hatırladın mı?"

Dawson'ın yüzü kızardı. Grace şimdi şefin Aidan'a neden bir düşmandan çok bir dost gibi davrandığını anlıyordu. Hayatını eski bir mahkûma borçlu olmaktan ne kadar nefret ettiğini tahmin edebiliyordu. Çenesinin sert duruşuna bakılırsa, bundan hiç hoşlanmamıştı.

Aidan devam etti. "Burası benim arazim. Çalılıkların arasından geçmenin en iyi yollarını biliyorum, yamaçlarda gevşek kayalar ve tehlikeli zeminler var, uçurumların olduğu yerlerde-"

"Tamam, . Demek istediğini anladım," diye homurdandı Dawson. "Gidebilirsin ama sadece rehber olarak. Eğer bu adamı bulursak, müdahale etmeye ya da onu indirmeye kalkışma. Bu polisin yapacağı bir şey. Anlaşıldı mı?"

Aidan kollarını kavuşturdu.

Dawson küfretti ama tartışarak daha fazla zaman kaybetmedi. "Hâlâ gün ışığı varken gidelim." Fletcher, Ortiz ve koku köpeği olan adamın beklediği ön verandaya doğru yürüdü.

Aidan kapıyı tutup arkasından kapattı, sonra tereddüt etti. "Collier, Özel Ajan Malone'un gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Sen onu iyileştirdikten sonra tekrar peşimize düşmek isteyeceğini sanıyorum. Ama tetikçi hâlâ bölgedeyse, başladığı işi bitirmeye çalışabilir. Hiçbir koşulda bu kapıdan geçmesine izin vermeyin."

"Evet, efendim," diye Collier.

Aidan kapıyı çekip kapattı.

Grace şok içinde gözlerini kırıştırdı. "Az önce eski bir mahkûmdan emir mi aldın?"

Collier homurdandı. "Eski" vurgusu. Cezasını çekti. Başından beri suçlu olduğuna da inanmıyorum."

"İtiraf etti."

"Kusura bakmayın ama Malone, ben hapisanedeki herkesin suçlu olduğunu düşünen memurlardan değilim. Masum insanlar bazen hüküm giyiyor, muhtemelen çoğu insanın fark ettiğinden daha fazla. Yanlış itiraflarda bulunuyorlar. Bu kanıtlanmış bir gerçek. DNA gibi yeni kanıtlar pek çoğunu temize çıkarmıştır."

"İtirafının sahte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şöyle söyleyeyim. Şef, O'Brien Mystic Lake'e geldiğinden beri burada meydana gelen hemen hemen her küçük suç için onu suçladı. Adamın işini pek kolaylaştırmadı. Sonra ona komplo kurulduğuna dair kanıt bulduk. O'Brien'in Dawson'dan intikam almak için her türlü nedeni olmasına rağmen, şefin ayağı kayıp düşerek ölebilecekken, O'Brien kendi hayatını riske atarak onu yakaladı ve güvenli bir yere götürdü."

"Bunu sana Dawson mı söyledi? Yani, Aidan'ın bu konuda bir şeyler söylediğini duydum ama ayrıntıları bilmiyordum."

"Buraya geldiğimde bana neler olduğunu anlattı, evet."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Ama yıllar önce farklı bir insan olmadığından, karısını öldürmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Size öldürmediğini mi söyledi?"

"Hiç Freudyen sürçme diye bir şey duydunuz mu? Bana sorarsanız, daha önce yaptığı buydu.

Aslında karısını öldürmediğini itiraf etti. Bunu sen de duydun, değil mi?"

"Evet. Duydum."

"Dawson da öyle. Hepimiz O'Brien'i merak ettik, karısını nasıl öldürebileceği konusunda şeytanın avukatlığını yaptık. Dava dosyasını okursanız, savcının onu tanıyan kişilerle yaptığı görüşmeleri görürsünüz. Hemen hemen hepsi de karısıyla birbirlerine çok düşkün olduklarını ve eğer karısını öldürdüyse bunun merhametten kaynaklandığını söylemiş. Yangını biliyorsun, değil mi? Felç olmuştu ve çok acı çekiyordu."

"Evet, ama bu onu öldürmemizi mazur göstermez. Toplumumuz ve yasalarımız bu şekilde işlemiyor."

Ona sert bir bakış attı, sonra omuz silkti. "Her ne olduysa oldu, o insanların düşündüğü gibi kötü biri değil. Yakınından bile geçmez. Bazen huysuz ve kaba olabilir. Tamam, çoğu zaman kaba. Ama kendini bu şekilde koruyor. Eğer

İnsanları içeri almazsan sana zarar veremezler, anlıyor musun? Her neyse, demek istediğim, o asla, bir kez bile, burada kimseyi incitecek bir şey yapmadı. Tam tersi. Reklamını yapmıyor ya da övgü almaya çalışmıyor ama insanlara her zaman yardım ediyor."

Bir polis memurunun Aidan hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak onu şaşkına çevirmişti, özellikle de bu sabah Aidan'ın konferans salonundaki bir masaya kilitlenmesine yardım etmiş bir polis memurunun. "İnsanlara nasıl yardım ediyor?"

Kolundaki son gazlı bezi kanlı olduğunu görünce yemin etti. Yeni bir tane aldı ve sertçe bastırdı.

Kıpırdamadan durmak ve kendisini ne kadar incittiğini belli etmemek için kendini zorladı. O bir bilgi madeniydi ve konuşmayı kesmesini istemiyordu.

"Collier, Aidan insanlara nasıl yardım ediyor?"

"Oh, bilirsin işte. Birçok yolu var. Kasabanın, gölün ününü duymuşsunuzdur, değil mi? Buralarda açıklanamayan şeyler olur. Gizemli ölümler, kaybolmalar, garip kazalar. Yani, gerçekten de sürü tuhaf şey oluyor. Mystic Lake'te her yıl ülkedeki diğer tüm göllerden daha fazla boğulma vakası yaşandığını biliyor muydunuz?"

"Şaka yapıyorsun. Neden? Bunu bu kadar tehlikeli yapan ne?"

"Kasaba halkına sorarsanız, çoğu size bunun yıllar önce süper fırtına gelip burayı sular altında bıraktığında gölde boğulan insanların ruhları olduğunu söyleyecektir."

"Gerçekten, Collier. Gölü bu kadar tehlikeli yapan nedir?"

"Sel yüzünden."

"Collier-"

"Hayır, hayır, hayaletlerden bahsetmiyorum. Ben ciddiylim. Suyun altında ne olduğundan bahsediyorum. Gölün dibinde koca bir kasaba var. Evler, arabalar, kilise kuleleri, ağaçlar, bir sürü ölü ağaç. Her yıl temizlik yaparız. Yüzlerce gönüllü enkazı çıkarıyor, böylece tekneler ve yüzücüler dipteki o şeylere takılmıyor. Ama bazıları ulaşamayacak kadar derin. Ve göl çok büyük. Şehir merkezindeki kısmı değil, marinanın olduğu şehrin dışındaki kısmı. Hepsini temizlemek imkansız. Boğulma ya da tekne kazalarının yaşandığı bölgelere uyarı levhaları asıyoruz ve temizlik çalışmalarımız sırasında bu bölgelere odaklanıyoruz. Turistler uyarılıyor. Yerel halka tehlikeler her zaman hatırlatılıyor. Ancak göl güzel ve işaretlerin içinde kalırsanız nispeten güvenli. Bu yüzden insanlar yazın buraya akın gelip tadını çıkarıyor. Ama yine de bir şeyler oluyor."

"Tamam. Ama bunların Aidan'la ne ilgisi var?" "Ne zamandan beri ona ilk ismiyle hitap etmeye başladın?"

Hatasını örtbas etmek için acele ederken midesi sıkıştı. "Gerçeği aramak için yakınlık kurmaya çalışmaya başladığımdan beri. Ne diyordunuz?"

Sanki ona inanmıyormuş gibi şüpheli bir bakış attı. Ama devam etti.

"Temizlik günlerinin ana sponsorlarından biri, kurtarma teknelerinin gelip daha tehlikeli bölgelerdeki enkazı kaldırması para ödüyor.

Ve geçen yaz, kalabalıkların arasında görüldüğü o nadir günlerden birinde, birkaç yüzücüyü kurtardı. Bazı batık ağaç dallarına takılmışlardı. Kimse yüzücülerin başının dertte olduğunu fark etmeden daldı ve onları kurtardı. O'Brien onu çıkardığında içlerinden biri nefes almıyordu. Tekrar nefes alana kadar kalp masajı yapmış. Ama bir süre böyle devam etti."

"Helikopter gelmeden önce neredeyse ölmek üzere olan küçük kız mı?"

Başını salladı. "Hepsi bu kadar da değil. Başka şeyler de var. Mesela biri kirasını ödeyemezse, posta kutusunda aniden bir zarf dolusu para beliriyor. Ve dediğin gibi helikopter parasının isimsiz bağışçısı. O ortaya çıkana kadar buralarda hiç böyle bir şey olmamıştı. Karısıyla geçmişinde tam olarak ne olduğundan emin olamıyorum. Ama bir şeyden eminim. Bugün olduğu adam iyi bir adam. Ve ona, kasabada kendilerini olduklarından çok daha iyi gösteren insanların yarısına güvendiğimden daha fazla güveniyorum."

Sessizlik aralarında uzayıp gitti.

Sanki söylediği her şey başına bela olacakmış gibi yüzü kızardı. "Sen bir FBI ajanı olduğun için ağzım daha iyi laf yapıyor olmalı. Şefe böyle bir şey söylediğimi söyle, inkar edeyim. Daha önce de söylediğin gibi, memurlarından birinin eski bir mahkûm hakkında bu şekilde konuşmasını hoş karşılamayacaktır."

Koltukta hafifçe öne doğru kaydı. "Ona benden bahsetmezsen ben de ."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aidan hakkında benim de seninle aynı şüphelerim var." Yüzünü buruşturdu ve adamın kolundaki elini işaret etti. "Tüm kan dolaşımını tamamen kesmeye çalışmıyorsan, sence orayı rahatlatılabilir misin?"

"Ne? Ah, özür dilerim." Basıncı azalttığı anda yüzü tekrar kızardı. "Bu kanama kendiliğinden durmayacak."

"Dikişler mi?"

"Dikişler. Basınçlı bandajı yerleştirip sizi hastaneye g t recek im."

"Tabii ki hayır. İki dikiş için bir saatten fazla arabada kalamam." "Daha çok üç gibi. Hatta belki dört."

Gözlerini kırpıştırdı. "Dört m ?" Kolunun alt görebilmek için boynunu büktü.

Onu kanepeye doğru geri itti. "Endişelenmeyi bırak.  nce sana bir ağrı kesici verecek im. Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"İğne hariç," diye homurdandı.

Güldü ve kızın huzuru için biraz fazla hevesli bir şekilde, tıbbi çantasındaki hipodermik iğneye uzandı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Grace, Aidan'ın kamarasındaki en büyük pencerenin önünde durmuş, hızla kararan gökyüzüne bakıyordu. "Gideli çok uzun zaman oldu. Ve bir kez daha kimse cep telefonlarına cevap vermiyor."

"Standart operasyon prosedürü," diye seslendi Collier mutfaktan. "Bir şüphelinin peşindeyken telsiz sessizliği. Ya da bu durumda, telefon sessizliği. Hey, görünüşe göre burada geyik eti yahnisi var. Sence O'Brien biraz alsak sorun olur mu? Açlıktan ölüyorum."

"Bir sivilden içecek kabul etmek başka bir şeydir. Onların yemeklerini yemek başka bir şeydir."

"Akşam yemeğini atladım."

"Ben de öyle." Kapıya doğru yöneldi. "Gidip onları kontrol edeceğim, bakalım-"

Birdenbire onun önündeydi, sırtı kapıya dönüktü. "Senden mi yoksa patronumdan mı daha çok korktuğumu öğrenmek istiyorsan bana güven. Dawson her zaman senden üstündür."

Ceketini geri çevirerek kılıfını ortaya çıkardı. "Benim bir silahım var." Adam homurdandı. "Benimki daha büyük."

"Aman Tanrım. Karate biliyorum, Collier. Seni incitmek zorunda bırakma beni." "Kolunda dört dikiş var ve ağrıyor olmalı. Ayrıca, senin Siyah kuşak beni korkutmuyor. En azından senin iki katın ağırlığındayım. Tek yapmam gereken üzerine oturmak ve-oof!"

Grace onu sırt üstü çevirdiği yerde duruyordu. "Seni uyarmadığımı söyleyemem."

"Hayır," diye inledi. " söyleyemezsin. Eğer dikişlerini benden tekrar yama yapmamı isteme. Duygularımı incittin." Yüzünü buruşturdu. "Ve sırtımı."

"Sana spa'da bir gün ısmarlayacağım." Tekrar kapıya yöneldi ve kapıyı açtı. Aidan açıklıkta durup kaşlarını çatı. "Bir yere mi gidiyorsun?" Kadın inledi. "Harika zamanlama."

Onun arkasından baktı. "Ciddi misin Collier? Sen onun iki . Ve o yaralı. Seni yere mi yatırdı?"

"Korkarım öyle." Tekrar inledi. "Kalkmak için yardıma ihtiyacım olabilir." Aidan içeri adım atarak Grace'i geri zorladı. Grace'in yanında durdu.

Collier, başını salladı. "Zavallı." Collier'ın elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

"Ouch, sheesh. Biraz uyarı iyi olurdu, dostum." "Onun iki katı büyüklüğünde, Collier," hatırlattı Aidan. "İnanılmaz." "İnanılmaz. mutfığa yöneldi ve kiler olması gereken yerin kapısını açtı.

"Güven bana," dedi Collier. "Onu bir daha hafife almayacağım." Grace'e incinmiş bir bakış attı ve topallayarak kanepeye doğru yürüdü. "Bundan sonra sana iyi davranmam gerektiğinden değil, ama sana daha önce duş bandajını kuru tutmanı söylemek istemiştım. Yarın değiştirmem ve enfeksiyon kapmadığından emin olmam gerekecek. Sadece beni bir daha omzunun üzerinden çevirmeyeceğine söz ver."

"Bu hak edip etmediğinize bağlı," diye alay etti.

Gözlerini devirdi. "Oh, hey, O'Brien. Daha önce buzdolabında geyik eti yahnisi görmüştüm-"

"Collier," diye uyardı Grace.

Ona somurtkan bir bakış attı ve minderlere daha da gömüldü. "Diğer herkes nerede, Aidan?" Aidan tekrar kapıya doğru ilerlerken masanın üzerine kareli bir masa örtüsü serdi. "Tam burada," dedi bir ses.

Dawson ve Fletcher'ın içeri girmesi için geri adım atmak zorunda kaldı. Dawson bir ok sadağı taşıyordu. Fletcher da lateks eldivenler giymiş, elinde çeyrek boy bir kutu ve üzerinde kurumuş kırmızı boya olan bir fırçayla onu takip ediyordu. Ödülünü masanın üzerine koydu ve Aidan masaya oturduğunda ona tuhaf bir bakış attı.

"Kanıtlarla birlikte burada olmanız gerekiyor mu?" diye sordu.

"Memur Fletcher," dedi Dawson. "Bu mülkün sahibinin, bu kanıtı bulmamıza yardımcı olan ve evini geçici olarak kullanmamıza izin veren bir komplo girişiminin kurbanının, bizimle oturup bulduklarımızı tartışmaması için bir neden var mı?"

Yüzü kızardı. "Hayır, efendim." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Aidan ona hafifçe başını sallayarak teşekkür etti.

Fletcher'ın yüzü daha da kızardı. Belli ki Aidan'ın karakteri konusunda Collier ve hatta Dawson ile aynı fikirde değildi.

Dawson sadağı masanın üzerine koydu ve sonra Collier'a bakarak kanepeye doğru ilerledi. "Bilmek istiyor muyum ki?"

Collier yüzünü buruşturdu. "Hayır, efendim."

Dawson başını salladı ve masaya dönerek Fletcher'ın yanına oturdu. Grace Aidan'ın soluna oturdu. Collier inanılmaz bir iyileşme gösterdi ve koşarak Aidan ile Fletcher'ın arasındaki sandalyeye oturdu.

"Ne oldu?" Grace sordu. "Ortiz şüpheliyi hapse mi götürüyor?" "Hayır," dedi Dawson. "Ortiz karakolda. Biz karakoldayken bir 911 çağrısı geldi. yüzden aceleyle geri dönüp ilgilenmek zorunda kaldı. Yanlış alarm. Herkes iyi. Ama şimdilik orada kalacak."

"Yani şüpheliyi ama eşyalarını ormanda mı buldunuz?"

Aidan masanın ortasındaki yığını işaret etti. "Köpek bizi arazimin dış kenarındaki bir dereye götürdü. Ondan sonra izini kaybetti, muhtemelen şüpheli dereyi geçtiği için ya da kokusunu seyreltmek için dereye yürüdüğü için. Köpeğin yardımı olmadan da ona yetiş düşünerek ayrılıp yola devam edebilirdik. Ama hava kararıyordu, çok tehlikeliydi. Arazimin çoğu doğal haliyle bırakıldı."

"Yani," diye ekledi Dawson, "sık çalılıklarla, devrilmiş ağaçlarla ve dik inişlerle dolu. Kötü ışıktaki çok tehlikeli. Geri dönme ya da bir yere saklanıp hiç ayrılmama ihtimaline karşı yarın tekrar arayacağız. Bu arada, O'Brien, en azından biz bu aptalı yakalayana kadar birkaç gün B ve B'de kalmak isteyebilirsiniz. Sen yanımdayken Malone'u vurması, oyunun bittiğini ve seni daha fazla oyuna getirmeye çalışmanın işe yaramayacağını bildiği anlamına geliyor. Sanırım bizi ormana sokmak ve ona kaçmak için zaman kazandırmak için ilk kurşunu cipin yanında sıktı. Bu gece geri gelirse kendini savunmak için silahın olmadan burada tek başına olmamanı tercih ederim."

Grace, "Kalıp onu koruyabilirim," diye teklif etti.

Aidan'ın çenesi gerildi. "Arkasına sığınmayacağım-"

"Bir kadın mı?" Grace tersledi. "Seni, kendimi ya da bir başkasını savunabilecek durumdayım."

Collier elini kaldırdı. "Bunu doğrulayabilirim."

"Benim için hayatlarını tehlikeye atan hiç kimsenin arkasına sığınmayacağımı söyleyecektim. Stella'yı arayıp boş oda olup olmadığına bakacağım. Eğer , birkaç gün şehir merkezinde kalırım. Bu, yarınki arama için operasyon üssü olarak kulübemi . Sana bir anahtar verebilirim, Dawson."

"Bunu takdir ediyorum. Aramaya yardım ederseniz de memnun olurum. Ancak bu süreçte sizi güvende tutabilirsek. Bunu sabah konuşuruz."

"Kesinlikle yardım etmek isterim," dedi Aidan.

"B and B'yi aramana gerek yok," dedi Grace ona. "Önümüzdeki üç gün için üç oda ayırttım. Biri benim için, diğerleri de eğer gerçek Arbalet Katili'nin burada faaliyet gösterdiğini kanıtlarsam başka ajanlar için. Orijinal oklar ile bugün bulduklarınız arasındaki laboratuvar karşılaştırmaları kadar bu sorunun cevabını alamayacağız. Ayrıca parmak izi ve DNA testi de yapıyorlar. Yarın internete girip sonuçların hazır olup olmadığına bakacağım. Ama bundan şüpheliyim."

Başıyla teşekkür etti. "Ben bir çanta hazırlayayım." Masadan kalktı ve merdivenlere yöneldi.

Dawson okları ve boya fırçasını işaret etti. "Uzman değilim ama bunlar bana daha öncekilerle aynı görünüyor. Bunlar hakkında ne düşünüyorsun, Malone?"

"Hiç eldiven getirmedim. Kimsede var mı..." Üçü de ona lateks eldiven uzatırken güldü. "Sıkı bir gemiyi yönetiyorsun, Dawson. Her zaman hazırlıklı ol, değil mi?"

"Her zaman."

Fletcher'ın önerdiği çifti aldı ve giyerken ona teşekkür etti. Hiçbir şeye fazla dokunmamaya özen göstererek eşyaları şüphelinin dokunmuş olabileceği en az olası yerlerden aldı, böylece herhangi bir geçerli gizli izi yok etmekten kaçınmaya çalışabilirdi.

Dikkatli bir incelemeden sonra delilleri yere bıraktı ve laboratuvara göndermek üzere boya kutusunun ve okların fotoğrafını çekti.

"Eğer sizin için de uygunsa, tüm bunları yarın sabah FBI laboratuvarına kargolayabilirim."

"Teklif edeceğinizi umuyordum," dedi Dawson. "Ama bu oklardan birinde parmak izi aramak istiyorum, bakalım bir şey bulabilecek miyiz ve bunu IAFIS'e koyabilecek miyiz? Birkaç ok topladık, bu yüzden sadece bir tanesindeki DNA'yı yok etmek, bir adım öne geçmek ve bu işi hızlandırmak için kabul edilebilir bir değiş tokuş olacaktır."

"Katılıyorum," dedi. "Şimdilik, şüphelinin Arbalet Katili olduğunu ya da olmadığını kanıtlamayacağımıza göre, eğer Şef, sizin için de uygunsa, bu konu üzerinde bir ekip olarak çalışabiliriz."

"Kesinlikle. Buna için diğer soruşturmalarımızı bir kenara bıraktık bile. Ne kadar çok kaynağımız olursa bu işi o kadar çabuk sonuçlandırabiliriz." Telefonundan saati kontrol etti. "Daha sonra demişken, hepimiz için uzun bir gün oldu. Dağdan aşağı inip iyi bir uyku çekmemizi tavsiye ederim. Soruşturmaya devam etmek için erkenden buluşacağız."

"Peki ya arama?" diye sordu. "Bir soruşturmayı ve tam kapsamlı bir aramayı aynı anda yürütemezsiniz. Daha fazla insana ihtiyacınız var."

"Bu yüzden Ortiz'e buraya ceset getirmeleri için şerifin ofisiyle temasa geçmesini söyledim. Ortiz bizim bölümümüzün irtibat kişisi olacak ve Şerif Galloway'in kendi tarafından görevlendireceği kişiyle birlikte aramayı yönetecek. Ayrıca bu gece bulduğumuz ayakkabı izlerinin kalıplarını çıkaracak. Justin de yine koku köpeğiyle burada olacak. Bunu zaten kabul etti. Acil durumlarda çağırabileceğimiz arama-kurtarma gönüllülerimiz var. Ama bu adam tehlikeli ve sivillerin onun için daha fazla masum hedef olmasını istemiyorum."

"İyi düşünülmüş bir plana benziyor. Ortiz yarın burada göre, merkezinizde bir masa boş kalıyor. Oradan çalışmamın bir sakıncası var mı? Kendi dizüstü bilgisayarım var ve laboratuvar sonuçları portalımıza yükler yüklemeyi size gösterebilirim."

"Elbette. İhtiyacınız olan her şeyi kullanın. Eğer konferans odasını istiyorsanız, orası da sizin olsun."

Fletcher sırtıttı. "konferans odasını tercih edebilirsin. Ortiz biraz pasaklıdır. Güzel bluzunuzdaki ve pantolonunuzdaki kırıntıları silmek zorunda kalırsınız."

Grace yere baktı ve kıyafetlerine bakarak yüzünü buruşturdu. "Eskiden güzellerdi. Az önce çakıllı yolda yuvarlanınca . Ama yanımda birkaç kıyafet daha getirdim."

Fletcher ona teselli edici bir bakış attı ve ayağa kalktı. "Beni buraya Ortiz getirdiğine göre, patron, seninle birlikte geri dönmem gerekecek."

"Peki ya ben?" Collier sordu. "Seni bırakabilirim."

"Ben patronla gideceğim." Fletcher boya kutusunu ve fırçayı tekrar toplarken Collier'a yüzünü buruşturdu.

Gözlerini devirdi.

Aidan merdivenlerden koşarak indi ve omzuna asılı siyah deri gece çantasıyla onlara katıldı. "Özel Ajan Malone, sorun olmazsa sizi B ve B'ye kadar takip edeceğim, böylece Stella'ya ayırdığınız odalardan birini tuttuğumu söyleyebilirsiniz."

"Madem aynı yere gidiyoruz, neden kamyonetini burada benimle gelmiyorsun?" diye sordu.

Dawson'a baktı. "Sanırım kamyonetimi alsam daha iyi olacak. Sabah ihtiyacım olacak. Ama teşekkürler."

Grace üç polis memurunun da kendisine baktığını fark etti. Fletcher belli ki Aidan'ın hayranı değildi. Dawson isteksizce de olsa ikna olmaya çalışıyordu ama yüz ifadesinden, cinayetten hüküm giymiş bir suçluyla birlikte yolculuk etmesinin uygun olmadığını düşündüğü anlaşıyordu. Collier bile bir federal ajanın, özellikle de bu durumdaki bir kadının bu kadar gevşek davranmasına şaşırılmış görünüyordu.

"Doğru," dedi yüzü. "Bu daha mantıklı. Seninle resepsiyonda buluşuruz." Kulübeden çıkıp arabasına doğru yeterince hızlı gidemiyordu.

Aman Tanrım, ne yapıyordu? Bir adamın masum olduğuna inanmak ve onun yanında rahat hissetmek başka bir şeydi. Ama o bir FBI ajanıydı. Duygularının sağduyusunun önüne geçmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Aidan'la ilgili bir şey onu ilkel bir düzeyde çağırıyordu ve bu sadece onun seksi olmasından kaynaklanmıyordu. Gerçekten . Şu anda bunun bir önemi olmamalıydı. Önemli olan profesyonelliğini korumak ve eğitimini takip etmektir. Bu onun tek başına ilk seferiydi. Bunu berbat edemezdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Grace resepsiyonda durmuş, Aidan'ın B and B'nin lobisine girişini izliyordu. B. Resepsiyondaki genç adama, rezerve ettiği odalardan birini Aidan'ın alacağını çoktan bildirmişti. Aidan kayıt defterini imzaladı. Sonra o ve Aidan üst kata çıktılar.

En üst katta, koridorun karşısındaki odayı işaret etti. "Orası senin. Ama içeri girmeden önce sana bir şey sormak istiyorum."

Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Devam et."

"Kulübenizde, cezaevinde aldığınız nefret mektuplarını ve bunları saklayıp saklamadığınızı sorduğumda tereddüt ettiniz. Bunun nedeni çoğunu atıp bazılarını saklamış olmanız mı? Gerçeğin tamamını söylemeyerek birilerini mi koruyorsunuz?"

Kapısının yanındaki duvara yaslandı, gece çantası hâlâ omzundaydı. "Sabah ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Evet, öyleyim. Sorunuzu daha önce yanıtlamıştım. Şimdi de benimkini cevapla.

Sabah ne yapmayı planlıyorsun?"

"Planlarım. Kahvaltıdan mı bahsediyoruz? Birlikte mi?" Midesi zevk ve korku karışımıyla gerildi. Ona çıkma mı teklif ediyordu? Eğer öyleyse, buna bir son vermek zorundaydı. Bu gece diğer kolluk kuvvetlerinin önünde çoktan çuvallamıştı. Dikkatli olmalıydı ya da başka bir şey.

patronuna geri dönecekti. Knoxville'e geri dönmesini emredecek ve tekrar yalnız uçmasına izin verilmesi aylar sürecekti.

Gülümsedi. "Alt kattaki restoran kasabanın ana restoranıdır. Kalabalığa uyum sağlamak için masaların birbirine oldukça yakın olduğu büyük bir açık oda. Sizinle oturmak benim için sorun olmazdı ama içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bu iyi bir fikir değil."

"Aidan, ben-"

"Bana tekrar O'Brien demeye başlamalısın. Bana güvenebileceğini düşünsen bile, Memur Fletcher gibi çoğu insan . Eski bir mahkûmla dostane ilişkiler içinde görünmek itibarınız için iyi olmayabilir."

"Gerçekten itibarım için mi endişeleniyorsun? Daha bu sabah seni Arbalet Katili olarak çivilemeye çalışıyordum."

"Bu da beni daha güçlendiriyor. Bu sabah, on iki saatten biraz fazla bir süre önceydi. İçgüdülerin ya da seni benim yanımda bu kadar... rahat kılan şey her ne olursa olsun, durman gerekiyor. Bu kariyerini mahvedebilir."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Aidan, yaşadığın onca şeyden sonra kariyerim için endişelendiğine inanamıyorum. Aslında hayretler içindeyim."

"O'Brien."

"Ne?"

"Bana Aidan deme."

Gerçeği tekrar ısındı. "Tabii ki hayır," diye tersledi. "Hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Bana öyle bakma." "Ne gibi?"

"Sanki sen bir köpek yavrususun da ben seni tekmeledim. Burada kendini biraz fazla rahat hisseden tek kişi sen değilsin."

Gözleri büyüdü. "O zaman... tek söyleyebileceğim, bunu çok iyi sakladığınız."

Ona baktı. "mi?" Çok yavaşça elini kaldırdı ve yanağının dış hatlarını nazikçe çizdi.

Onun dokunuşu duyularına bir şok dalgası gönderdi ve çok daha fazlasını arzulamasına neden oldu. Onun dokunuşuna doğru eğildi-

Elini geri çekti ve küfretti. "Seni uyarmaya çalışıyorum ama işte ben de aynı şeyi yapıyorum." İki elini de saçlarının arasından geçirdi ve dağınık bıraktı.

Grace'in parmakları, ellerini onun ellerinin olduğu yere koyma, saçlarındaki dalgaları yumuşatma ve onu kendine çekme arzusuyla kıvrıldı.

"Kes ," diye . "Bana da öyle bakma." "Yaralı bir köpek yavrusu gibi mi?"

"Lanet bir baştan çıkarıcı gibi. Sen tehlikelisin. Biz . Bu durmalı, bu... aramızda her ne oluyorsa. Bunu anlamıyorum ve kesinlikle hoş karşılamıyorum. İyi davranmayı, bana dokunmayı ve o seksi sesinle bana Aidan demeyi bırak. Bundan iyi bir şey çıkmaz, o yüzden sadece... dur."

Çenesindeki hafif kirli sakalı ovuşturdu. "Tanrı aşkına... Bu konuyu nasıl açtık? Planlarınızı sormamın nedeni güvenliğiniz, fiziksel güvenliğiniz konusunda endişelenmemdi. Bu gece Collier'a haddini bildirebildin diye senden daha iri ve güçlü başka bir adama karşı da aynı başarıyı göstereceğini sanma, özellikle de seni hazırlıksız yakalarsa."

"Dikkatli olmazsam bana zarar verebileceğini düşünerek beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Oh, seni incitirdim. Hiç şüphesiz. Dikkatli olmazsak seni FBI ajanlığından kovdurarak. Ama fiziksel olarak? Asla olmaz. Sana ya da başka bir kadına asla şiddet uygulamam. Hiçbir koşul altında bunu yapamam."

Ona baktı, gözlerinde gerçeği aradı. "Sen asla bir kadını fiziksel olarak incitmezsin. Elly'yi incitmediğini mi söylüyorsun?"

"Ne? Bu benim..." Tekrar küfretti. "Bu iş benim istediğim gitmiyor... Cehennem. Malone, dikkatli ol, tamam mı? Etrafta dolaşıp ortalığı karıştırma, tetikçiyi tek başına bulmaya çalışma. Yanına polis memurlarından birini al."

Kollarını kavuşturmaya başladı, ama bandajlı sol ağrı onun yerine doğruldu. "Sizin de defalarca belirttiğiniz gibi, ben bir federal ajanım. Ondan önce de polis memuruydum. Şehirde ortağım olmadan bulunduğuma dikkat edin. Patronum kendi başımın çaresine bakabileceğim konusunda bana güveniyor. Siz de güvenmelisiniz."

"Patronunuz Mystic Lake'teki ilk gününüzün hayatınıza yönelik iki girişimle sona erdiğini biliyor mu? Ve bunlardan birinden yaralandığını?"

Yüzü . "Bu seni ilgilendirmez."

Çenesi çalışıyordu. "Haklısın. Öyle değil. Ama nedense konu sen olunca görmezden gelemiyorum. Tek başına bir yere giderek hayatını riske atma. Lütfen. İlk iki seferde şanslıydın.

Bu adam sana ateş etti, hala hayatta olduğun için şanslısın ve sadece kolun ağrıyor ve birkaç dikiş atılmış. Başka bir girişimde bulunmayacağını ve bu sefer hayati bir şeyi vurmayacağını sanmayın."

Adamın hararetleli yakarışı, yüz ifadesindeki endişe, kafasını her zamankinden daha fazla karıştırmıştı. Onun yanında, başkalarının önünde nasıl davrandığına dikkat etmesi gerektiği konusunda haklı olduğunu bilse de, özel hayatında nasıl davranması gerekiyordu? Onun masum olduğuna o kadar inanmıştı ki. Aralarındaki bu cızırtılı çekim muhakemesini tamamen gölgeliyor muydu? Sevdiğini iddia ettiği kadını öldürdüğü için gerçekten suçlu olabilir miydi? Çocuğunun annesini?

"Dikkatli ol," diye tekrarlardı, sesi sertti. "Lütfen." Odasına geçti ve içeri girdi.

Kendi odasının önünde durmuş, adamın bugün yaptığı ve söylediği her şeyi düşünürken zihni bir kasırgaya dönüşmüştü. Bir şeyler saklıyordu, saklıyor olmalıydı. Mektuplarla mı ilgiliydi? Mektuplar hakkında daha önce yaptıkları tartışma, tetikçi olarak olası bir şüpheliyi düşünmesine neden olmuş muydu? Eğer öyleyse, neden ona söylememişti?

Durumu kendi başına halletmek istediği için mi?

Tam odasına gitmek üzereydi ki, kapının diğer tarafından Aidan'ın zengin brogue sesi duyuldu. Telefonla konuşuyor olmalıydı. Gecenin bu saatinde kimi aramış olabilirdi ki? Davayla bir ilgisi var mıydı?

Koridorda başka kimsenin olmadığından ve merdivenlerin boş olduğundan emin olmak için etrafına bakındıktan sonra sessizce kapısına doğru ilerledi ve kulağını . Ya çok yüksek ses çıkarmamaya dikkat ediyordu ya da B ve 'nin duvarları gerçekten iyi yalıtılmıştı. Sadece birkaç kelime ve cümle duyabildi.

"Evet, geç olduğumu biliyorum

ama-" "Yarın. Sabırsızlanıyorum-"

"-Sana ödediğim şey için."

Ve sonunda bir isim. *"Barnes."*

Ondan sonra sadece sessizlik oldu. Bir ses çıkardığından ve adamın kontrol etmek için kapıya geldiğinden korkarak aceleyle koridoru geçti ve kapısını hafifçe kapattı. Sonra yatağa geçti ve çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı.

Çalıştırdığında internet arama çubuğuna iki isim yazdı. Aidan O'Brien ve Barnes. Enter tuşuna bastıktan sonra ekranındaki çok sayıda arama sonucu karşısında nefesi kesildi. Çoğunlukla haber raporlarıydı

Elly'nin ölümü, Aidan'ın tutuklanması, yargılanmadan suçunu kabul etmesi.
Barnes ismi tekrar tekrar ortaya çıktı, Nathaniel Barnes.
Aidan'ın savunma avukatı.

ONUNCU BÖLÜM

Grace ertesi sabah aşağı inerken ağrıyan kolunu çarpmamaya dikkat ederek omzundaki deri çantasını düzeltti. Hem kolu yüzünden hem de Aidan'la tekrar karşılaşmaktan korktuğu için adımları yavaştı.

Mystic Lake'e geldiğinden beri olanları ve öğrendiklerini gözden geçirirken dün gece zar zor uyuyabilmişti. Dosyasını tekrar tekrar okumuş, tutarsızlıklar, suçluluğuna dair kanıtlar aramıştı. Ya da masumiyetine.

Ama bir sorunun cevabını bulur bulmaz başka bir soruyla karşılaştı. Kafası her zamankinden daha çok karışmıştı.

Ana masayı geçip restorana girer girmez şaşkınlıkla durdu. Kadınli erkekli kalabalık bir grup, odanın uzak tarafına uç uca çekilmiş iki uzun masanın etrafında duruyordu. Ceketlerinin arkasında Polk İlçesi Şerif Ofisi yazıyordu. Arama ekibinin karakol yerine restoranda buluşmasını ayarlamış olmalıydılar. Burada ne kadar çok insan olduğunu görünce mantıklı geldi. Konferans salonuna asla sığmazlardı.

Onlara doğru ilerlerken Şef Dawson'ın masaların üzerine eğilmiş, parmaklarını büyük bir haritanın üzerinde gezdirdiğini gördü. Yanında Ortiz ve Fletcher vardı. Collier işleri yürütmek ve acil durum çağrılarına cevap vermek için karakolda bırakılmış olmalıydı.

"Günaydın," dedi arkasından tanıdık bir ses.

Yavaşça arkasını döndü. "Aid, yani O'Brien. Günaydın. Görünüşe göre bugün burayı operasyon üssü olarak kullanmaya karar vermişler."

Soyadını kullanmasını sessizce onaylayarak başını salladı. "Burası kasabanın büyük toplantılar için toplandığı yer. Mekan için olduğunu söylüyorlar. Bence daha çok servis ettikleri güzel yemeklerle ilgili."

"Teşekkürler, Aidan." Gülümseyen Stella elinde kocaman bir tepsi dolusu sıcak yaban mersinli kekle mutfaktan çıkmıştı. Grace, Stella'nın bu kasabada kendisinden başka ona ilk ismiyle hitap ettiğini duyduğu ilk kişi olduğunu fark etti. Bu arkadaş oldukları anlamına mı geliyordu?

"Frank'e yemeklerine iltifat ettiğini söylemeyeceğim," diye devam etti Stella. "Egosu zaten çok şişmiş durumda. Günaydın, Özel Ajan Malone. Şu yardımcılar ikinci partiye saldırmadan önce bir çörek kapın. Yemeklerini içlerine çekişlerine bakarsan açlıktan öldüklerini sanırsın."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Lezzetli görünüyor." Grace tepsideki peçetelerden birini aldı ve bir muffin aldı. Aroması ağzını sulandırıyordu. "İnanılmaz kokuyorlar."

"Çünkü öyleler canım." Göz kırptı ve Aidan'a bir muffin ikram etti. Bunun yerine tepsiyi ondan aldı.

"Senin için taşıyacağım," dedi.

Elini onun omzuna koydu. "Buna gerek yok. Oradaki herkes kolluk kuvvetlerinden. Onların yanında rahat olmadığını biliyorum." Grace'e göz kırptı. "Şimdiki FBI ajanları hariç tabii. Siz ikiniz belli ki arkadaşsınız. Birlikte kaldığınızı duydum."

Grace az önce aldığı çörek lokmasını neredeyse yutuyordu. Aceleyle yutkundu ve boğazını temizledi. "Hayır, hanımefendi. Odalardan birinden vazgeçtim..." Stella'nın gözlerinde parlayan kahkahayı görünce durdu.

Aidan hafifçe telaşlanmış görünüyordu. "Bizimle alay mı ediyorsunuz, hanımefendi?" Stella sadece güldü ve kek tepsisine uzandı.

Aidan başını salladı. "Ben hallederim. Zaten bugün şerif yardımcıları ve polisle birlikte çalışmam gerekiyor. Dün tekneyi okla vuran adamı aramalarına yardım edeceğim."

"Aman Tanrım. Dikkatli olun. Ve o yabancıların seni itip kakmasına izin verme." Bununla birlikte mutfığa geri döndü.

Grace, Aidan'ı geniş odanın diğer tarafına kadar takip etti. Tepsiyi masaya bırakır bırakmaz sohbet kesildi. Herkes yemeğe uzandığı için değil, Aidan'ın ünü belli ki ondan önce geldiği için.

Tıpkı Stella'nın korktuğu gibi, polis memurları ondan uzaklaştı, sanki havalarını solumaya layık değilmiş gibi .

Öfkeden yüzü . Bir şeyler söylemeye başladı ama Aidan omzuna çarptı. Kız başını kaldırıp baktığında, Aidan kurnazca başını salladı.

Dawson'ın onu izlediğini fark etti. Selamlamak için başını salladı ve sessizliğini korudu.

Dawson dikkatini haritaya geri verdi. "Az önce gözden geçirdiğimiz ızgaraları belirleyelim. İki kişilik ekipler halinde çalışacaksınız. Her yarım saatte bir takım liderinizle kontrol edin. Kevlar yeleklerinizin bir oku tamamen durduracağını düşünmeyin. Bazen durdurmazlar. Her şey okun hızına, kat ettiği mesafeye, isabet açısına, herhangi bir sayıda faktöre bağlıdır. Yaylar ve oklar konusunda uzman değilim. Ama Kevlar'ı biliyorum ve dün gece Polk County'nin kullandığı ve benim ekibimin kullandığı yelek türlerini araştırmak için bir saatten fazla zaman harcadım. O yüzden bugün güvenliğinizi hafife almamanızı söylerken bana güvenin.

Karşımızdaki adam son derece tehlikeli ve kolluk kuvvetlerini hedef alabileceğini çoktan kanıtlamış durumda."

Grace bunu gruptan uzaklaşmak için bir işaret olarak aldı. Dawson'ın diğerlerini daha dikkatli olmaları konusunda uyarmak için onu işaret etmesini istemiyordu. Hâlâ patronuna yaralanmasıyla ilgili rapor vermesi gerekiyordu ve bunu dört gözle beklemiyordu. Bir FBI memurunun Mystic Lake'te okla vurulduğunu emniyet teşkilatından duyması ona hiç de iyi gelmeyecekti. Polis merkezine gittiğinde ilk iş olarak onu araması gerekiyordu.

Az önce Dawsonın yanında duran Fletcher, ön masanın yanında Grace'e yetiştii. "Selam Malone. İhtiyacın olursa diye şef beni bugün seninle çalışmam için görevlendirdi. Konuşma yapmak ister misin?"

"İsterdim. Konuşmak istediğim ilk kişiler festivalde bulunanlar, özellikle de vurulma olayına tanık olanlar. Buna O'Brien' fotoğrafını çeken aile de dahil. Ve tabii ki teknedeki adamlar."

"Dün onlardan ifade aldım, bu yüzden size bunları verebilirim. Eğer onlarla tekrar konuşmak isterseniz, bunu ayarlayabilirim."

"Mükemmel. Ben de kasabada bir tur atmak istiyorum. Özellikle de bir yabancının şüphe çekmeden saklanabileceği yerler ilgimi çekiyor. İnternette marina yakınlarında büyük bir kamp alanı olduğunu gördüm. Ya da en azından eskiden vardı. Hâlâ orada mı? Ve yılın bu zamanında açık mı?"

"Colby burayı daha bu hafta yaprak dikenleri için açtı. Colby Wainright, sahibi. İlk resmi fotoğraf çeken turistlerin

bu hafta sonu kamp alanında." Sırıttı. "Erkenden kalktım ve orayı aradım bile."

"O zaman benim yapabileceğim bir şey yok."

Fletcher güldü. "Çok şey var. Ama soruşturmanıza yardımcı olabileceğimi düşünmek isterim."

"Araştırmamız. Peşinde olduğumuz adam ya bir seri katil ya da bir taklitçi. Her iki durumda da, herkesi güvende tutmak için onu durdurmalıyız. Yardımınız için minnettar olmakla , yardımınıza ihtiyacım var. Şunu da eklemeliyim ki daha önce federal olmayan bir kolluk kuvveti tarafından hiç bu kadar hoş karşılanmamıştım. Ya da sadece yerel halk tarafından. Şu ana kadar tanıştığım herkes, mesela Stella, resepsiyon görevlisi, dün gece geç saatlerde bir şeyler atıştırmak için restorana geldiğimde orada olan birkaç müşteri, hepsi çok cana yakındı. Mystic Lake'in nasıl böyle bir üne sahip olduğunu bilmiyorum.

"Tuhaf mı? Tuhaf mı? Gizemli mi?"

Güldü. "Yukarıdakilerin hepsi, sanırım."

Fletcher parmaklarını ön masaya vurdu. "Siz buradayken kasabamız hakkındaki mevcut izleniminizi mahvedecek gizemli bir şey olmamasını umarak tahtaya vuruyorum. Her zamanki şöhretimiz yerine kibarlığımızla tanınmamız fikri hoşuma gidiyor. Şimdi gitmeye hazır mısınız? Cipim ön tarafta. Birinci sınıf bir park yerim var. Arkadan dolaşmak ya da çift park etmek zorunda kalmadım." Grace'e kaşlarını çattı. "Aslında, kasabayı dolaşıp insanlarla görüşmeyi planlıyorsan bugün daha kalın bir cekete ihtiyacın olabilir. Bu sabah hava düne göre daha soğuk. Ve yükseklerde hava en az on derece daha soğuk olacak."

"Anlaşıldı. Acele yukarı çıkıp hemen döneceğim."

"Ben cipin ısıtıcısını çalıştırayım. Dışarıda buluşuruz."

Grace odasına girer girmez kahve bölümünden birkaç peçete kaparak zar zor yediği yaban mersinli kekini istasyonda bitirmek üzere paketledi. Yediği tek lokma harikaydı ve onu bitirmek için sabırsızlanıyordu.

Daha ağır olan ceketini giydikten sonra, işlerin nasıl gittiğini görmek için bir kez daha restorana bakmaktan kendini alamadı. Onu şaşırtan şey, grupta konuşan kişinin Aidan olmasıydı. Haritayı işaret ediyordu ve onları arazisinde tehlikeli inişler olan ya da pusu için mükemmel yerler olan belirli bölgeler hakkında uyardığını anlayacak kadar duyabiliyordu.

Dawson daha sonra söz alarak, dün kayalıklardan birinde ayağının kayıp düşmeye başladığını ve Aidan'ın onu kurtarmak için hayatını tehlikeye attığını anlattı. Grace bunu itiraf ettiği için şefe sarılabilirdi. Arama başarılı olacaksa ekibin havasını değiştirmek için bir şeyler yapılması gerektiğini açıkça biliyordu. Elbette, bazı yardımcıları Aidan'a artık çok daha az şüpheyle, hatta saygıyla bakıyordu.

Dawson adamlardan birinin sorusunu yanıtlarken Aidan başını kaldırdı ve Grace'in bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerini çabucak kaçırdı. İçini çekti ve Fletcher'la buluşmak için aceleyle dışarı çıktı.

* * *

Grace restorandan çıkarken Aidan'ın üzerine hayal kırıklığı çökmüştü. Grace'in onun yanında daha dikkatli davranmasından memnun olsa da, en azından onunla birkaç dakika konuşabilmeyi umuyordu. Nereye gittiğini bilmek ve güvenliği için yanında birini bulundurması gerektiğini hatırlatmak istiyordu. Ve eğer bugün bir şekilde *kazara* onun olduğu yere gidip onu kontrol edebilirse, en azından iyi olduğuna dair kendini rahatlatabilirdi. Bunun yerine, muhtemelen planlarını bilmeden bütün gün onun için endişelenecekti.

Hayal kırıklığı içinde içini çekti. Düşüncelerini ona bu kadar kaptırdığı için ne kadar aptaldı. Kendi tavsiyesine uyması ve dikkatli olması gerekiyordu. Ona komplo kurmaya çalışan adam muhtemelen onun peşindeydi. Ve eğer bu Aidan'ın beklediği anlamına geliyorsa, muhtemelen üzerinde adının yazılı bir ok vardı. Aidan'ın hayatta kalmasının tek yolu tetikte olmak ve odaklanmaktı. Bir şekilde, son on iki yılını kalbinin etrafına ördüğü duvarı yıkmayı başaran bu güzel, akıllı ve son derece küstah kadını düşünmeyi bırakmalıydı.

"O'Brien." Ortiz onu işaret etti. "Bizimle yukarı çıkacağın için sana bir yecek giydirelim. Yüzde yüz koruma sağlamaz ama darbe alırsan hayatını kurtarabilir."

"Peki ya Malone ve aramaya katılmayan memurlarınız? Eğer bu adam dağdan ayrıldıysa ve bugün onların gittiği bir yere ulaşırsa, onlar da tehlikede olabilir."

"İyi bir noktaya değindin. Şefle konuşacağım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Grace, Fletcher'ı karakola kadar takip etti ve Collier tarafından elik yelek giymiş ve elinde iki tane daha tutarken karşılıandı. "şefin emirleri, bayanlar."

Fletcher ellerini kalçaların üzerine koydu. "Bunu . İki yıldır buradayım ve hiç bunlardan birinin tozunu almak zorunda kalmadım."

"Daha önce şehirde ok ve yayla insanlara ateş eden biri hiç . Yakalanana kadar görevdeyken bunları takmamız emredildi."

"Ofiste olsak bile mi?" Fletcher şikayet etti. "Olsa bile." Bir tanesini ona uzattı.

Homurdandı ve aldı.

"Malone?" Ona uzattı. "Açıkçası şef bunu giymen için seni zorlayamaz. Ama bunu şiddetle tavsiye ediyor. Eğer bu uymazsa malzeme dolabında birkaç tane daha var."

"O'Brien'da var mı? Arama ekibiyle birlikte onun evine doğru gidiyor. Tetikçinin ona karşı bir kan davası olduğu aşıkr olduğuna göre, birisinin olması gerekiyorsa o da odur. Sırtında bir hedef de olabilir."

Sırıttı. "Bunu söylemen komik. şeften yelek giydiğinden emin olmasını isteyen oydu. Ve tabii ki geri kalanımız da." Dşnyormuş gibi başını eğdi. "Bundan bir şey çıkarmalı mıyız?"

Grace gözlerini devirdi ama yüzü sıcaaktan kızardı.

"Onu bırak," diye azarladı Fletcher. "Şu kayışlar konusunda yardıma ihtiyacın var mı, Malone?"

"Sanırım idare edebilirim." Yeleği giydi ve cırt cırtlarını ayarlamaya başladı. "Bu yelek normalde giydiğimden daha hantal. Bir dahaki sefere arabama bindiğimde benimkiyle değiştirebilirim."

Fletcher konferans salonunu işaret etti. "Oraya mı yerleşmek istersiniz yoksa Ortiz'in masasını mı kullanırsınız? Her zamanki kadar kötü değil. Bu sabah kırıntı yok." Kıkırdadı.

Grace gülümsedi ve masasının Fletcher'ın ve Collier'ın masalarına olan yakınlığına baktı. Açık, bilgisayarında yaptığı her şeyi görebilecekleri anlamına geliyordu ki bu kötü bir şey değildi. Ama dünkü fiyaskoyu anlatmak için patronunu aradığında olduğu gibi onu telefonda da duyabilirlerdi.

"Her şeyi oraya yaymak daha kolay olur," dedi Grace. "Kulağa hoş geliyor.

Malzemeler otomatların yanındaki dolapta.

Bir şeye ihtiyacınız olursa. Öğle yemeği için genellikle Ana Cadde'nin bir sandviç dükkânından sipariş veririz. Acıktığınızda bana haber verin."

"Teşekkür ederim." Grace konferans odasına yöneldi ve çantasını masanın üzerine koydu. Dizüstü bilgisayarını ve klasörlerini indirir indirmez Collier cam kapıyı çaldı ve içeri girdi. Onun tıbbi çantasını taşıdığını görünce inledi.

"Bugün dikişlerini kontrol etmem ve bandajı değiştirmem gerekeceği konusunda seni dün uyarmıştım. Beni omzunun üzerinden atarak egomu ezmiş olsan da yine de sana yardım edeceğim. Yaralı bir kolla bunu nasıl yaptığını hala anlamıyorum, özellikle de senin kadar küçükken."

"Eğitim. Sana göstermemi ister misin?"

"Göstermemeyi tercih ederim."

Güldü ve koluna çalışabilmesi için onun yanına oturdu.

Bandajı sonra "İyi görünüyor," dedi. "Enfeksiyon belirtisi yok. Üzerine biraz antibiyotik merhem sürüp tekrar saracağım." Masanın üzerine bir şişe ağrı kesici koydu. "Bunlardan iki tane al ve sabah beni ara." Göz kırptı ve merhemi koluna sürdükten sonra ustalıkla yeniden bandajladı.

"Teşekkürler. Cidden. Bu sabah çok daha iyi hissediyorum. Harika bir iş çıkardın."

"Ben her ustasıyım. Yarı zamanlı doktor-"

"EMT."

"-üniforma içinde harika görünen tam zamanlı polis memuru. Yakışıklı ve bekar. Bunu takdir edebilecek birini tanıyor musun?" Kaşlarını ona doğru salladı.

"Benimle flört mü ediyorsunuz, Memur Collier?"

"Bana Chris diyebilirsin."

"Yapmamayı tercih ederim."

Elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırdı. "Umutlarım yıkıldı."

Kapı açıldı ve Fletcher açıklıkta durdu. "Collier, güzel FBI ajanını rahat bırak. Ne yaptığınızı görüyorum. Duvarlar camdan. Ayrıca, *seni* tanıyorum."

"Hastamla ilgileniyordum."

"Ona çıkma teklif etmesi daha muhtemel. Sana söylediği her şeyi görmezden gel, Malone. Onunla konuşacak her kadınla flört eder. Yaptığı şey bu. Aslında zararsızdır."

"Yakışıklı olmayı unutma." Malone'a bakarak iç çekti. "Belki bir dahaki sefere." Malone onun maskaralıklarına gülmekten kendini alamadı.

Fletcher kolundan tutup onu odadan dışarı çekti ve tüm bu süre boyunca ona profesyonellik dersi .

İş arkadaşı olmalarının yanı sıra iyi arkadaş oldukları da belliydi. Bir erkek ve kız kardeş gibi, iyi huylu şakalaşmaları ve dırdırları, yüzeyin altında güçlü bir bağdan söz ediyordu. Hep birlikte olduklarında aynı yoldaşlığı tüm ekipten de hissetmişti. Grace içindeki kıskançlık duygusuna engel olamıyordu.

İş yerinde hiç yakın arkadaşı yoktu. Stres, yüksek beklentiler ve eğitimi sırasındaki sürekli değerlendirmeler, arkadaşlıkların gelişmesini sağlayacak zamana ya da rahatlığa izin . Belki bu soruşturma bittiğinde, eğer iyi bir iş çıkarırsa, bu durum değişecekti. Mystic Lake'teki polislerin paylaştığı yakınlığı deneyimlemeyi çok isterdi.

Grace çeşitli raporlarını ve fotoğraflarını ayırmaya, sonraki adımlarını planlayabilmek için onları düzenlemeye başladı. Her şey hazır olduğunda, dün kuryeyle gönderdiği ilk kanıt grubunun laboratuvar raporunun gelip gelmediğini görmek için FBI portalına giriş yaptı. Şimdiye kadar hiçbir şey yoktu. Daha fazla gecikmeyi haklı göremeyince, en çok korktuğu şeyi yaptı. Patronunu aradı.

Pek iyi gitmedi.

Yaralandığı için sinirlenmişti ve derhal eve gitmesini istiyordu. Ne olduğunu araştırması için başka bir ajan gönderecek, böylece tetikçinin peşinde oldukları seri katil olmadığına dair şüphelerini doğrulayacak ya da çürütecekti.

O da, daha deneyimli ajanların Arbaletli Katil'in bilinen suç mahallerinden gelen ipuçlarını takip etmeye devam ederek becerilerini en iyi şekilde kullanmaları gerektiğini savunarak verimlilik sevgisine hitap etti. Sonuca ulaşacağından şüphe duydukları bir ipucunu etme işini kıdemsiz ajana bırakmak çok daha mantıklıydı. Ayrıca Mystic Lake'in tüm polis gücü ve Polk County'den bir düzine şerif yardımcısı da onu destekliyordu. Başına kötü bir şey gelme ihtimali neredeyse sıfırdı.

Söyledikleri düpedüz yalan değildi. Ama onun polis gücünün dört kişiden fazla olduğunu düşüneceğini biliyordu. Ve polis memurlarının sadece bugünlük arama çalışmalarına yardımcı olmak için burada olduklarını bilmiyordu. Neyse ki lojistiğin derinliklerine dalmadı. Ama kalmasına izin vermeyi kabul etmedi. Bunun yerine, gelişimi ve sağlığı hakkında rapor vermesi için ona yirmi dört saat verdi. Yarın sabah durumu hakkında bilgi vermek için aradığında, Mystic Lake'teki görevine devam edip etmeyeceği konusunda son kararını verecekti.

Titrek bir nefes verdi ve aramayı sonlandırdı. Bugünkü aramanın bir şüphelinin tutuklanmasıyla sonuçlanmadığını varsayarsak, sağlam bir ilerleme göstermesi ve başını tekrar belaya sokmaması gerekiyordu. Bu vur-kır konuşmaları kritik bir hal almıştı. Ancak görüşmelere başlamadan önce Fletcher'in daha önce yaptığı görüşmeleri okumak istedi.

Fletcher son derece titiz davranmıştı. Grace onun çalışmasında hiçbir hata bulamadı. Grace'in sorabileceği tüm soruları sormuştu, hatta bazılarını. Hem kasaba hem de kasaba halkı hakkındaki bilgisinin büyük bir avantaj olduğu açıktı. Bu ona, görüşülen her kişiye özel, Grace'in aklına gelmeyecek ne tür şeyler bilecek bir arka plan sağlamıştı.

Dizüstü bilgisayarını masa üstündeki metal halkaya bir kablo kilidi kullanarak sabitledi.

Sonra küçük bir not defteri ve kalem aldı ve konferans odasından çıkarken onları ceketinin cebine koydu.

Collier telefondaydı, notlar alıyordu ve üzerinde çalıştığı şeyle meşgul bir şekilde ona başını salladı.

Fletcher masaüstü bilgisayarından başını Grace'in ceketine baktı. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Mülakatlarda bana yardım etme teklifiniz hâlâ geçerliyse, evet. Dn yaptıklarınızdan çok etkilendim. Bugün de yardımcı olursanız sevinirim."

Memurun yüzü zevkle aydınlandı. "Bak sen Ŗu iŖe, bir federali etkiledim. Bahse girerim Collier aynı Ŗeyi söyleyemez." Adam ona doğru bakmayınca gözlerini devirdi. "Eğer dikkatini vermiyorsa onunla dalga geçmek hiç eğlenceli değil." Ceketini aldı ve yeleğinin üzerine silkti, kaŖlarını çattı ve ceketinin fermuarını çekmeden önce askılarını yeniden ayarladı. "BaŖlamak istediğin belirli bir yer var mı aklında?"

"Kamp alanı."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Aidan yere dizlerinin üzerine çöktü ve uçurumun aşağıya baktı. Ortiz'in aşağıdaki kaya çıkıntısının üzerinde durduğunu ve dağın yamacında büyüyen bir fıdana tutunduğunu görünce içi rahatladı. Bir adım daha atsa vadiye yuvarlanacaktı.

"Sana durmanı söyledim mi söylemedim mi?" Ortiz kaba bir hareket yapınca Aidan güldü.

"Denedim ama lanet olası kayalar buz gibiydi, altımdan kayıp gidiyordu. Bu arazi için ne kadar ödediyseniz, çok fazla ödediniz," diye yakındı Ortiz.

"Uçurumlar, kayalar ve bitki örtüsünden oluşan bir kâbus, öyle ki bir metre önünüzü bile zor görürsünüz."

"Kulübe ve etrafındaki düz arazi bunu telafi edecek kadar güzel. Parasını ödediğim manzara ve harika bir av. Şikayet ettiğiniz o kayalıklar ve uçurumlar bir bonus. Burayı güvenli hale ve insanların izinsiz girmesini zorlaştırıyorlar. En azından genellikle."

"Belki tetikçi de aynı şeye karar verdi ve başka bir yere gitti. Ya da daha iyisi, belki de bu vadilerden birinin dibindedir ve akbabalar temizledikten sonra iskeletini buluruz. Beni yukarı mı çekeceksin, yoksa ölümüne mi konuşacaksın?"

"Arama ekibinin geri kalanıyla buluştuğumuzda Dawson'a göstermek için önce bir fotoğraf çekmeyi düşünüyordum."

Ortiz küfretti ve uçurumun duvarına kendi başına tırmanmaya çalıştı.

"Dur, dur," dedi Aidan gülerek. "Bana bir dakika ver. Kaldıraca ihtiyacım var." Etrafına bakındı, sonra bacaklarını desteklemek için kenara yakın iki ağaç seçti. Kemerini çıkardıktan sonra bir halka yaptı ve Ortiz'e doğru tuttu. "Kemerini benimkinden geçir ve bileklerine dola. Sonra bacaklarınla kayayı it ve ben çekerken yukarı tırman."

Ortiz dediğini yaptı, sonra da uyardı: "Beni bırakırsan, geri döner ve sana musallat olurum."

"Patronunu arayıp seni yukarı çektirmemi mi tercih edersin?"

"Tabii ki hayır. Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu ima bile , yalan söylediğine yemin ederim." Aidan homurdandı ve kemeri sıkıca çekti. "Hadi yapalım şu işi."

Bir dakika sonra ikisi de inişin üzerinde sırt üstü yatmış, nefes almaya çalışıyorlardı.

"Eğlenceliydi," dedi Ortiz nefes alışları arasında. "Özellikle de sanki beni düşürecekmişsin gibi uh-oh dediğin kısım."

Aidan doğrulup oturdu. "Bunu karma olarak düşün, beni konferans masasına kelepçelemenin intikamı. Tam tersi bir durum yerine kolluk kuvvetlerinin merhametinde olması güzel bir değişiklik."

Ortiz homurdandı ve kemerini Aidan'dan alarak ayağa kalktı. İkisi de ayağa kalktıktan ve kenardan iyice uzaklaştıktan sonra Aidan sağ taraflarındaki hafif eğimi işaret etti. "Arayacağımız alanın son kısmı burası. Bu sefer yanımda ya da arkamda kalın. Sabırsızlanmayın ve hızla ilerlemeyin. Yavaş ve istikrarlı olmak güvende kalmak demektir."

"Anlıyorum. Güven bana, anladım." Bir an sonra seslendi, "O'Brien? Aidan mı? Bekle."

Aidan soruyla döndü.

Ortiz rahatsız görünüyordu, sonunda derin bir nefes almadan önce uzaklara baktı. "Geçmişinizde neler olduğu, yaptıklarınızın ardındaki nedenler ve tam olarak neler hakkında çok şey biliyormuş gibi davranmıyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve senden açıklamayı istemiyorum. Sadece, geçen yıl seni yanlış değerlendirmiş olabilirim. Seni yıllardır tanıdığım diğer suçlularla aynı kefeye koydum ve onlar kadar ya da onlardan daha kötü olduğunu düşündüm. Ama diğerlerinin hiçbirisi senin yaptığını yapmazdı. I-"

"Unut gitsin," dedi Aidan. "Muhtemelen o benim yardımım olmadan da tırmanabilirdin. Sadece daha uzun sürerdi."

"şey bu değil. Yani, evet, belki . Ama sonra yine, belki de düşerdim." Yüzünü buruşturdu. "Minnettarım

ve şefin kıl kurtulmasına yardım ettin. Ve kendi güvenliğinizi düşünmeden festivalde tetikçiyi yakalamak için ormana koşmanız gibi daha pek çok şey."

"Ortiz, şebekemizi aramayı bitirmeliyiz ve-"

"Bana bir saniye ver, dostum. Burada karga yiyorum. Bırak da bitireyim."

Aidan iç çekti. "Güneş yakında batacak. Sen karga yerken arayalım."

Ortiz onu yokuş yukarı takip etti. "Sadece geçmişinden daha fazlası olduğunu söylüyorum. Yaptığın şey iyi bir şey değildi. Ama insanların değişebileceğine gerçekten inanıyorum. Ve son birkaç gündür gördüğüm adam, senin her zaman olduğunu düşündüğüm adam değil."

Aidan durdu ve bir çalının altından bakmak için birkaç küçük dalı kenara itti.

"Bundan sonra sana şüpheyle yaklaşmaya çalışacağım," dedi Ortiz, onun yanında durarak. "Ve burada olan her küçük kötü şeyin arkasında senin olduğunu düşünmemek için çaba göstereceğim. Söylemeye çalıştığım şey bu."

Aidan çalının altını işaret etti. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Ortiz eğilip Aidan'ın bulduğu plastik torbaya baktı. "Şey, ben olacağım. Şu tüylere bak. En azından artık geldiklerini biliyoruz. Bu onun avcılık hüneri değil, tabii kostüm mağazasına gitmeye avcılık demiyorsanız. Acaba o alışveriş poşetinin içinde fiş var mı? Ya da parmak izi." Cebinden birkaç lateks eldiven çıkardı ve onları giydi. "Fiş yok ama poşeti tanıyorum. Şehirdeki bir parti mağazasından alınmış. Mystic Lake-Chattanooga değil. Kızımı her yıl Cadılar Bayramı alışverişi için oraya götürürüm."

"Tüylerin üzerindeki boya taze görünüyor." Aidan atılmış bir boya kutusu ya da fırça olup olmadığını kontrol etmek için eğildi ama bulamadı.

"O kadar zahmete girdikten sonra neden tüyleri geride bıraksın ki?" Ortiz sordu.

Aidan, Ortiz'in kayarak düştüğü uçurumun olduğu yöne baktı. Çok uzak değildi, belki yirmi metre. Çalıların yakınında ayakkabı izleri buldu, sonra geri döndü ve ateş edenin başka nerede olduğunu görmek için onları takip etti.

Ortiz'le birlikte uçurumun kenarına vardıklarında memurun yüzü soldu.

"Buradaydı," dedi Ortiz. "Tam burada duruyordu, belki de arama yapanların nerede olduğunu görmek için."

Aidan başını salladı. "Geldiğimizi duymuş olmalı ve kaçıp şu çalıların arasına saklanmış. O çanta kırışıyor, ses çıkarıyor. Büyük ihtimalle onu atmıştır çünkü

onu duyacağımızdan endişeliydi. Yayı ve okları yanında değildi herhalde, yoksa bize ateş ederdi."

"Tanrı merhamet etsin," dedi Ortiz, yüzü hâlâ solgundu.

"Kaçıyor. Çok uzağa gittiğinden şüpheliyim. Burası arazimdeki en tehlikeli arazi. Yavaş ilerliyor. Sadece iki çıkış yolu var: Geldiğimiz yoldan ya da sola, kuzeydoğuya doğru."

Ortiz cep telefonunu çıkardı. "Diğerlerini uyaracağım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fletcher ve Grace, Grace'in soruşturması için gerekli olduğunu düşündüğü görüşmelerin çoğunu tamamlamadan önce güneş batmaya başlamıştı. Yarın yapacakları birkaç görüşme daha vardı. Bugün yaptığı işin patronunun devam etmesine izin vermesi için yeterli olduğunu umuyordu. Soruşturmalar zaman alıyordu ve en azından ilerleme kaydediyordu. Ve bonus olarak, hayatına yönelik başka bir girişim olmamıştı. Şimdiye kadar.

Kamp alanı tam bir fiyaskoydu: yeni bir ipucu yoktu. Ancak birkaç dönümlük bir alanı kapsıyordu ve çevredeki ormanda birinin orada kalıp saklanmış olabileceğine dair işaretler uzun zaman aldı. Birinin orada olduğunu gösteren bir sigara izmariti ya da bira kutusu bile bulamadılar. Öte , evin sahibi Colby sezonun ilk rezervasyonları için evi hazırlama sürecinde olduğundan, her gün temizlik yapıyordu. Yani kanıt olabilecek şeyleri atıp atmadığını bilmenin gerçek bir yolu yoktu.

Şüpheli birini gördüğünü hatırlamıyordu ama bölgede her zaman birkaç yürüyüşçü ya da gezgin olduğunu ve onlara pek dikkat etmediğini itiraf etti. Kampçıları için bir patika ağı oluşturmuştu. Yerliler de bu patikaları kullanıyordu ve bu da bitki örtüsünü için hoşuna gidiyordu. Ama hayır, hiç yabancı görmemişti ya da en azından hatırlamıyordu.

Grace ve Fletcher, Fletcher'ın festivale katıldığını düşünemediği hemen herkesle konuşmuş olsalar da, ki birçoğu Stella'nın restoranının müdavimi olduğu için bu aslında kolaydı, konuştukları insanlardan hiçbiri yabancı birini gördüğünü hatırlamıyordu.

Fletcher'ın karakola dönerken arka yollardan geçerken, hiçbir şey başaramadıkları için özür diledi.

"Elbette konuştuk," dedi Grace. "Konuşmamız neredeyse herkesle konuştuk. Bu bir ilerleme."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Hiçbir şey öğrenemedik."

"Oldukça fazla şey öğrendik. Bir düşünün. Konuştuğumuz herkes aynı şeyi söyledi, etrafta hiç yabancı fark etmediklerini. Bu size ne anlatıyor?"

Fletcher, ilerledikleri çakıllı yolun yarısını kapatan bir ağacın etrafından dolaştı. "Burayı temizlemesi için birini çağırman gerekecek. Bir bakalım. Bu bana ne anlatıyor? Sanırım adamımızı kimse görmemiş. Belki de o bir hayalettir, eşyaları hareket ettirebilen şu öcülerden biri. Bölgede görüldüğü iddia edilen diğer ruhani olaylara da uyuyor."

"Fletcher-"

"Biliyorum, . Var olduğunu bilmemize rağmen kimse onu görmedi, kötü ruhlar hariç. Dediğim gibi, hiçbir ilerleme kaydedemedik."

"Buralarda olduğunu biliyoruz, en azından birkaç gündür buradaydı. Eğer kimse görmediyse *yabancı*, o zaman tetikçimiz..."

"Bilmiyorum, o... bekle. Buralı. Bunu mu söylüyorsun?" "Bu bir olasılık."

"İmkânı yok. . Bu kasabada ok ve yayla insanlara ateş ettiğini hayal edebileceğim kimse yok. Bütün ormanı ateşe verebileceklerini umursamadan ormanda şenlik ateşi yakmayı seven genç tehditkarların en çürüğü bile etrafta dolaşıp insanlara ok atmaz. Buralı olamaz."

"Ek görüşmeler için bu genç tehditkarları da listeye ekleyelim. Şüphelimizin yerel biri olabileceği ihtimalini göz ardı etmeye hazır değilim. Ama diyelim ki haklısın ve o değil. Kasabada kimsenin tanımadığı birini fark etmediğini hatırlarsak, elimizde ne kalır?"

Fletcher bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Senin teorin nedir?"

"Bu bir teoriden çok bir yapı taşı gibi, peşinde olduğumuz kişi hakkında bize daha net bir fikir ya da profil vermeye başlayacak bir şey. Eğer bir yabancıysa

Kasabanın yerlisi olduğuna göre, kasabada görülmediğine göre restoranlara ya da dükkanlara gitmiyor demektir. Kamp alanında kalmıyor ve kayıp ihbarı yapılmadığına göre marinadan tekne ya da kano çalmıyor. Muhtemelen yiyecek ya da barınak aramak için kimsenin evine ya da tatil kulübesine girmemiştir, aksi takdirde bunu bildiren birileri olurdu."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Açık havada rahattır. Kendine güveniyor, vahşi doğada, kendi başına, herkesten uzakta kamp yapmaya alışkın. Festivalde ya da O'Brien'ın evinde olduğu gibi saldırmak istediği zamanlar dışında kasabadan ve içindeki insanlardan uzak duruyor. Büyük ihtimalle bir çadırı, uyku tulumu ve erzağı vardır. Buraya gelirken, yapmak için geldiği şeyi başarana kadar hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağı tüm malzemelerle hazırlıklı geldi."

Grace yüzünü buruşturdu. "O'Brien'dan bir şeylerin intikamını almak için. Onu suçlamak işe yaramadı, bu yüzden bir sonraki adımı onu öldürmeye çalışmak olabilir. Ama az önce söylediğin şeye geri dön. Buraya ne zaman geldiğinden bahsettin. Buraya nasıl geldi? Giriş ve çıkış için sadece bir yol var. Sanırım nehir de bir seçenek."

"Hayır, öyle değil. Gölümüzü besliyor ama dağa doğru izini sürerseniz dev bir şelale göreceksiniz, Mystic Falls. Buralardaki turistik cazibe merkezlerimizden biridir, özellikle de ilkbaharda kışın çözülmesinden dolayı kabardığında. Oldukça inanılmaz, ama hiçbir şekilde gezilebilir değil. Birisi şelalenin üzerinden nehirde gezinmeye kalksa bir tekne ya da kano bile kayalıklarda parçalanır. Buraya bir tekne getirmenin tek yolu aracınızın arkasına bir römork takmaktır. Çoğu insan bu tür bir zahmete girmektense marinadan bir tekne kiralyor."

Grace söylediklerini düşündü ve Fletcher'ın onları kasabaya geri götürmek için dikkatle inmekte olduğu sarp, tehlikeli dağa baktı. "Sanırım, teoride, yeterince kararlı biri dağların üzerinden yürüyerek gelebilir, değil mi?"

"Ha. Pek mümkün değil. O'Brien'ın yerinin etrafındaki arazinin ne kadar acımasız olduğunu gördün. Buralarda da böyle yerler var. Kasabamıza bu şekilde yaklaşmak neredeyse imkansız. Turistler için cazibe merkezlerine rağmen kasabamızın küçük kalmasının nedenlerinden biri de bu. Buraya taşınmak için ya birilerini satın almanız ya da dağın bir bölümünü dinamitle kazarak üzerine inşaat yapmanızı mümkün kılacak paraya sahip olmanız gerekiyor. Gerçekten kara ile çevriliyiz. Tek giriş, tek çıkış var."

"Mystic Lake'e ulaşmak için dağların ve ormanın içinden geçen yol arabayla bir saat sürüyor," dedi Grace. "O mesafeyi yürümek ne kadar sürer?"

"Ben mi? Yaklaşık bir hafta." Güldü. "Tamam, belki o kadar uzun değil. Ama buraya arabayla geldin, yolun dağların etrafından nasıl dolandığını, sürekli inip çıktığını gördün. Bir araç olmadan bunu yapmak herkes için zor olurdu. Demir adam atletlerinden biri bile . Hayır, bence o buraya arabayla geldi."

", o zaman vardiktan sonra kimsenin görmediğini bildirmemesi için bir aracı saklamak ne kadar zor olabilir?"

Fletcher, "Bununla nereye varmak istediğinizi anladım," dedi. "Collier, hakkını vermek gerekirse, özünde bir kaşif. Onun tatil anlayışı kasabamızın etrafındaki dağlarda yürüyüş yapmak. Bence bu çılgınlık. Ben sıcak bir plaja gidip bronzlaşmayı tercih ederim. Ama demek istediğim, kasabamızı çevreleyen araziye herkesten daha iyi biliyor. Onu bu işe verebiliriz, bölgenin haritasını çıkarmasını ve birinin aracını saklayabileceği yerleri bulmasını sağlayabiliriz, böylece onları kontrol edebiliriz. Kim bilir, belki de şansımız yaver gider ve şüphelimizi arka koltuğunda ya da kamyonetinin kasasında uyuklarken yakalarız."

"Yapabileceğimiz başka bir şey daha var," diye ekledi Grace. "Sadece üç memurla, 7/24 şehir yollara göz kulak olacak birini ayıramayacağınızı biliyorum. Ama belki de bölgeden ayrılan herkesin plakasını kaydedecek bir kamera kurulabilir. Şüphelimiz ayrılırsa diye onları kontrol edebiliriz. Takip edilecek bir plakaya sahip olmak cennetten bir hediye gibi olurdu. Tabii aracı çalınmıyorsa. Ama bu bile bize başka bir ipucu verir. Belki de en rahat olduğu bir yerden çalmıştır. Bunun nelere yol açabileceğini asla bilemezsiniz."

Fletcher tartıştıkları yolda durdu, araba olup olmadığını kontrol etti ve Mystic Lake yönüne döndü. "Bence bu yola bir kamera yerleştirmek mükemmel bir fikir. Yerel avcılarımızdan birinden bir iz kamerası ödünç alabiliriz, hareketle aktif hale gelen türden, böylece pili bitmez. Birimiz her gün ekran kartını değiştirebilir ve kullanılmış olanı bilgisayarımızda kontrol etmek için istasyona geri getirebilir."

"Her gün yaklaşık kaç araç şehir dışına çıkıyor?"

"Hangi arabaların burada yaşayan insanlara ait olduğunu, hangilerinin olmadığını anlamak söz konusu olduğunda istediğimden daha fazla. Pandemi insanların iş yapma beri, şehrimizde çok daha fazla kişi evden çalışıyor. Ancak hala her gün Chattanooga'ya gitmek zorunda olan çok az kişi var. Yine de endişelenmeyin. Her şeyi edeceğiz, kasabaya giren ya da çıkan yalnız, açıklanamayan bir araç olup olmadığına bakacağız."

Grace, katili bulmalarına yardımcı olabilecek ya da olamayacak bir plaka ve araç tarifi elde etmeye çalışmak için bile olsa bir planı olduğu için mutluydu. Soruşturma ipuçlarıyla ilgili bir şeydi bu. Hangisinin sonuç vereceğini asla tahmin edemezsiniz, bu yüzden hepsini takip etmek zorundaydınız.

"Bugünkü aramayla ilgili herhangi bir gelişme duymadınız, değil mi?" diye sordu. "Çıt yok. Ama eminim herkes iyidir, yoksa kesinlikle aranmış. Büyük ihtimalle polisler ya Chattanooga'ya dönüyorlar ya da çoktan oradalar. Gece kimse burayı aramaz, özellikle de O'Brien'in arazisini. Buralarda yaşayan birini gördüğüm en engebeli arazi burası. Düpedüz tehlikeli."

"Bu da şüphelimizin açık hava konusunda tipik bir avcı ya da kampçıdan bile daha rahat ve bilgili olduğu anlamına geliyor. Bana ateş ettiğinde patronunuzdan ve O'Brien'dan kaçmayı başardı." Yüzünü buruşturdu. "Bana *iki kez* ateş etti. Acemi bir doğa sporcusu yaralanmadan ya da köşeye sıkışmadan kaçamazdı. O çok yetenekli."

Fletcher homurdandı. "Oklarının ucundaki o aptal tüy şey hariç. Onu kullanmasa çok daha iyi nişan alırdı. Ok ve yay kullanmayı pek bilmiyor olmalı, yoksa tüyleri atardı."

Grace bir süre ona baktı. "Haklı olabilirsin. O'Brien'in teorisine göre tetikçi kimi vurduğunu umursamıyor. Kurban rastgele seçiliyor. Onlar sadece okun düştüğü yerde olurlar. Dürüst olmak gerekirse, bu profilimiz için en mantıklısı çünkü diğer kanıtlarımız bu adamın deneyimli bir açık hava adamı olduğuna işaret ediyor. Tüyün nişanını bozduğunu biliyor ama umursamıyor. Çünkü övünüyor. İnsanlara zarar verenin ya da öldürenin kendisi olduğunu herkesin bilmesini istiyor. Tüy onun imzası."

"Yine şu Arbaletli Katil'den bahsediyorsun. Tetikçimizin muhtemelen o olmadığını, özellikle O'Brien'in peşinde olan biri olduğunu düşündüğünü sanıyordum."

"Gerçek seri katilin de bir sebepten dolayı O'Brien'in peşinde olabileceği ihtimalini göz ardı edemem. Pek olası görünmüyor. Tipik seri katil davranışlarına uymuyor, tabii davranışlarına tipik diyebilirsiniz. Ama bu konuda bir sonuca varmak için elimizde yeterli bilgi yok. Tetikçimizin çizmeye çalıştığımız resmine gelince, sanırım fiziksel durumunun iyi olduğu sonucuna *varabiliriz*, yoksa polisten kaçmak için ormanda engebeli arazide koşamazdı. Bu da genç olduğu anlamına geliyor.

Muhtemelen vahşı doğada yıllarca deneyim kazanmış olacak kadar yaşlı. Yirmili yaşların ortalarından sonlarına, hatta belki otuzlu yaşların başlarına kadar diyebilirim."

Fletcher, "Dürüst olmak gerekirse, ben yine genç yerlilere yöneliyorum" dedi. "Buradaki çocuklar çok küçük yaşlardan itibaren avlanmaya, yürüyüş yapmaya ve açık havada yaşamaya başlıyorlar. Daha mezun olmadan açık havada uzman . Sık sık suç işleyenlerin bir listesini çıkaracağım. Okul müdürüne de düşünmemiz gerektiğini düşündüğü başka birileri olup olmadığını sorabilirim, belki yalnız ya da zorba biri, bunun gibi bir şey."

"Mystic Lake'in herhangi bir okula sahip olacak kadar büyük olduğunu düşünmezdim. Yoksa çocuklar Chattanooga'ya mı gidiyor?"

Fletcher güldü. "İster inanın ister inanmayın, küçük polis gücümüze ek olarak on ikiye kadar eğitim veren bir okulu ve tek kamyonluk bir itfaiye istasyonunu destekleyecek kadar sakinimiz var. Herkesi göremezsiniz çünkü kasabanın nüfusu dağların yukarısına ve aşağısına doğru geniş bir alana yayılmış durumda. Hatta marinayı geçince bir alt bölge bile var. Bugün o kadar uzağa gitmek için zamanımız kalmadı. Ama ister dağlarda ister banliyölerde yaşamak isteyin, hemen herkes için sunabileceğimiz çok şey var." Gözlerini devirdi. "Beni dinleyin. Belediye meclisinde turizm görev gücünün başında olmalıyım."

"Mystic Lake'in kulağa hoş geldiğini söylüyorsun."

"Yerleşik seri katilimiz ya da taklitçimiz dışında mı?"

Grace güldü. "Onun dışında."

Ormanın bitip kasabanın başladığı yere yaklaşmışlardı. Grace sabırsızlıkla elini kalçasına vurdu. "Umarım laboratuvar yakında bana geri döner. Ne bulduklarını, gönderdiğimiz kanıtların önceki suç mahallerimizdeki kanıtlarla eşleşip eşleşmediğini gerçekten bilmem gerekiyor. Arbalet Katili'ni mi yoksa tamamen başka birini mi aradığımızı bilirsek, tüm bu teorilerimizi ve fikirlerimizi ayıklamamıza yardımcı olacaktır."

Fletcher ana caddeye döndü, sonra yavaşlayarak durdu. "Bu da ne böyle... lanet olası medya burada. İstasyonun birkaç durak aşağısına park etmiş şu haber kamyonuna bakın. Festivalimiz sırasında rastgele atılan bir okla ilgili bir haber için bu kadar yol gelmiş olamazlar, özellikle de kimse yaralanmamışken. Ve dürüst olmak gerekirse, buralarda olan diğer şeylere kıyasla bu pek de olağandışı değil. Bahse girerim Polk County polislerinden biri sızıntı yapmıştır. Muhtemelen haber masasında bir arkadaşı vardır ve onlara burada potansiyel bir seri katil aradığımızı söylemiştir."

Grace'e baktı. "Bir FBI ajanı görmek, hatta yardımcılarını da bu bilgiyi paylaştıysa burada olduğunuzu bilmek bile muhabiri

kuduz. Bir hastalık gibi yayılabilir ve yarın burada daha da çok olurlar. İstasyona arka kapıdan girelim. Tüm dükkanların arkasında kullanabileceğimiz bir servis yolu var."

Ana otoparkın uzak tarafına park etti. İkisi gizlice istasyona girer girmez, Collier yüzünde rahatlamış bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ben de tam sizi arayıp uyarmak üzereydim-"

"Haber medyası dışarıda," diye araya girdi Fletcher. "Minibüsü gördük."

"Yaklaşık on beş dakika önce bir kameraman ve muhabir buraya gelerek bir seri katilin aranmasıyla ilgili olarak şefle görüşmek istediler. Gülüp geçmek için elimden geleni yaptım ve aslında şaka yapan bir çocuğun peşinde olduğumuzu söyledim. Madem durum buydu neden kasabada bir FBI ajanı olduğunu sordular. Onlara vatandaşlarımızın güvenliğini çok ciddiye aldığımızı ve çocuk festivalde neredeyse birine zarar verdiğinde bu olayı mümkün olduğunca çabuk durdurmamıza yardımcı olması için FBI'ı çağırdığımızı söyledim. Ama gördüğünüz gibi hala buradalar. Onlara söylediğim hiçbir şeye inandıklarını sanmıyorum."

Grace inledi. "Patronum buna bayılacak. Ben katilin gerçekten burada olup olmadığını anlayana kadar her şeyin gizli kalmasını istedi. Dawson medyanın üzerine çullanmak için beklediğini biliyor mu?"

"Siz gelmeden hemen önce onu uyardım. Birazdan burada olur. Yarım saat önce aramayı durdurdular ve polis memurları eve dönüyorlar."

Fletcher ceketini sandalyesinin arkasına asarken, "İyi ki kurtulduk," dedi.

"Katılıyorum. Şüphelimizin izlerini ve yakın zamanda orada olduğunu buldular. Ama o kaypak bir şeytan. O kadar aramaya rağmen kimse onu görmemiş. Justin'in koku köpeği topal çıktı, yani bugün hiç yardımcı olmadı, yoksa daha şanslı olabilirlerdi."

"Ne tür işaretler buldular?" Grace sordu. "Laboratuvarımızın işlemesi gereken daha fazla kanıt var mı?"

Arka kapıdan gelen gıcırta ve ardından gelen ayak sesleri dönmesine neden oldu. Şef Dawson içeri girdi, onu Ortiz ve Aidan izledi.

Dawson Collier'a, "Ön kapıyı kilitle," dedi. "Çabuk, o muhabir burada olduğumu fark etmeden önce. Şu anda medeni davranacak havada değilim. Arama tam bir fiyaskoydu."

Collier aceleyle kapıyı kilitlerken Ortiz masasının üzerine büyük bir kanıt torbası koydu.

Ortiz, "Tam bir fiyasko değil," dedi. "Chattanooga'daki bir kostüm mağazasından aldığımız plastik bir torba ve daha öncekilerle aynı kırmızı şeritle boyanmış, daha fazla oka takılmaya hazır yarım düzine beyaz tüyümüz var."

Ortiz çantayı açarken Grace aceleyle yanına gidip içine baktı. "Bu harika. Bunu laboratuara götürmesi için sabah başka bir kurye ayarlayacağım. Ama bahsettiğiniz dükkânla görüşmek istiyorum. Çantanın üzerinde bir isim göremiyorum."

"Size bilgi vereyim," dedi Ortiz. "Bu ışıltılı çanta benzersiz. Üzerinde mağaza adı olmasa bile hemen tanıdım."

Grace Aidan'a baktı. "O'Brien, her şey gitti mi? Kıl payı kurtuldun mu?"

Ortiz, Aidan'a uyarıcı gibi bir bakış attı ve onun yerine cevap verdi. "Ucuz atlattık. Şansımızın yaver gitmesi ve o kanıtı bulmamız dışında bir şey olmadı. Şefin dediğı gibi, zaman kaybıydı. Bu adam nasıl da bizi atlatmayı başarıyor anlamıyorum. Bu noktada utanç verici."

"Aynen öyle," dedi Dawson. "İşte bu yüzden medyayla konuşmak gibi bir niyetim yok. Onlarla yarın ilgilenebiliriz. Herkes evine gitsin, tabii ki arka yoldan. Eğer bir muhabir tarafından köşeye sıkıştırılırsanız cevabınız yorum yok olacak. Anlaşıldı mı?"

Üç memur da aynı anda, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

Dawson odayı geçerek ofisine doğru ilerledi.

Collier, "Merkeze telefonları onlara devrettiğimizi bildireceğim," dedi.

Grace'in sorgulayan bakışları karşısında açıklamayı yaptı: "Bizden biri istasyonda olduğu sürece tüm acil durum çağrılarına cevap veriyoruz. Burada kimse olmadığında acil durum çağrılarını bir çağrı merkezine aktarıyoruz, temelde şerifin ofisini destekleyen 911 operatörleriyle aynı. Eğer gece bir acil durum çağrısı gelirse, ki bu bizim için nadir bir durumdur, operatörler acil durum ne olursa olsun arayan kişiyle konuşmak için ellerinden geleni yaparlar. Ve tabii ki o an hangimiz görevdeyse onunla irtibata geçiyorlar."

Fletcher onun omzuna vurdu. ". Bu gece nöbetçisin." Yüzünü ona doğru çevirdi.

Dawson elinde küçük bir çanta, belki de eve götürmek istediğı evraklarla ofisinden çıktı ve Grace'e işaret etti. "Ceketinin yeleşini örttüğünden emin ol. Sen de O'Brien, muhabirin seni polis sanarak soru yağmuruna tutmasını istemiyorsan. Herkes gitmeye hazırsa, hep birlikte arkadan çıkacağız. En kısa sürede

Işıklar yandığında, o muhabir kandırıldığını ve onlara röportaj vermeyeceğini anlayacak. Arka kapı olması gerektiğini hemen anlayacaklar. Onlar bizi bulmadan arabalarımıza binmek istiyorsak acele etmeliyiz. O'Brien ve Malone, her ihtimale karşı sizi B ve B'ye götüreceğim. Umarım pusuya düşürülmeden önce üst kata çıkabilirsiniz."

Şef Grace ve Aidan'ı bıraktıktan kısa bir süre sonra haber minibüsü cipinin arkasına yanaştı. Şanslarına muhabir Dawson'la konuşmak için şoför kapısına koştu. Grace ve Aidan eğildiler ve medyayla uğraşmak zorunda kalmadan aceleyle B and B'ye girip üst kata çıktılar.

Merdivenlerin üstündeki sahanlığa ulaştıklarında Aidan başıyla veda etti ve odasına doğru döndü.

"Bekle," dedi Grace. "Lütfen."

Tereddüt etti, sonra sorgulayan bir bakışla onunla yüzleşti.

Lobiden gelen sesler üzerine merdivenlere doğru baktı. Alt kattakilerin duymaması için sesini alçalttı. "Seninle gerçekten konuşmam gerek."

"Bu iyi bir fikir değil-"

"İşle ilgili. Seninle tetikçi hakkında beyin fırtınası yapmak istiyorum."

Çenesi gerildi. "Yani beni tekrar sorguya çekmek istiyorsun." "Sen şüpheli değilsin. Şüphelinin hedefi sensin. Şimdiye kadar, en iyisi bu Bu adamın kim olabileceğini bulmam gerekiyor. Size bazı sorular sormak ve soruşturmamı götürebileceğim yeni bir yön bulup bulamayacağımızı görmek istiyorum. Aksi takdirde, laboratuvar sonuçlarını beklemek ve var olan ya da olmayan bir aracı aramak zorunda kalacağım."

"Araç mı?"

"Oturup konuştuktan sonra açıklayacağım. Odalarımızdan birine gidebiliriz ve-"

"Hayır."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Benden korkuyor musun, Aidan? Üzerine atlayacağımdan falan mı korkuyorsun? O kadar çaresiz değilim."

Bir kahkaha attı, sonra boğazını temizledi. "Beni istemen için çaresiz olman gerektiğini bilmek egomu ezdi. Ama en azından kemiklerimi kırmaya çalışmayacağını bildiğim için güvendeyim."

"Her ne kadar şikayet de, bence yatak odasında birlikte olursak ellerini benden uzak tutamayacağından endişelenen sensin."

Sataşmasına karşılık olarak beklediği ani inkâr yerine, sadece ona baktı. Gözlerinin kehribar kahverengisi daha da koyulaşmış, daha da yoğunlaşmış gibiydi. Ne bir eğlence belirtisi ne de yaklaşan bir karşılık vardı. Bunun yerine, ona saldırmaya hazır şık bir panteri hatırlatıyordu.

İçinde cevap veren bir açlık alevlendi. Adam hızla odasına dönüp kapıyı açtığı anda, kadın hemen arkasındaydı. Döndü, elleri kızın bileklerini sağlam ama dikkat çekici derecede nazik bir şekilde kavrayarak onu durdurdu.

"Grace, yapma. Senin için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ama bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

Sesler yine ikisini de oldukları yerde dondurdu.

"Daha önce bir TV muhabiriyle tanıştığımı söyleyemem." Stella'nın lobideki sesi her zamankinden daha . Sonraki sözleri Grace'i paniğe sürükledi. "İki gece o zaman. Ondan sonra başka boş yerim yok. Sonbahar sezonu için tamamen doluyuz. Üç numara, merdivenlerin başında, sonra sağa dönün, koridorun sonunda."

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu, hızlı ve hafifti, yukarı doğru çıkıyordu. "Ah, ." Aidan Grace'i odasına çekti ve kapıyı kapattı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aidan Grace'e doğru eğildi ve sürgüyü çevirdi. Sonra dondu kaldı. de olsa Grace'i sırtından kapıya doğru bastırmıştı. Aralarında bir santim bile boşluk yoktu. Ceketleri ve yelekleri üzerlerindeyken bile onun sıcaklığını ve göğsüne bastırıldığı cömert kıvrımlarının baskısını hissedebiliyordu. Geri çekilmeli, aralarına mümkün olduğunca mesafe koymalıydı. Ama cehennem ateşi topuklarını yalıyor olsa bile şu anda oradan uzaklaşamazdı. O kadar iyi hissettiriyordu ki.

Vücudu iradesi dışında tepki verdi, ona karşı sertleşti. Kadının yumuşak nefes alışları nabzının kulaklarında hızla atmasına neden oldu. Ve sonra, imkânsız olan gerçekleşti. Pek çok nedenden ötürü onun için fazla iyi olan bu akıllı, güzel kadın ellerini ceketinden yukarı kaydırды, boynunun kenarlarını okşarken sıcaklıkları neredeyse onu yakıyordu. Parmak uçlarında durarak parmaklarını adamın yakasının arkasına değen saçlarına soktu, okşadı, yoğurdu, alevleri körükledi.

Adam ona karşı ürperdi ve aniden ikisi de birbirlerinin ceketlerini, ardından yeleklerini çıkarıp yere atmaya başladılar. Kadın vücudunu adamın kine yapıştırdı, ağız sulandıran kıvrımları adamın sert düzlemlerine mükemmel bir şekilde oturuyordu.

"Öp beni," diye fısıldadı. "Öp beni, Aidan."

İyi niyetleri, kendini kontrolü, yarattıkları cehennemde eriyip gitti. Elleriyle küçük belini kavradı ve onu kaldırdı. Kadın

Bacaklarını onun etrafına sardı ve onu kapıya doğru bastırdı, bir elini saçlarının arasından geçirdi, diğer eliyle poposunu destekledi ve ağzını kendi ağzıyla kapadı.

Sanki bir dinamit patlamış, tüm mantığı, tüm aklı, onu sevmek dışında aklındaki her düşünceyi yakıp yok etmişti. Doyamıyordu, onu okşuyor, okşuyor, öpüyordu, atölyesindeki o lanet masayı yapmak için ne tür bir tahta kullandığını bilerek onu etkilediği andan beri istediği gibi. Kız, zekâ ve merakın kafa karıştırıcı bir karışımıydı; bir an onu kızdırıyor, bir an sonra da büyülüyordu. Ve tam öpüşmelerini bitirmek üzereyken, ciğerleri havaya hasretken, öpüşmeyi derinleştirdi ve narin dilini ağzının içine soktu.

Bacakları neredeyse bükülüyordu. İnledi ve onun vahşi açlığına kendi açlığıyla karşılık verdi, artık kendini tutmaya bile çalışmıyordu. Bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Ve onun da bu ihtiyaca cevap verdiğini hissedebiliyordu. Birbirleri için yanıp tutuşuyorlardı. Onu kollarına alarak yatağa doğru koştu, onu yatağa kadar takip ederken ezmemeyle dikkat etti.

Kendini yavaşlamaya, tadını çıkarmaya, kendisinden çok daha küçük olan bu güzel, narin kadına karşı nazik olmaya zorladı. Ama onu istediği kadar, bunu onun için iyi hale getirmek, kelimelere dökemese ya da kayıtsızmış gibi davranmaya çalışsa bile ona ne kadar takıntılı olduğunu hareketleriyle göstermek istiyordu.

"Kırılmayacağım," diye fısıldadı boynuna doğru. "Sev beni. Sadece sev beni. Kendini bırak."

Kadının seksî yalvarışı onu tekrar inletti ve ihtiyaçtan titretti. Çok uzun zaman olmuştu, çok uzun.

On iki yıl.

Sustu.

Bir kadınla, birlikte olduğu tek kadınla sevişmesinin üzerinden on iki yıl geçmişti.

Elly.

Utanç bir kova buzlu su gibi üzerine çöktü. Elly'ye ihanet ettiği için değil, Grace'i severken karısını düşündüğü için. Bu yanlıştı. Bu yanlıştı. Grace'le sevişecekse bunun doğru ortamda, doğru zihin çerçevesinde, aralarında hayalet olmadan olması gerekiyordu.

O daha iyisini hak ediyordu. *Grace* daha iyisini hak ediyordu. "Aidan? Neyin var?"

Usulca küfretti ve ayağa kalkmadan önce kızın alnına bir öpücük kondurdu. kızın ellerini nazikçe kavradı ve onu önünde durması için çekti.

"Çok üzgünüm Grace. Ben sadece... Bunu yapamam."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı ve yere baktı. "Um, evet, yapabilirsin. Bana güvenin. Görkemli ve oldukça etkileyici bir dikkatle duruyorsunuz."

Güldü, sonra inledi. "Bunu yapmayacağım. İnan bana, istiyorum. Sana ne kadar acı çektiğimi anlatamam... ama bu... yapamam... Elly-"

Nefes nefese kaldı ve yanakları pespembe kızarak oradan uzaklaştı. "Benim adım Grace. Aman Tanrım, bunun olduğuna ya da neredeyse olduğuna inanamıyorum. Dokunduğumuz andan itibaren hep onu mu düşünüyordun?"

"Ne? Hayır, hayır. Anlamıyorsun. Uzun zaman oldu ve ben-"

"Anladım, tamam mı?" Yeleğini ve ceketini yerden aldı. "Gerçekten anlıyorum. Kızgın ya da kırgın değilim. Sadece beni korkuttu. Ona hâlâ aşıksın." Tereddüt etti, sonra ona doğru bir adım attı ve yüzünün yan kavradı, bakışları onunkileri aradı. "Ve bunda yanlış bir şey yok. O senin karındı, çocuğunun annesiydi. Onu korkunç bir şekilde kaybettin ve hayatına etmeye hazır değilsin." Yüzünü buruşturdu. "Kendimi sana attığım için biraz utandığımı kabul ediyorum. Ama hayatta kalacağım. Ben büyük bir kıyım. İyi olacağım.

Biz iyiyiz, tamam mı? Sadece... bu olanları unutun."

Aceleyle kapıya gitti ve gözetleme deliğinden baktı, sonra tekrar ona döndü. "Masumiyetini kanıtlayıp seni temize çıkardığımda belki iyileşip hayatına devam edebilirsin. Adını temize çıkarmanın bir yolunu bulana kadar pes etmeyeceğime söz veriyorum."

Adam şok içinde ona baktı. "Ne? Grace, hayır. Gerek yok-" "Merak etme.

Ben ." Aceleyle odadan çıktı ve sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Masumiyetini kanıtlamak mı? Onu temize çıkarmak mı? Bu bir kâbustu. Yüzünü buruşturarak giysilerini düzeltti, sonra kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı.

Grace kapısını açmıştı ama içeri girmek yerine kapı aralığında durmuş, iki eliyle ağzını kapatmış, yeleğini ve ceketini düşürmüş olmalı ki yerde unutmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Biri odana mı girdi?" Sahanlığı koşarak geçti, sonra ağzı kuruyarak onun arkasında durdu. Odasının diğer tarafındaki büyük resim penceresinin çerçevesi en yüksek

Mystic Lake'teki dağ. Ve en tepesi, gece gökyüzünü aydınlatan titrek kırmızılar ve sarılar içinde tükenmişti. Alevler.

"Aidan," diye nefes aldı, "orada ne olduğunu biliyor musun?"

Dehşet midesinin derinliklerine yerleşti. "O dağın tepesinde sadece tek bir şey var. Evim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Grace'in, gönüllü itfaiyecilerin Aidan'ın arazisindeki derelerden birinden kulübesi olan cehenneme su pompalamasını çaresizce izlerken hissettiği ıstırap, Aidan'ı izlemenin yanında hiçbir şeydi.

Grace ve polisten bir metre kadar uzakta duruyordu, kişisel eşyaları alevler tarafından tüketilirken yüzü soğukkanlıydı, göğsüne yasladığı sekize onluk resim çerçevesi hariç her şey. Grace'oraya vardıklarında kulübenin içinde koşarak hayatını tehlikeye atmış ve itfaiyeciler tarafından zorla dışarı çıkarılmak zorunda kalmıştı; tüm bunlar karısı ve oğlunun resmini kurtarmak içindi. Onu o fotoğrafı tutarken görmek, onu kurtarmaya çalışırken ölebileceğini bilmek Grace'in kalbini kırmıştı.

İşi dışında sahip olduğu her şey yanıp kül olmuştu. Kulübenin uzak tarafındaki atölye bile ateşe verilmişti. Havada bir tür hızlandırıcı kokusu vardı. Bu bir kaza değildi.

Birisi Aidan'ın evini kasıtlı olarak ateşe vermişti. Tek soru, onun orada olmadığını biliyorlar mıydı? Yoksa kütükleri söndürüp yakarken onu içeride hapsetmeyi mi ummuşlardı?

Grace öksürdü, hava dumanlı ve sıcaktı. Ama buna rağmen ateşe daha da yaklaşmak istiyordu, çünkü Aidan orada duruyordu. Onun için orada olduğunu bilmesini istiyordu, kariyeri ne olursa . Ama itfaiyecilere burada başka kimsenin yaşamadığını ve içeride evcil hayvanının olmadığını söylemek dışında, ona doğru bakmamıştı bile. Ama bunu yapmak zorunda değildi.

Mystic Lake'teki ilk gününde kaldırımında ona rastladığında gözlerinde gördüğü aynı perili bakış.

Bu arazi, bu kulübe ve atölye onun için yeni bir başlangıç, hapiste geçirdiği on yılın ardından hayatını yeniden inşa etme şansı olmuştu. Şimdi ise gözlerinin önünde yerle bir oluyordu.

İtfaiyeciler bağırarak uyarıda bulundu. Üst katın birinci katın üzerine çökmesinden dakikalar önce aceleyle yapıdan uzaklaştılar. Saniyeler sonra binanın geri kalanı çöktü. Kırılmış, yanan kütüklerden oluşan yığınla ilgili hiçbir şey bir zamanlar yerinde duran görkemli kulübeye benzemiyordu. Aidan'ın tüm umutları ve hayalleri paramparça olmuştu.

Geçen yıl yaptığı hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi mi hissediyordu? Bir kez daha suçlu, evi olmayan, gidecek hiçbir yeri olmayan eski bir mahkûmdu. Önündeki yol kasvetli görünüyor olmalıydı, sonsuz bir yalnızlık ve boşluk. Onu bu şekilde görmek kalbini kırıyordu. Acısını dindirecek sihirli bir çözüm yoktu, beklemekten ve teselli için ona başvurduğunda yanında olmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Malone." Dawson alevlerin uğultusu arasında sesini duyurabilmek için yaklaştı. "Bu dumandan arınmak ve birkaç saat uyumak için dağdan aşağı iniyoruz. Zaten yangın sönüp soğuyana kadar itfaiye müdürüyle soruşturma üzerinde çalışamayız. Size de aynısını tavsiye ederim. Sabahleyin bunun henüz adı konmamış ok ve yay şüphelimizle bağlantılı olup olmadığını anlamak için siz de bizim kadar meşgul olacaksınız."

Aidan'a baktı, hâlâ nihayet sönmeye başlayan alevlere bakıyordu.

"Bensiz devam edin."

"Malone." Daha da yakına eğildi, sesi alçaktı, sadece onun kulakları içindi. "Burada O'Brien'la kalırsan iyi görünmezsin. İtfaiyeciler fark edecektir. İnsanlar konuşur. Gazetecinin şehirde olduğunu unutma. Gönüllülerimizin dağın aşağısında kurduğu barikatı aşar aşmaz buraya gelecek."

"Ben kalıyorum."

Derin bir iç çekti, sonra diğerlerine işaret etti.

* * *

Yangın dışında bir şey olsaydı, Aidan kulübeyi kaybetmenin onu o kadar da rahatsız edeceğini düşünmüyordu. Sigortalıydı. Finansal olarak

Sağlamdı, yeniden inşa süreci boyunca başka bir yerde yaşamamanın masraflarını kolayca karşılayabilirdi. Ancak evinin alevler içinde kaldığını görmek onu kaçak bir yük treni gibi vurmuş, sokağına döndüğünde itfaiye araçlarını, polisi ve evinin yanıp kül olduğunu gördüğü o korkunç geceye geri fırlatmıştı. Karısının ve oğlunun hayatta olup olmadığını bilmemenin acısı onu paramparça etmişti. Oğlunun zarar görmediğini ve bir komşusu tarafından bakıldığını öğrenince çok rahatlamış ve çok sevinmişti. Ama sonra karısının başına gelenleri öğrendi.

Yandı.

Omurgası düşen bir kiriş tarafından ezilmiş. Felç olmuş.

Hayatının geri kalanını solunum cihazında geçirecek.

Aylar sonra, küçük bir mucize onu çok sevindirdi ve umutlandırdı.

Elly sağ elinde yazmayı deneyecek kadar hareket ve kontrol kazanmıştı.

Aceleyle bir kalemi parmaklarının arasına yerleştirdi ve kucağına bir kâğıt koydu. Yangından bu yana ilk kez nihayet onunla iletişim kurabilecekti. Ama kızın özenle karaladığı sözcükleri deşifre etmeyi başardığında mutluluğu kısa sürede dehşete dönüşmüştü.

Bırak öleyim.

Gözlerini sımsıkı yumdu ama bu zihnine kazınan görüntüyü silemedi. Canlı, güzel ve genç karısı her gün aynı şeyleri kağıda yazıyordu. Ve daha sonra, konuşmasını sağlayan o özel valfi ona verdiğinde, yazdıklarını sözlü olarak ifade etmişti.

Bırak öleyim.

"Bay O'Brien? Efendim?"

Aidan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Önünde bir itfaiyeci duruyordu, taba rengi ve sarı ceketisi isle kararmıştı.

"Efendim, bir müfettiş günün ilerleyen saatlerinde, enkaz incelemeye izin verecek kadar soğuduğunda buraya gelecek. Lütfen henüz herhangi bir hatıra aramaya çalışmayın. Bu çok tehlikeli."

Aidan hayatından geriye kalanlara baktı ve yangının gerçekten sönmüş olduğunu görünce şok oldu. Sadece kendisinin ve kamyonunda bekleyen itfaiyecilerin kaldığını fark edince de aynı derecede şaşırıldı. Diğer herkes gitmişti. Ne kadar süre boşluğa bakmış, geçmişe odaklanmış ve etrafında olup bitenlerin farkında bile olmamıştı?

"Bay O'Brien? Beni duydunuz mu, efendim?"

"Üzgünüm, evet. Herkes iyi mi? Umarım yangınla mücadele eden adamlarınızdan hiçbiri yaralanmamıştır."

İtfaiyeci gülümsedi. "Sıcak bir duş ve uzun bir uykunun iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim. Burada durup dumanlı havayı solumak kimseye iyi gelmez. Kalacak bir yeriniz var mı?"

"Şehirde bir odam var."

"Peki ya yemek? Kıyafet için para? Bir kurban fonumuz var. Fazla bir şey değil ama sigorta devreye girene kadar birkaç hafta idare edebilir."

Aidan ona baktı, çoğu insan onun geldiğini gördüğünde sokağın diğer tarafına geçerken onun gösterdiği nezaket karşısında şok olmuştu. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Geçmişiniz hakkında söylentiler duyup duymadığımı soruyorsanız, evet. Duydum. Buraya yargılamak için gelmedim. Yardım etmek için buradayım. Hepimiz öyleyiz." Omzunun üzerinden kamyonunda bekleyen itfaiyecileri işaret etti. "Yaptığımız şeyi bu yüzden yapıyoruz. Bu kurban fonu ihtiyacı olan herkese açık. Size bilgi verebilirim ve siz de başvuruda bulunabilirsiniz. Böyle bir durumda onay almak garantidir. Başvuruyu sonra birkaç saat içinde bir miktar paraya sahip olacaksınız ve-"

"Paraya ihtiyacım yok. Ama teşekkür . Minnettarım. Yangının yayılmasını ve başkalarını tehlikeye atmasını engellediğiniz için de teşekkür ederim."

Diğer adam Aidan'ın omzunu şefkatle sıktı. "Dağdan aşağı inmek için bir araca ihtiyacın olup olmadığını sorardım ama görünüşe göre orada ulaşımın var. Ne kadar çabuk temiz hava alırsan o kadar iyi. Burada daha fazla kalmayın."

İtfaiye aracı tehlikeli dağ yolunda yavaşça ilerlerken, Aidan burada kurmaya çalıştığı hayattan geriye kalanlara son bir kez daha baktı. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, gerçekten yeniden mi inşa edecekti yoksa araziye olduğu gibi satıp yoluna devam mı edecekti, belki başka bir kasabaya, belki de insanların adını hiç duymadığı büyük bir şehre. Belki de bu, kaderin ona buraya gelmekle hata yaptığını ve gitme zamanının geldiğini söyleme şekliydi.

Bu düşünce aklına gelir reddetti. Uzun vadede Mystic Lake'ten ayrılabilirdi. Ama henüz değil, yangını çıkararak bu kasabada yaşayan herkesin hayatını kimin tehlikeye attığını öğrenene kadar değil. Birkaç gün önce bu kişinin kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Grace ona hapisanede aldığı nefret mektuplarını sorduğunda aklına bir isim gelmişti. İlk başta reddetmişti, ama üzerinde düşündükçe

daha mantıklı geliyordu. Geçen gece avukatını arayıp bu olasılığı araştırması için bir dedektif tutmasını istemişti. Eğer bu ortaya çıkarsa, Aidan bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Sadece şüphelerinin yanlış olması için Tanrı'ya dua etti.

Elini kot pantolonunun cebine sokup kamyonetinin anahtarlarını aradı, sonra kaşlarını çattı. Anahtarları yoktu. Ama buraya tek başına gelmişti... hayır, Grace'le birlikte. Anahtarları almış ve polisle gitmeden önce ona vermeyi unutmış mıydı?

Anahtarları kontakta bırakmış olabilir mi diye bakmak için kamyonete yöneldi.

Ama sürücü kapısını atığında şaşkınlıkla durdu. Yolcu koltuğunda Grace bir kedi gibi kıvrılmış, uyuyordu. Ve kollarında, göğsüne yaslanmış, yangından kurtarmayı başardığı ailesinin tek fotoğrafı vardı. Onu kendisinden aldığını bile hatırlamıyordu. Yine de buradaydı, onu güvende tutuyordu.

Boğazı düğümlendi ve kamyonetinin yolcu tarafına geçti.

Kapıyı olabildiğince sessiz amaya dikkat ederek, resmi onun elinden aldı ve koltuğun altına kaydırđı. Emniyet kemerini yerine taktığında, kadın uykusunda homurdanarak elini itti ve adamın gülümsemesine neden oldu. Tanrım, bu kadın onun kalbini ele geçirmişti. Onu umursamak istemiyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde bunun hiçbir anlamı yoktu. Ama umursuyordu. nemli olduğundan değil. Onun bildiği hayatını mahvetmeden onunla birlikte olabilesinin hiçbir yolu yoktu.

Kariyerinden vazgeçmek istese bile, buna mecbur olmamalıydı. Onunla birlikte olmak, alay edilmesine, yabancılardan onu yargılamasına ve küçümsemesine yol açacaktı. O bunu hak etmiyordu. Çok daha iyisini hak ediyordu.

Uykusunda yine homurdanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Ateş söndüğünden, soğuk dağ havası içeri giriyordu. Grace muhtemelen ısınmak için kamyonete çekilmişti ve burada kapıyı açmış onu ştyordu. Kapıyı klik sesine kadar hafifçe kapattı, sonra sürücü tarafına geçti. Eskiden evi olan yere son bir kez baktıktan sonra kamyonetini çalıştırdı ve dağdan aşağı doğru yavaşça inmeye başladı.

Grace'in inanılmaz derecede derin uyuduğu ortaya ıktı. Tüm tümseklere ve dönemeçlere rağmen, kasabaya dönüş yolculuğu boyunca hiç uyanmadı. Aidan kamyonetini B and 'nin arkasına park ettiğinde bile uyanmamıştı. şöhreti ve insanların onu nasıl yargılayacağı konusunda endişelenmek zorunda olmasaydı, onu kollarına alır ve odasına götürürdü. Ama insanlar

onu yargılayacağını düşündü. Bu yüzden kamyonetin yolcu tarafına doğru eğildi ve onu hafifçe sarstı.

Ona tekrar vurdu ve birkaç tuzlu cümle söyleyerek onu güldürdü. Bir melek gibi görünebilirdi ama biraz şeytan da vardı. Başka bir deyişle, oldukça mükemmeldi.

"Grace," diye fısıldadı, onu ürkütmek istemiyordu. "Uyan Grace. Hadi kalk. Bütün gece kamyonda uyuyamazsın." Onu tekrar, bu sefer daha sert salladı ve sonunda gözleri açıldı.

Onu görür görmez gözlerini kırıştırdı, sonra da şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Aidan? Ne... nerede..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "B ve B'de miyiz? Ben-"

"Yangın sönmüştü. Sen zaten kamyondaydın, ben de emniyet kemerini bağladım ve seni eve, yani B and B'ye götürdüm. İçeri girelim. İkimizin de duşa ve biraz uykuya ihtiyacı var. Güneş birkaç saat içinde doğacak. Eminim ikimiz için de uzun bir gün olacak."

Başını salladı, hala tüm silindirleri ateşlemiyor gibi görünüyordu. Ama kamyonetten inerken aniden onun kolunu yakaladı. "Bekle. Resim, bu -"

"İşte burada." Koltuğun altından çıkardı. "Sayende güvende ve sağlam. Sanırım dağda kendimde değildim. Çerçeveyi düşüreceğimi fark etmiş olmalısın ve kırılmadığından emin olmak için onu aldın. Bunun için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Elly ve Niall'ın elimdeki tek fotoğrafı bu. Diğerlerinin çoğu on iki yıl önceki ilk yangında yandı. Bugün gittiğimde yıkıntılar bir şey bulamazsam hepsi bu kadar." Kamyonu kilitledi. "Kendi başına içeri girebileceğini düşünüyor musun?"

Tekrar gözlerini kırıştırdı ve kendini salladı. "Evet, evet. Ben iyiyim. Özür dilerim. Derin bir uykuya daldığımda uyanmak benim için çok zor oluyor. Annem de aynı şekilde. Çalar saatimi odamın diğer tarafına koymak zorundayım yoksa uykumda kapatırım. Bir kez ayağa kalktıktan sonra sorun yok."

"Sen öyle diyorsan." Onu içeri kadar takip ederken sırttı. Kadın sarhoş gibi sallanıyordu.

Neyse ki içeri girdiklerinde etrafta onu görececek kimse yoktu, yoksa kasabanın eski mahkûmuyla geç saatlere kadar içki içtiğine dair dedikodular çıkabilirdi. Ancak itibarı için tehlike hâlâ çok gerçektir. Muhabir muhtemelen odasıydı. İkisi de üst kata çıkarken çok sessiz olmak zorundaydı.

Grace'in kapısı açılıp da içeri adımını attığında, başıyla iyi geceler diledi. Tam arkasını dönecekti ki Grace elini göğsüne bastırarak onu durdurdu.

Muhabirin odasına doğru baktı, sonra ona doğru eğildi. "Aidan, bu geceki kaybın için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bir evin yeniden inşa edilebileceğini biliyorum. Ama sahip olduğun kişisel eşyaların yeri doldurulamaz. Bunu kimin yaptığını bulmak ve adalete teslim etmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Yanında tuttuğu çerçeveyi işaret etti. "Unutmayın ki zihninizdeki resimleri, kalbinizdeki duyguları kimse yok edemez. Kim ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, ailenize duyduğunuz sevgi asla yok edilemez."

Kapıyı kapatmaya başladı ama bu kez onu durduran o oldu.

"Grace," diye fısıldadı, duygudan boğazı düğümlenmişti. "Bu gece için teşekkür ederim. En karanlık anımda yanımdaydın, sana neye mal olabileceğini hiç düşünmeden. Başına kötü bir şey asla sebep olmak istemem. Ama benim için orada olman senin için tahmin edebileceğinden çok daha anlamlı." Dürtüsüne karşı koyamayarak eğildi ve onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde, kadının ona attığı eriyen bakış, vücudunun anında sertleşmesine neden oldu. İkisinin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce oradan ayrılmak için yapabileceği tek şey buydu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Şef Dawson, Ortiz ve Collier sabahı Aidan'la birlikte dağın tepesinde yangından kurtarılabilecek bir şey ya da yangını kimin çıkarmış olabileceğini gösteren bir kanıt arayarak geçirirken, Fletcher Grace'le birlikte polis merkezinde kalmıştı. Mystic Lake'te meydana gelen kötü olaylardan kimin sorumlu olduğunu kanıtlamak için ellerinde olan ve olmayan şeyler üzerinde beyin fırtınası yaparken, fiziksel dosyalardaki tüm raporları, röportajları ve resimleri konferans salonundaki masaya yaydılar. Ayrıca dizüstü bilgisayarlarını kullanarak kolluk kuvvetlerinin internet sitelerinde arama yaptılar ve yakın zamanda işlenmiş benzer suçları tespit etmeye çalıştılar.

Fletcher içini çekti ve başını sallayarak arkasına yaslandı. "Elimde tam anlamıyla hiçbir ipucu yok. Yani, parmak izleri var ama bilinen herhangi bir kişiyle eşleşmiyor. FBI laboratuvarından DNA sonuçları geldi mi?"

"Henüz değil, ama daha önce patronumla laboratuvarı onları zorlayacağını söyledi. Şimdiye kadar DNA profillerini işlemek için yeterli zamanları olmuş olmalı. İçimden bir ses diğer yüksek öncelikli kanıtları benimkinin önüne geçirdiklerini söylüyor."

"DNA'yı bilinen Crossbow vakalarıyla eşleştirmekten daha önemli bir şey olabilir mi? Bu size bu katilin kasabamızda faaliyet gösterip göstermediğini söyleyecektir."

Grace gülümsedi. "Ben de patronuma aşağı yukarı bunu söyledim. Bu yüzden laboratuvarından *sorumlu özel ajanı* korkutmak için arıyor. Ben gerçekten

Sanırım yakında bir şeyler bulacağız."

"Umarım öyledir. Buralarda ölümcül bir seri katil mi var yoksa aptalca şeyler yapan aptal bir genç mi, kendim bilmek isterim. İlki korkutucu. İkincisi ise beni delirtiyor."

"Gençlerle tam olarak ne alıp veremediğin var? Burada olan her şey için onları suçlamak istiyor gibisin."

Fletcher homurdandı. "Çünkü genelde öyledirler. Kasabamızda meydana gelen ürkütücü, açıklanamayan şeylerin çoğunun, başıboş dolaşan kötü bir grup gençten kaynaklandığına yarı yarıya inanıyorum."

"Bir gün hatırlatın da sizinle oturup kasabanın gençlerine karşı beslediğiniz bu önyargıyı ve buna tam olarak neyin sebep olduğunu konuşalım. Ama şimdilik, davayı çözmeye geri dönmemiz gerekiyor. Patronum bu işi bitirmem için bana yirmi dört saat daha verdi. Ondan sonra beni başka bir şey üzerinde çalışmam için Knoxville saha ofisine geri ."

"Ahh. Neden bu kadar sert, bu kadar zor davranıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse onu suçlayamam. Davalarında bizden yardım isteyen pek çok kurum var ve dava, eğer peşinde olduğumuz katille ilgili değilse, insanların gerçekten öldürüldüğü daha acil bir başka davanın önüne kolayca geçecektir. Eğer DNA sonuçları sizin adamınızın benim adamım olmadığını gösterirse, burada kaynak harcamaya devam etmemiz için hiçbir gerekçe kalmaz."

"Sana ihtiyacımız olması dışında."

Grace ona kuşkulu bir bakış attı. "Bunu takdir ediyorum. Ama bensiz de harika bir iş çıkarıyorsunuz. Yaptığın tüm görüşmeler ve takip ettiğin ipuçları tam da benim yapacağım şeyler. Bu işi çözmek için elimde gizli bir sos yok, yoksa paylaşacağıma söz veriyorum." İncelemekte olduğu görüşme raporları yığnını kendisine doğru çekti. "Tekrar konuşmak istediğim birkaç kişiyi not ettim. Ama genel olarak, görüşmelerimiz hemen hemen aynı cevapları verdi - kimse bölgede herhangi bir yabancı görmemiş. Kasabanızı kimin terörize edebileceğine dair herhangi bir fikirleri yok. Şu anda en iyi ipucu, öfkesini O'Brien'a odaklayan kişiyi bulmak gibi görünüyor. Bunu çözebilirsek, parmak izlerimiz ve DNA'mızla eşleştirebileceğimiz mükemmel bir şüphelimiz ."

Fletcher tırnaklarını masanın üzerine vurdu. "Bütün sabah röportajları tekrarlamaya odaklandık. O'Brien'ın peşinde biri olduğu yönündeki görüşünüzü destekliyorum. Beni bu konuda bilgilendir. Yani, eğer sondaj tahtası olarak yardım edebileceğimi düşünüyorsan. Kendi başına çalışmayı tercih edersen vaktini boşa harcamak ."

Grace cevap vermeden önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için Fletcher'ın arkasındaki cam duvara baktı. "Eğer gerçekten sakıncası yoksa, seni yarım yamalak teorilerimle ve bu olaya nasıl baktığımla sıkmaktan mutluluk duyarım. Belki benim bir şey bulabilirsin. Ancak bunu bir dereceye kadar tutmamız gerekiyor. Bu konudaki düşüncelerim bazı polislerin hoşuna gitmiyor ve bunun ortaya çıkıp onları rencide etmesini istemiyorum."

Fletcher'ın gözleri büyüdü. "Kulağa ciddi geliyor. Devam edin. Paylaşılmasını istemediğin hiçbir şeyi paylaşmayacağım. Ve şimdi meraktan ölüyorum."

"O kadar büyük bir sır falan değil. Sadece, Nashville polisinin O'Brien'in davasını nasıl ele aldığı konusunda kafam karıştı."

"cinayetten mi bahsediyorsun? Ve itiraf?"

Grace'in içinden bir kızgınlık dalgası geçti ama onu . Aidan'la tanışmamış olsaydı ve kendini mükemmel bir karakter yargıcı olarak görseydi, hiç şüphesiz Fletcher'la aynı şekilde hissederdi. Aidan'ın gerçekten bir katil olduğunu düşünürdü. Ama dava ona mantıklı gelmiyordu ve onun karısını öldürdüğünü . Eğer bu konuda en ufak bir şüphesi varsa bile, dün gece onu neredeyse ölmek üzereyken karısı ve oğlunun resmini yangından kurtarmak için sarılırken gördüğünde bu şüphe buharlaşıp uçmuştu.

"Onun geçmişinden ve evet, Elly O'Brien'in ölümüyle ilgili araştırmamdan bahsediyorum. Amacım, festivalde onu suçlamaya çalışacak kadar ondan nefret eden insanların bir listesini çıkarmak ve bana ok attığı için."

"arada, iyi misin? Yaralı kolunu destekliyor gibi görünmüyorsun."

"Reçetesiz satılan ağrı kesiciler sayesinde gerçekten iyiyim. Sadece ilk gece çok acıdı. Potansiyel şüpheliler listeme gelince, hapishanede yaşadığı sorunları araştırdım. Mesela diğer mahkumlardan bazılarıyla tartışmış mı, şu anda hapishaneden çıkmış olan ve gerçek ya da hayali bir hafiflik için ona geri ödeme yapmaya çalışan herhangi bir düşman edinmiş mi?"

"Bahse girerim uzun bir listedir," dedi Fletcher. "Hüküm giymiş bir katilin on yıl hapis yatması, hiç şüphesiz anlaşılamadığı pek çok kişi olduğu anlamına gelir.

Şiddete eğilimli olduğu kanıtlandı. Bu yüzden içerideyken diğer adamların hiçbir şeyine eminim."

Grace bir kez daha kadın polise karşı bir kızgınlık dalgası hissetti. Öfkesini gizlemek gittikçe zorlaşıyordu. Ama sakladı ya da sakladığını umdu.

"Aslında örnek bir mahkumdu. Sicilinde sıfır kavga vardı. Herkesle beklenebileceği kadar iyi geçiniyor gibi görünüyordu."

"Huh. Şaşırtıcı. Yani hapishaneden hiç şüpheli yok mu? Listeye eklenecek kimsenin adı yok mu?"

"Diğer mahkumlar değil, hayır. Yine de bir idareciden, yakın zamanda tahliye olmuş ya da en azından O'Brien'in şartlı tahliyesinden sonra tahliye olmuş hangi mahkumları tanıyor olabileceğini görmesi için biraz daha araştırmasını istedim. Birkaç tane vardı ama hepsi temiz çıktı. Aslında ikisi hemen yeniden suç işlemiş ve şu anda hapishaneye geri dönmüşler, bu da festival sırasında Mystic Lake'te olamayacakları için onları temize çıkarıyor. Ancak araştırdığımız diğer kişilerin sorun çıkarmak için burada bulunmuş olma ihtimalleri yok. Geriye ziyaretçiler ya da O'Brien'in hapse girmeden önceki geçmişinden insanlar kalıyor. Bu listeyi incelemek çok daha uzun sürer. Kendi işinin sahibi ve bu sayede pek çok insan tanıyor, karısının ölümünden önce arkadaş dediği kişiler ve tabii ki eski kayınvalidesi. Hâlâ o listeyi gözden geçiriyorum. Bazı telefon görüşmeleri yaptım ama tabii ki yüz yüze için henüz Nashville'e gidemedim."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?" Fletcher sordu.

"Nashville'deki şirketinin ortalama yüz çalışanı var, diğer yerleri de düşünürseniz çok daha fazla. Ama ben öncelikle Nashville'e odaklanıyorum çünkü O'Brien orada yaşıyordu ve bu işçilerin hepsiyle olmasa bile birçoğuyla tanışmış olabilirdi. Bunların çoğu O'Brien mahkum edildiğinde orada olan uzun süreli çalışanlar. Herhangi biri şu ya da bu nedenle kin tutabilir. Yirmiden fazla arkadaşı ve kayınvalidesine ek olarak bu da var."

Islık çaldı. "Bu çok büyük bir liste. Ben olsam önce arkadaşlarıma ve kayınvalideme odaklanırdım."

"Anlaştık. Arkadaşlarını çoktan araştırdım. Hiçbir şey çıkmadı. Şu anda kayınvalideyi araştırıyorum."

"Bu yüzden diğer yüz kadarını azaltmamız gerekiyor. Yaralanmalar için onu suçlamaları ihtimaline karşı işçilerin tazminat taleplerine bakardım. Belki haksız uygulamalarla ilgili insan kaynakları şikayetleri, bunun gibi şeyler. Terfilere ve başkasını seçtiği için ona kızanlara bakardım. Önemsiz gibi görünebilir ama söz konusu insanların maaşları olduğunda bu tür şeyler oldukça kişiselleşir."

"Bunların hepsi harika öneriler. Ayrıca onu suçlayabilecek herhangi birinin kovulup kovulmadığını da görmek isterim."

Fletcher, "Eğer istersen, bu açılardan çalışabilirim," diye teklif etti. "Dün aradan çıkarmak için tek yerel soruşturmamda çalıştım, markette küçük bir hırsızlık."

"mı? Şehirde sadece bir tane mi var?"

Fletcher güldü. "Bu kasabada hemen hemen her şeyden sadece bir tane var. Bilin bakalım suçlu kim çıktı?"

Grace düşünmek için arkasına yaslandı ama diğer kadının yüzündeki sırıtış ona cevabı söyledi. "Şu kötü gençlerden biri. Haksız mıyım?"

"Yüzde yüz. Onu tutuklamak ve bir ya da iki gün nezarethanemizde sakinleşmesini sağlamak istedim. Ama şef önce mağaza müdürüne sormamı istedi. Adamın omurgası yoktu. On beş yaşında bir çocuk olduğunu duyunca suç duyurusunda bulunmak istemedi. Ben de burada çoğu zaman yapmak zorunda kaldığım şeyi yaptım. Çocuğun evine gittim ve ailesinin yanında onunla konuşarak yüce polisin korkusunu ona verdim. Bir daha asla yapmayacağına yemin etti. Ancak ailesi çocuklarının yaptıklarının bedelini ödemek için o kadar hızlı davrandı ki muhtemelen hiçbir şey öğrenemedi. Muhtemelen bir ya da iki ay içinde onu tekrar korkutmam gerekecek."

Fletcher elini uzattı. "Elindekileri bana ver - O'Brien'hapishane ziyaretçi kayıtlarını, çalışan listelerini, hepsini. Sana yalvarıyorum. Bazı yetişkinlerle konuşmak ve değişiklik olsun diye içlerine korku salmak isterim. Eğlenceli olacak."

"Şimdi sana e-posta ile gönderiyorum."

"Harika. Bekle, Nashville polisi hakkında seni endişelendiren bir şey olduğunu söylemiştin. İçlerinden biri O'Brien'a kin mi besliyordu, belki onu dövmüş ya da kanıt mı uydurmuştu? Sence bir polis memuru şüphelimiz olabilir mi?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Bu daha çok Elly O'Brien'ın ölümünden sonra yürütülen soruşturma ile ilgili bir soru. Polis raporları yetersiz, gerçekten zayıf. Ve çok derine inmemişler. Araştırmalarının derinliğinin olmaması beni şaşırttı ve hayal kırıklığına uğrattı. Normalde birinci sınıf bir kurumdurlar. Ancak bu olayda beklediğim gibi derinlemesine araştırma yapmamışlar."

"O'Brien itiraf etti. Dava için ek kaynak harcamalarına gerek kalmadı. Bana mantıklı geliyor."

Grace ona katılıyormuş gibi yaparak başını salladı. Fletcher'ın O'Brien'a karşı bariz önyargısı -ki bunu yine tamamen anlıyordu-

kimin ona karşı bir şeyler hissedebileceğine bakarken tarafsız olmasını beklemiyordu. Endişeleri hakkında daha fazla ayrıntıya girmek yerine, bu düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi.

"Bu beni rahatsız ediyordu," dedi Grace. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Sana gönderdiğim o büyük listeyi incelemek istediğine emin misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu benim kedi nanem, dişlerimi geçirebileceğim farklı bir şey. Eğer bu adamlardan biri şüphelimizse, . Ancak, öğle yemeğinden sonraya kadar beklemek zorunda kalacağım. Stella'nın restoranında bir arkadaşımın buluşacağım." Sırıttı. "Erkek bir arkadaş, yoksa seni de davet ederdim."

"Endişelenme. Üçüncü teker olmak istemiyorum. Şu sandviç dükkanından bir şeyler sipariş edeceğim. Burada tek başıma kalmamın bir sakıncası var mı yoksa geceleri yaptığınız gibi kapıyı kilitleyip telefon hatlarını değiştirmeniz mi gerekiyor?"

Fletcher'ın ifadesi hayal kırıklığıyla düzleşti. "Bunu düşünmemiştim bile. Ekibimizden biri gibi olmaya başladın. Normalde Collier ya da Ortiz beni öğle yemeğinde idare ederdi. Ama daha ne kadar benimle ilgileneceklerini bilmiyorum.

."

Dış kapı açıldı ve karakola iki adam girdi: Collier ve Aidan. Aidan'ı görünce Grace'in içine bir zevk dalgası yayıldı, ta ki onun gözlerindeki acımasız ifadeyi fark edene kadar. Yangından kurtulan herhangi bir kişisel eşya arayışı pek iyi gitmemiş olmalıydı.

"Görünüşe göre öğle yemeğiniz kurtarıldı," dedi. "Collier geri döndü."

Fletcher sandalyesinde döndü, sonra ayağa fırladı. "İlk defa onu gördüğüme gerçekten sevindim. Görüşürüz Grace." Konferans odasından hızla çıktı ve memur arkadaşıyla kısa bir sohbetten sonra kapıdan çıktı.

Grace dizüstü bilgisayarını kilitledi, ardından Collier ve Aidan'ı karşılamak için konferans odasından çıktı. "Nasıl geçti? İfadelerinizden pek iyi geçmediğini tahmin ediyorum."

İkisi de başlarını salladı. Collier, "Şu ana kadar yangını kimin çıkardığını gösterebilecek bir kanıt yok. Ama henüz erken."

"Peki ya sen... O'Brien?" Collier'in önünde ona Aidan dememek için kendini tam zamanında tutmuştu. "Kurtarılabilir bir şey bulabildin mi?"

"İtfaiye yangının yeniden alevlenmemesi için duman çıkan bazı sıcak noktaları söndürmek zorunda kaldı. Bu nedenle hiçbir şey arayamadım. Birkaç saat sonra tekrar gideceğim ve itfaiye müdürünün o zaman arama yapmama izin verip vermeyeceğini göreceğim."

"Umarım öyle olur."

"Kadın," diye düzeltti Collier. "Teğmen Molly Graham. Nöbetçi şerifti ve Chattanooga'dan geldi. Belki daha sonra onu yemeğe davet ederim diye düşünüyorum. Bilirsiniz, bir teşkilattan diğerine yerel bir nezaket olarak."

Aidan buna gülümsedi, belli ki Collier'ın bir kadın erkeği olarak ünlendiğini duymuştu.

"Siz ikiniz öğle yemeği yediniz mi?" Grace sordu. "Bloğun aşağısındaki sandviç dükkanına gitmek üzereyim. Bana katılabilirsiniz."

"Siz devam edin," dedi Collier. "Ben görevdeyim. Başka bir memur karakoldan ayrılamam. Sakıncası yoksa öğle yemeğini bitirdikten sonra O'Brien ve bana bir şeyler . Sıcak jambon ve peynir kulağa hoş geliyor. Karakolun hesabına yazmalarını söyle. O'Brien, sana ne getirmesini istersin?"

Aidan da en az Grace kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Belki o da kendisi gibi bir an için ikisinin birlikte bir kafeye iyi bir fikir olmayabileceğini unutmuştu.

"Jambon ve peynir bana da uyar. Teşekkürler, Özel Ajan Malone."

Başını salladı ve aceleyle kafeye gitti. Aidan olmadığı sürece orada yemek yemek planladığı bir şey değildi. Bunun yerine, öğle yemeğini alıp istasyona geri döndü.

"Buyur Collier. O'Brien, seninle yeniden görüşmek, sana kimin göz koyduğunu anlamak için birkaç soru daha sormak istiyorum. Öğle yemeğinde çalışmamızın bir sakıncası yoksa, sen ve ben konferans odasında oturabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Elbette. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Collier onlara katılmayı teklif edecek gibi görünüyordu ama Grace konferans odasına giden yolu açtı ve kapıyı Aidan'la birlikte arkalarından kapattı. Collier onları içeri kadar takip etmeyince, ipucunu anlamış gerektiğini düşündü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İkisi de öğle yemeklerini masaya yaymak için birkaç dakika harcadılar; Aidan cam duvara bakıyordu, böylece Collier'a ve yapmak isteyebileceği herhangi bir kulak misafiri veya dudak okumaya göz kulak olabiliyordu ve Aidan onun karşısında oturuyordu.

Collier yemeğine dalıp öğle yemeğinde oyalanmak için internette gezinmeye başladığında Grace az önce aldığı lokmayı hızla yuttu ve su şişesinden bir yudum alıp kenara koydu.

", Aidan?" Camdan dışarı taşmaması için sesini alçak tuttu.

Gülümsedi. "Bunun yeniden görüşmeyle ilgili olmadığını anladım. Benim için endişelenmeyin. Çok daha kötülerini yaşadım."

"Tabii ki senin için endişeleniyorum. Çok büyük zorluklar yaşadın. Bir kaçığın hayatı senin için daha da zorlaştırmayı hedeflemesi doğru değil. Patronum, Arbalet Katili ile bir bağlantı olduğunu kanıtlayamazsam beni bu davadan almakla tehdit ediyor. Ama bu beni soruşturma üzerinde çalışmaktan alıkoymayacak. Bunu kendi zamanımda yapacağım. Senin bu olayla ya da başka bir şeyle hiçbir ilgin olmadığını kanıtlayacağım."

Kaşları çatılmış bir halde sessizce ona baktı. Sonra yavaşça başını salladı, yüz ifadesi şaşkınlıkla başka bir şeyin karışımıydı. Kızgınlık mı? Korku mu? Ne?

"Malone-"

"Dilini boğazıma soktun ve tam tersini yaptın. Bana Grace diyebilirsin."

Güldü ama hemen ayıldı. "Yeterince makul. Senden neden etkilendiğimi anlayabiliyorum. Başlangıç olarak zeki, komik ve güzelsin. Ama FBI'da çalışan bir özel ajanın neden sadece benden etkilenmekle kalmayıp aynı zamanda bana güveniyor gibi görüldüğünü anlamaya başlayamıyorum bile. Neden benim davama bakmaya bu kadar kararlısın? Neden itiraf ettiğim ve on yılımı hapiste geçirdiğim bir suçu işlemediğimi kanıtlamaya çalışmakta ısrar ediyorsunuz? Temyize gitmedim ya da cezamı azaltmaya çalışmadım. Eğer ben masum olduğumu kanıtlamaya çalışmıyorsam, siz neden çalışıyorsunuz?"

"Öncelikle zeki, komik ve güzel olduğumu söylediğin için teşekkürler. Bu arada seksiyi atladin ama seni affedeceğim."

Bir kahkaha daha attı ve başını salladı.

"İkincisi, suçsuz olduğunuzu bu kadar inanmamın nedeni tam da benim bir FBI ajanı ve eski bir polis olmam. İnsanları ve gerçekleri okuma konusunda deneyimliyim. Eylemlerinizi karakterinizi ortaya koyuyor. Tanıştığımız andan itibaren insanlara yardım etmekten başka bir şey yapmadınız, buraya geldiğinizden beri size pek iyi davranmayan polisler bile. Ancak Mystic Lake'te işlediğiniz suçları kimin üzerinize yıkmaya çalıştığını anlamaya çalışırken geçmişinizi araştırırken bulduğum ve bulamadığım şeyler, karınızı öldürmüş olabileceğinizi gülünç kılacak kadar çok soru işareti uyandırıyor."

Uzun bir sessizlikten sonra kollarını kavuşturdu. ". . Benim gerçekten cinayetten suçlu olduğumu size imkânsız gibi gösteren nedir?"

En azından davası hakkında onu dinlemeye istekli olduğu için heyecanlıydı ve bu konuyu tartışmasını sağlayabileceği umuduyla bir yığın klasörü karıştırdı ve ortadaki en ince klasörü çıkardı. Masanın üzerinden ona doğru kaydırıldı.

Eline aldı ama açmadan tereddüt etti. "Nedir bu?"

"Nashville Polisi'nin Elly O'Brien'ölümüyle ilgili tüm soruşturmasının çıktısı."

Elini yakmış gibi dosyayı masanın üzerine bıraktı. "Bunu okumama gerek yok. Ne olduğunu biliyorum."

"Bu bilgiyi benimle paylaşmak ister misin?"

"Bu konuşmayı kulübemde, atölyemde yaptığım masayı hayranlıkla seyrettiğin gün yapmamış mıydık? Sana Elly'nin öldüğü gün neler olduğunu anlatmıştım."

"Bana yıllar önce polise söylediklerinizi anlattınız. Ama bunun gerçek olduğuna ya da en azından tamamı olduğuna ikna olmadım." Klasörü eline aldı ve çevirerek açtı. "Burada toplam yirmi beş sayfa var. Buna sekiz sayfalık otopsi raporu da dahil."

Yüzünü buruşturdu, sonra boğazını temizledi. "Ne istiyorsun?"

"Polis sözde itirafınızı doğrulamaya bile çalışmadı. Bırakın bir cinayet iddiasını, herhangi bir soruşturma için bile bu eksik bir dosya görmemiştim. Bu da beni polis tarafından tehdit edilip suçun üzerinize atılıp atılmadığını merak etmeye itti-"

"İkisine de hayır."

"Tamam. Şimdilik bu cevabı kabul ediyorum. O zaman soru, polisin neden itirafınızı bu kadar çabuk kabul edip daha derine bakmadığı ve tabii ki diğer göze batan soru olan yapmadığınız bir şeyi neden itiraf ettiğiniz olacak?"

"Grace-"

"İlkinin cevabı dosyaya yakından baktığınızda çok açık. Başlangıçta bir kopyanın çıktısı üzerinde olduğu için hemen fark etmediğim belirsiz bir el yazısı not var. Çok net değil ve bir kısmı kenar boşluğunda kesilmiş." Dosyayı çevirip tek bir sayfa çıkardı ve sağ kenarı işaret etti. "Şunu görüyor musun?"

Sayfaya sanki bir yılanmış gibi baktı. "Pek sayılmaz, ama eminim bana anlatacaksın."

İç çekerek grenli bir el yazısını işaret etti. "Aslında kendim okumak için Fletcher'dan bir büyüteç ödünç almak zorunda kaldım. 'Merhumun ailesi, ailenin yoluna devam edebilmesi ve iyileşebilmesi için davanın bir an önce sonuçlanmasını talep ediyor.

Savcı da aynı fikirde."

Omuz silkti.

"Hadi ama, Aidan. Nereye varmak istediğimi biliyorsun. Bir savcının senin itirafını doğrulamadan soruşturmayı durdurmayı kabul etme ihtimali sıfırdır. Hem aileden *hem de savunmadan* baskı görmüş olmalılar. Bu konuda avukatınıza danışılmış olmalı. Aksi takdirde, mahkemeye soruşturmanın aceleye getirildiğini ve yetersiz olduğunu ileri sürebilir ve davanızın düşürülmesini talep edebilirdi. Karınızın solunum cihazının fişini gerçekten çektiyseniz, aklınızın başınızda olmadığını, bunu ona merhamet göstermek için yaptığınızı kolayca iddia edebilirdi. Sabıka kaydınız olmadan ve bu ilk suçunuz olmadan, Elly ile olan ilişkiniz ve ona ne kadar delice aşık olduğunuz hakkında konuşmak için tanıklar getirebilirdi.

seni seviyordu. Ama arayıp konuştuğum herkes tam olarak bunu, ne kadar yakın olduğunuzu söylemesine rağmen bunu yapmadı. Avukatınız onu acı içinde, felçli, kendi başına nefes alamaz halde gördüğünüzde umutsuzluğa kapıldığınızı ve bunun kararlarınızı etkilediğini söyleyebilirdi. Ben bile muhtemelen ceza indirimi alabilirdim ve ben avukat değilim. Sizinkiler cezanızı verirken tek bir tanık bile çağırmadılar, ki bu da o raporun yazılmasından sadece birkaç gün sonra, kenarda o notla birlikte gerçekleşti."

Bekledi ama adam bir şey söylemeyince devam etti. "Daha önce de belirttiğiniz gibi, yetersiz kanıtlara dayanan güçlü bir davanız olmasına rağmen hiçbir temyiz başvurusunda bulunmadınız. Tüm bunlar beni, davayı zamanından önce sonlandırmak için muhtemelen karınızın ailesiyle işbirliği yaptığınıza inanmaya itiyor."

Kollarını masanın üstünde kavuşturdu. "Yaptıysam ne olmuş? Bu işi onları da incitecekti. En azından davayı hızlıca kapatabilirdim."

"Ve zengin bir adamdan alınacak küçük bir rüşvetin üstesinden gelemeyeceği bir şey değil, öyle mi?"

Çenesi gerildi.

"Doğru. Yorum yok. Önceki sorumun ikinci kısmına geçelim, yapmadığınız bir suçu neden itiraf ettiğinizle ilgili kısma. Bu beni şaşırttı ama çözmeye çalışıyorum. Bir kere, şartlı tahliye duruşmanızda neler söylendiğini ve kimlerin konuştuğunu öğrenmek için duruşma tutanağını almaya çalıştım."

Gözleri büyüdü ve konferans odasına geldiğinden beri ilk kez endişeli görünüyordu.

"Hem benim hem de bir yöneticinin defalarca girişimde bulunmasına rağmen, transkriptleri alamadık. Onlar mühürlendi. Duruşma sırasında ortaya çıkabilecek gerçekleri gizlemeye çalışıyorsanız bu sizin için oldukça uygun."

Kız transkripti alamayacağını söyledikten sonra kaşları yumuşadı ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. Şahdamarına gitme zamanı.

"Ancak yönetici, şartlı tahliye kuruluna çıktığınız tarihe cezaevi ziyaretçi kayıtlarına ulaşmayı başardı."

Gözleri büyüdü.

"Karınızın ailesinin duruşmada olması sürpriz değil, ta ki bir şeyi göz önünde bulundurana kadar. Genellikle, hüküm bir katilin ailesi ilk şartlı tahliye duruşmasına katılır ve şartlı tahliyeye karşı çıkarsa, kurul

onların istekleri. Ama size karşı konuşmak için gelmediler, değil mi? Sen istesen de istemesen de senin adına konuştular. Bu yüzden şartlı tahliye edildin. Bu da bana Elly'nin ailesinin kızlarını benim kadar inanmadığını gösteriyor. Hapiste geçirdiğin on yıl boyunca bir şey onların fikrini değiştirdi. Gerçekte ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrendiler, değil mi?"

Yüzü soldu. "Grace. Yapma."

Yemin etti. "Biliyordum. Verdiğin tepki de bunu doğruladı. Dahası, senden nefret ettiklerini söylerken ailesi hakkında bana yalan söyledin. Başta etmiş olabilirler ama hapishanenin sonuna doğru kesinlikle etmediler. Bu sadece şartlı tahliye edilmene ve bu konuda vardığım sonuçlara değil, onlar hakkında bulduğum somut gerçeklere de dayanıyor. Seni Arbalet Katili olarak suçlamaya çalışacak, hatta bunu yapması için başka birini tutacak türden insanlar olduklarına inanmamı sağlayacak tek bir şey bile bulamadım. Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Grace-"

"Gerçek. Elly'nin ailesi senin katil olduğunu düşünüyordu. Gerçek bu. Artık masum olduğundan eminler. Eğer bu doğru olmasaydı, şartlı tahliye kurulunda erken salıverilmen için ifade vermezlerdi. Gerçek bu. Onlar hakkında okuduğum her şey kızlarını sevdiklerini ve üzerine titrediklerini doğruluyor, bu yüzden katilinin adaletle yüzleşmesini isteyeceklerine şüphe yok. Ama gerçek katilin bulunması için soruşturmanın yeniden açılmasını talep etmek üzere polise gitmediler.

Neden olmasın?"

Titreyen bir nefes verdi ama sessiz kaldı.

"Tüm bu gerçekler ışığında tek mantıklı sonuç, Elly'nin ailesinin katilin kimliğini bildiği ve onun cezalandırılmasını istemediğidir." Ellerini havaya kaldırdı. "Neden onun adaletle teslim edilmesini istemesinler ki? Siz neden istemiyorsunuz?"

Acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı.

Masanın diğer tarafına uzandı ve elini onun koluna koydu, artık Collier'ın fark edip etmediğini umursamıyordu. Aidan'ın gözleri açıldığında, gözlerindeki ıstırap neredeyse durmasına yetecekti. Neredeyse. Ama yapamadı, gerçeği öğrenmeye bu kadar yakınken olmazdı.

"Aidan. Sen ve ölen karının ailesi kimi ? Ve neden?"

Kolundaki ele baktı, boğazı . Sonunda başını kaldırdı, gözleri çaresizlikle bulutlanmıştı. "Sana yalvarıyorum. Bırak gitsin. Gerçeği

kimseyi daha iyi hissettirmez. Sadece daha fazla acıya neden olur. Lütfen. Durun."

Ağlama isteğiyle boğazı düğümlendi. Ama kendini tuttu. "Yapmak istediğim son şey seni incitmek. Ama bu sadece seninle ilgili değil, hatta bu noktada karın için adalet bile değil. Biri seni yok etmeye çalışıyor. Ve bahse girerim bu kişi senin korumaya çalıştığın kişiyle aynı. Olan biten her şeye baktığında mantıklı gelen tek şey bu."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadı, sesi düzensiz ve çığdı. "Kanıt yok."

"Bunca yıldır bir katili koruduğuna ve şimdi hapisten çıktığına göre onun seni geri göndermeye çalışan aynı katil olmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Ne yaptığını görüyorsun, değil mi? Başından beri bildiklerini sonunda polise anlatarak adını temize çıkaracağından endişeleniyor. Önce neredeyse teknedeki iki adamı öldürerek seni suçlamaya çalıştı. Sonra bana iki el ateş etti. Dün gece evinizi yaktığında, orada olmadığınızdan emin olmak için önce içeri girdiğini mi düşünüyorsunuz? Tabii ki hayır. Orada olduğunuzu ve tuzağa düşüp öldürüleceğinizi umuyordu. Neden böyle birini korumak isteyesin ki?"

Bakışlarını adamın üzerinde gezdirdi, sonra son yaylım ateşini açtı. "Karını çoktan öldürdü. Sonunda onun hakkında bir şeyler yapman için kimi öldürmesi gerekiyor?"

Boğazında bir ses çıkardı ve elini çekti. "Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun Grace. Ama anlamıyorsun. O yapmadı... O da... Elly'nin ölümü onun suçu değil."

Şok içinde adama baktı, adamın sözleri bir pinpon topu gibi beyninin içinde zıplayıp dururken her şey kafasında bir araya gelmeye başladı. Bir kolluk kuvvetinin yapabileceği en kötü hatalardan birini yapmıştı.

Tünel görüşü. Bir teori üretmiş ve kanıtları desteklemek için kullanmıştı. Bunun yerine, kanıtları incelemeli ve bir teori ortaya çıkarmasına izin vermeliydi.

Aidan ona baktı, yakışıklı yüzünde endişe, hayal kırıklığı ve derin bir hüznün çizgileri vardı ve onun parçaları bir araya getirmesinin kaçınılmazlığını bekliyordu. Kanıtları zihninin gözünde canlandırdı. Sonunda, o kadar basit, o kadar açıktı ki, Aidan'ın geçmişini araştırmaya başladığı ilk gün bunu fark etmediği için utandı. Onu şaşırtan itiraf etmiş olmasıydı. Ama bu bile gerçeğe dair bir ipucu olmalıydı. Yani. Saçma bir şekilde. Apaçık.

Elly'i Aidan öldürmedi.

Davetsiz bir misafir olduğuna dair kanıt yoktu.

Elly felçliydi ve hiçbir şey yapamazdı. Başka biri solunum cihazının fişini çekmiş.

Hemşire bugünlük eve gitmiş ve Elly'nin bakımını Aidan'a bırakmıştı.

Ancak o gittikten sonra evde kalan tek kişi Aidan değildi.

Aidan'ın birkaç dakika önce söylediği sözler aklından geçti.

"O ... O da... Elly'nin ölümü onun suçu değil."

Adamın söylemediği eksik kelimeleri o .

Ne yaptığını anlamıyordu. Çok gençti. Elly'nin ölümü onun suçu değil.

Ona baktı, sonuncusu da netleşmeye başlamıştı. "Nefret mektubu," diye fısıldadı. "Elly'nin ailesi bunu öğrendi, mektupları okudu. Ve sonra gerçeği öğrendiler. Bu yüzden sana yardım etmek istediler ama polisin yeniden soruşturma açmasını istemediler."

Ellerini masanın üstünde yumruk yaptı ve başını eğdi. "Niall," dedi.

"Oğlun. Fişi çekti. Elly'yi öldürdü ve şimdi gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için seni öldürmek istiyor."

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Beş yaşındaydı Grace. Bunu yaptığını bile hatırlamıyor. O günden sadece Elly'nin ailesinin bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmesine yetecek kadarını hatırlıyor çünkü söyledikleri benim söylediklerimle uyuşmuyordu. Bu yüzden yıllar sonra beni ziyaret ettiler ve gerçekte ne olduğunu anlamaya çalıştılar."

"İşte bu yüzden şartlı tahliyenin desteklediler."

Başını salladı.

"Neden en başından doğruyu söylemiyorsunuz? Kimse beş yaşındaki bir çocuğu duvardan bir kablo çektiği için yargılamaz. Ne yaptığının farkında değildi."

"Durum bundan daha karmaşık."

"O zaman bana açıkla. Eğer oğlun senin gerçeği söylemeni engellemek için burada değilse, o zaman annesini öldürmenin intikamını almak için burada olmalı, değil mi? Sen şartlı tahliye edildikten sonra ava çıkmış ya da nerede olduğunu öğrenmek için özel bir dedektif tutmuş olmalı. Sonra da senin peşine düştü. Eğer durum buysa, neden onu koruyorsun?"

"Çünkü o benim oğlum." Sesi kesildi ve boğazını temizledi.

Gerçek ortaya çıktığında, itiraf istediğinden daha fazla sarsılmış bir halde ona baktı. Birkaç sakinleştirici nefesten sonra devam etti, gerçeği öğrenmeye kararlıydı.

tüm hikaye, sonunda.

"Tamam. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Hapse girmesini engellemek için onu şimdi burada taklitçi olarak korumak istediğinizi anlıyorum. Buna katılmıyorum. Ama anlıyorum. Hâlâ kafamı karıştıran şey, beş yaşındaki oğlunuzun yanlışlıkla makinenin fişini çektiği gerçeğini söylemek bu kadar basitken neden karınızın cinayetini itiraf ettiğiniz."

"Dediğim gibi," sesi çiğ ve gergindi. "Bundan daha karmaşık. Bir , Niall'ın kendi annesinin ölümüne yardım ettiğini bilerek büyümesini istemedim. Bu onun hayatını mahvedebilirdi."

"Bekle. Yardım mı ettin? Ben... Ben-" mi diyorsunuz?

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, Grace. Bu konuda başından beri haklıydın. Elly'ye zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. Oğlumu korumak için hapse girmedim. Hapse girdim çünkü-"

Konferans odasının kapısı patlayarak açıldı ve ikisi de irkildi. Fletcher elinde bir kağıt parçasıyla odaya girdi.

Grace yemin etti. "Fletcher, burada bir şeyin ortasındayız."

"Biliyorum. Collier söyledi. Öğle yemeği randevum iptal oldu ve ben de liste üzerinde çalışmak için geri döndüm. Siz ikiniz burada her ne hakkında konuşuyorsanız onun yüzünden ekip odasında olduğumu fark etmediniz bile." Aidan'a, birinin yerde sürünen bir böceği ezmeden hemen önce ona atacağı türden bir bakış attı. Ya da bir polis memurunun cinayet işlediğine inandığı bir adama türden bir bakış.

Fletcher kâğıt parçasını önündeki masaya fırlattı. "Bu on yıl boyunca hapishanede geçirdiğin ziyaretçi kayıtlarının bir özeti. Malone listeyi inceledi, kimin seninle derdi olduğunu bulmaya çalıştı. Ancak sizin ve benim bildiğimiz bir şeyi fark etmedi - listedeki kişilerden biri sizi hapishanedeki ilk yıllarınızda birkaç kez ziyaret etmişti ve şartlı tahliye duruşmanızın olduğu gün de ziyaret etmişti. Malone bunun önemini fark etmedi çünkü ismi tanımıyordu, muhtemelen henüz araştıracak zamanı olmamıştı. Ama siz ve ben ziyaretçinizin Mystic Lake'e taşındıktan sonra evlendiğini biliyoruz. Peki söyleyin bana, Stella Simmons, evlilik adı Stella Holman, neden sizi hapishanede ziyaret etti?"

Gözlerini ona dikti, çenesi gerildi.

Grace avuçlarını masanın üstünde düzleştirdi. "Bekle, Stella ve Aidan o hapse girmeden önce arkadaş mıydılar?"

Fletcher'ın kaşları havaya kalktı. "Ne zamandan beri ona ilk ismiyle hitap etmeye başladın?"

Grace'in yüzü kızardı. "Görüşme yaptığınız kişiyle yakınlık kurmak diye bir şey duyduunuz, değil mi?"

Fletcher'ın gözlerini devirmesi Grace'in bu bahaneye inanmadığını gösterdi. "Her neyse. Henüz tüm cevaplara sahip değilim, ama burada bir şeyler çok kötü kokuyor. Stella ve O'Brien Mystic Lake'te bildiğim kadarıyla hiç kimseye buraya taşınmadan çok önce birbirlerini tanıdıklarından bahsetmediler. Ben de ikisini bir araya getirdim. Stella bu kasabaya gelmeden önce Nashville'de hemşireydi. Tahmin et ne tür bir hemşire? İnsanların evlerinde çalışıp ev hastalarına bakmalarına yardımcı olan türden."

Grace gözlerini Aidan'a dikti. "Elly gibi mi?"

Ona sert bir bakış attı. "Elly'nin hemşirelerinden biriydi. Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Fletcher homurdandı. "Karıınız yaşam destek makinesine bir şey olduğu için öldü, ya da her neyse. Stella onun hemşirelerinden biriydi. Hapisten çıktıktan sonra da Stella'nın taşındığı yere, Mystic Lake'e taşıyorsunuz. Bahse giren bir kadın olsaydım, bir yıllık maaşıma bahse girerdim ki ikiniz bir şeyleri örtbas ediyorsunuz."

"Peki bu ne ?" diye sordu, ses tonu alaycıydı. "Ben zaten cinayetden hapse girdim. Bundan daha kötü bir şey olamaz."

"Aidan?" Grace sonraki sözcükleri güçlükle . "Solunum cihazının fişini çeken Stella mı? Bahsettiğin karmaşık kısım bu muydu?"

Gözleri öfkeyle karardı. "Hayır."

Fletcher ellerini kaldırdı. "Dur, dur. Durun bir dakika. O'Brien'a kimin kin beslediğini bulmaya çalıştığınızı sanıyordum. Ne yapıyorsun, Malone? Onu temize çıkarmaya falan mı çalışıyorsun?"

Aidan ayağa kalktı, Fletcher'ın üzerinde yükseliyordu. Hemen birkaç adım geri çekildi ve eli kılıfına gitti.

Ona iğrenmiş bir bakış attı. "Burada işimiz bitti." Kadının yanından geçip kapıyı çekti ve açtı.

Grace ayağa fırladı. "Aidan, bekle. Lütfen." Ama o çoktan gitmişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aidan B and B'deki odasında bir ileri bir geri volta atıyordu. Gerçeği saklamak için çok çalışmış, bunun için hapisanede on uzun, korkunç yıl geçirmişti. Ve şimdi her şey çözülüyordu. İplikleri çekiştirdiği, neredeyse rağmen durmayı reddettiği için Grace'den nefret etmek istiyordu. Ama ondan asla nefret edemezdi. Ne kadar imkânsız görünse de, ona yarı yarıya aşıktı. Stella dışında neredeyse en başından beri onun masumiyetine inanan tek kişi oydu. Grace onun iyi bir adam olduğuna inanıyordu. Ve bu görmezden gelinemeyecek kadar iyi hissettiriyordu.

Her ne kadar inşa etmek için çok çalıştığı her şeyi yok ediyor olsa da. Grace' gerçeği ya da en azından bir kısmını bildiği konusunda onu uyarmak için Stella ile çoktan konuşmuştu. Şimdi asıl soru bundan sonra ne yapacığıydı. Başkalarını tehlikeye atmadan değer verdiği insanları nasıl koruyabilirdi? O kişi

Mystic Lake'te başından beri koruduğu kişi miydi? Yoksa Grace'in buraya bulmaya geldiği Arbaletli Katil miydi? Ve, Tanrım lütfen hayır, ikisi aynı kişi miydi?

Başını ellerinin arasına alarak yatağa yığıldı. Bunca yıl boyunca, ilk gün verdiği kararın felaketle sonuçlanan bir durumu kurtarmanın en iyi yolu olduğunu düşünmüştü. Ama ya öyle değilse? Stella onun seçtiği yolu kesinlikle kabul etmemişti. Onu vazgeçirmek için çok uğraşmıştı. Başından beri haklı mıydı? Örtbas etmesi işleri daha da mı kötüleştirmişti? En başından beri gerçekte yüzleşseydi her şey daha mı iyi olurdu?

Bunu kabullenip ilerlemek için başka bir yol mu buldu? Kendi günahlarının da ödemek için mi?

Geçmiş sorgulamanın kimseye bir yoktu. Şu ana odaklanmalı, Mystic Lake'i ve kendisini takip eden her kimse, ister oğlu ister başka biri olsun, onu nasıl durduracağını bulmalıydı. Grace çoktan incinmişti. Ve evi yandığında başkaları da yaralanabilir ya da ölebilirdi. Birinin öldürülmesi an meselesiydi.

Tabii bunu sona erdirecek bir şey yapmadıysa.

Yalanlar çözülüyordu. Gerçek ortaya çıkıyordu. Artık örtbas edemeyeceğini kabul etme zamanı gelmişti. Yıllar önce bozduğu şeyi düzeltme zamanı gelmişti. Bir şekilde. Daha da kötüleştirmeden.

Ama bunu düzeltmek için önce Grace'in haklı olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Mükemmel küçük oğlunun, oğlunun, Grace'in inandığı gibi bir canavara dönüşüp dönüşmediğini bilmek zorundaydı.

Cebinden cep telefonunu çıkardı ve avukatını hızlıca aradı. "Selam, Nate. Evet, benim. Konuştuklarımızı inceleme fırsatın oldu mu?" Avukatının tabuta son çiviye çakmasını dinledi.

Niall, Larsen'ların Henderson, Kentucky'deki evinden bir hafta önce ayrılmıştı.

Kredi kartıyla yaptığı alışverişler Tennessee'ye gittiğini ve Chattanooga'da bir otelde birkaç gün geçirdiğini gösteriyordu. Bir kamp malzemeleri mağazasından alışveriş yapmış ve bir arbalet ile birkaç ok sadağı satın almış. Bir başka alışverişini de bir parti mağazasından yapmış ve buradan büyük bir torba beyaz tüy ve kırmızı el işi boyası satın almıştır. Avukatın paylaştığı son çarpıcı gerçek ise Niall'ın festival sabahı otelden ayrılmış olmasıydı. O zamandan beri kartından başka bir harcama yapılmamıştı.

Mystic Lake'teydi. zorundaydı. Gözünü Aidan'a dikmiş olan oydu, masum insanların hayatları sadece aynı yerde bulundukları için tehlikedeydi.

"Nate." Aidan boğazını temizledi. "O mi... sence haberlerde bahsettikleri şu Arbaletli Katil o mu?"

Yıllar içinde iyi bir dost haline gelen uzun süreli avukatı, ona korktuğu ve doğru olmaması için dua ettiği şeyi söyledi.

"Olabilir mi? Lojistik olarak bu mümkün, Aidan. Henderson'daki büyükanne ve büyükbabasının evinden cinayetlerin işlendiği Knoxville'e arabayla beş saatte gidiliyor. Şimdiye kadar işlenen altı cinayetin tarihlerine baktım-"

"Altı. Aman Tanrım."

"Onun senin oğlun olduğunu bilmiyoruz, Aidan. Biraz umutlu ol."

"Deniyorum, inan bana. et. Cinayetleri araştırdın ve ne oldu?"

"Hepsi bir hafta sonu gerçekleşti."

"Bu da Aidan'ın programına uyuyor çünkü açıklanması gereken herhangi bir okul devamsızlığı olmayacak. Belki Larsen'lar bu tarihlerin en azından bazıları için bir mazereti olduğunu kanıtlayabilirler. Bir aile gezisi ya da onun gibi bir şey."

"İstediğin bu mu, Aidan? Onlarla iletişime geçmemi mi istiyorsun?"

Aidan bunu düşündü, sonra kalbi ağırlaşarak doğruldu. "Artık bundan nasıl kaçınabileceğimizi anlamıyorum. Niall'ın Mystic Lake'te yaptıkları yüzünden büyük belada. Bu konuda ona yardım etmeleri için gerçekten tanıdığı tek ailesine ihtiyacı olacak. Bir avukata ihtiyacı olacak."

"Ailesinin bir tane almasına yardım edebilirim."

"Ülkedeki en iyi savunma avukatlarından biriyle konuşuyorum."

Nate iç çekti. "Keşke her şey seninle başladığında en iyisi olmama izin verseydin."

"Müvekkiliniz ne istediye onu yaptınız. Kimse bunu sana karşı kullanamaz. Niall'a yardım edecek misin? Larsen'ler kabul ederse?"

"Elbette. Bir O'Brien'in hapse girmesine yardım etmek yerine onu hapisten uzak tutma şansını isterim. Bu benim için onurdur."

"Teşekkürler."

"Şimdi ne yapacaksın, Aidan? Bir sonraki adımın ne olacak?" Eli telefona sıkıca sarıldı. "Oğlumu bulmaya gidiyorum."

* * *

GRACE konferans salonunda tek başına oturuyordu. Fletcher, kadın polisin deyimiyle, Aidan'a karşı gösterdiği "dostluktan" memnun gizlememişti. Aidan gittikten sonra Fletcher Grace'e kınayan bir bakış attı ve masasına döndü. Ama neyse ki hâlâ davaya yardım ediyordu. Fletcher son yirmi dakika içinde Grace'i yarım düzine kez aramış ve araştırdığı listedeki kayıtları sormuştu. Bu da Grace'i diğer ipuçlarını araştırmak için serbest bırakmıştı.

Sonunda laboratuvar sonuçlarını görmek gibi.

Hazır olduklarına dair bir e-posta almıştı, bu yüzden heyecanla dizüstü bilgisayarında onları açtı.

Raporlar ayrıntılı ve inek diliyle doluydu, bu yüzden onları incelemek biraz zaman aldı. İlerledikçe notlar aldı ve sonra listesini kontrol etti.

Festivaldeki ayakkabı izleri, dağda Aidan'ın evinde alınan ayakkabı izleriyle eşleşti. Tekneden, ormandan ve Grace'in koluna isabet eden oktan alınan parmak izlerinin hepsi birbiriyle eşleşiyordu. Bu da aynı kişinin hem festivali hem de Aidan'ın evindeki dağı vurduğunu kanıtlamak için yeterli bir kanıttı. Aslında sürpriz olmasa da, varsayımlar yerine somut gerçeklere sahip olmak rahatlatıcıydı. Ama asıl bilmek istediğı Mystic Lake şüphelisinin Arbalet Katili olup olmadığıydı.

Okların, tüylerin ve boya kimyasallarının ölçümlerinin yanı sıra iz bırakmış olabilecek ayakkabı türlerinin ve boyutlarının karşılaştırmalarını içeren sayfalar arasında gezindi. Sonunda en çok görmek istediğı kısma geldi.

DNA sonuçları.

FBI, Crossbow Katili'nin DNA profilini CODIS'e çoktan eklemişti. Laboratuvar, Mystic Lake tetikçisinin profilini eşleşme aramak üzere CODIS'e göndermişti.

Bir tane bulmuşlar.

Grace laboratuvar raporunu tekrar okudu, sonra her şeyi doğru yorumladığından emin olmak için yavaşça tekrar okudu.

Öyleydi.

Dizüstü bilgisayarını kilitledi, ceketini kaptı ve konferans odasından koşarak çıktı.

Telefonla konuşan Fletcher, kapıya doğru koşarken ona beklemesini söyledi. Ama Grace durmadı. Aidan'la konuşmak zorundaydı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir dalın kırılma sesi Aidan'ın bakmasına neden oldu. Grace iki ağacın arasından çıkınca yavaşça doğruldu.

"Ne- Grace, burada ne yapıyorsun?" Etraflarını saran ormanı taradı.

"Benimle birlikte değiller," diye güvence verdi. "Buraya geldiğimde Dawson ve Ortiz ile konuştum. Ok ve yaylı adamımızı nerede arayacaklarını konuşmak için kulübenizin kalıntılarında buluşmuşlardı. Bana aradığınız yerin burası olduğunu söylediler."

Ormanı tekrar taradı. "Polisin nerede olduğu konusunda endişelenmiyorum. Tetikçinin nerede konusunda endişeliyim. Lütfen bana ceketinin altına çelik yelek giydiğini söyle."

Yere baktı ve yüzünü buruşturdu. "Aslında hayır. Sabah çok sıcaktı ve istasyondaki sandalyeme astım. Seni aramaya gittiğimde bunu düşünmedim bile."

Nefesinin altında küfretti. "O zaman benimkini giy."

Elini göğsüne bastırarak onun yeleğini çıkarmak için paltosundan sıyrılmasını engelledi. "Hayır. Asla yeleğini almayacağım. Eğer sana bir şey olursa, bu suçluluk duygusuyla yaşayamam."

"O zaman gidiyorsun. Şimdi. Hadi gidelim." Onun kolunu tuttu.

Ondan uzaklaştı ve kaşlarını çatı. "Seni bir dakika içinde araman için yalnız bırakacağım. Ama önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

Farkında olmadığı şey, Niall'ın tetikçiyi ortaya çıkarmak için kendisini hedef haline getirmek için elinden geleni yaptığıydı. Hâlâ Niall'ın tetikçi olduğuna dair küçük bir şüphe kırıntısına tutunmaya çalışıyordu. Ama eğer öyleyse, Aidan onun sağ salım yakalandığından emin olmak için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Oğlunun yakalanmasını, elinde ölümcül bir yaylı tüfek olan bir adamla karşılaştığında tetiği çekebilecek olan polise bırakamazdı. Sorun şuydu ki, eğer Aidan açıktaki kayalıklarda durup, arazisindeki dere ve akarsularda, birinin kamp kurabileceği ya da saklanabileceği mantıklı bölgelerde yüksek sesle tepiniyorsa, o zaman oğlu şu anda onunla yüzleşmek için yoldaydı.

Ve Grace çapraz ateşte kalabilir.

Aidan ona tekrar uzanarak, "Sana aracına kadar eşlik ederken konuş benimle," dedi.

Kolunu geri çekti ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Pekâlâ, pekâlâ. Ama beni dizlerinin üzerine atıp tokatlayacakmışsın gibi tutmayı bırak."

Gülümsemesini gizlemek için öksürdü. "yemekten hoşlanmıyorsun. Bildiğim iyi oldu."

Gözlerini devirdi.

Yolu ve ağaçları tekrar taradı, sonra ona yanında yürümesini işaret etti.

"FBI laboratuvarından sonuçları aldım," dedi ona.

Midesi bulandı. "et." Tetikçinin kimliği hakkındaki teorisinin doğru olup olmadığını öğrenmek için beklerken boğazı düğümlendi.

"Peşinde olduğumuz adamın festivaldeki kişi olduğunu ve burada, sizin evinizde olan her şeyi doğruluyorlar."

"Bunu zaten biliyordun."

"Bundan şüphelenmiştim. Şimdi elimizde ayakkabı izi analizi, parmak izi analizi ve DNA gibi kanıtlar var."

Durdu. "DNA MI?"

"Tam bir profil. Laboratuvar bunu CODIS'e girdi-"

"FBI DNA veritabanı. Biliyorum. Elly'nin cinayetini itiraf ettiğimde DNA örneğimi aldılar ve profilimi aynı veri tabanına eklediler." Tekrar ilerlemeye başladı, eli kızın sırtındaydı ve ilerlemeye devam etmesi için onu teşvik ediyordu.

"FBI, Crossbow Katili'ne atfedilen suç mahallerinden elde ettiği DNA'ları da CODIS'e girmiştir. Umut, bir noktada bu profille eşleşecek bir şüphelinin tespit edilmesidir. Fakat

Laboratuvar Mystic Lake tetikçisinin profilini gönderdiğinde, Crossbow Katili ile eşleşme çıkmadı."

"Bir eşleşme olarak geri gelmedi mi?"

"Yakınından bile geçmedi. Arbaletli Katil'in Mystic Lake'te olduğuna dair isimsiz ihbar yanlıştı. Bu yerel olayların şüphelisi tamamen başka biri. Bu da benim teorimi destekliyor: Mystic Lake'teki silahlı saldırının muhtemelen ilk başta o isimsiz ihbarı yapan kişiyle aynı kişi, çünkü sizi suçlayıp hapse geri göndermeye çalışıyordu."

Geçmesine izin vermek için alçak bir dalı kaldırdı, sonra tekrar patikada ona katıldı. "Hepimizin peşinde olduğu şüphelinin Arbalet Katili olmadığını söylemek için mi buraya kadar geldin ve ormanda çeyrek mil yürüdün? Bu bilgi bekleyebilirdi."

"Doğru. Ama *bu* olamazdı. Başka birinden duymadan önce bildiğinden emin olmak istedim. DNA profili-"

"Malone? Burada mısın?" Fletcher'ın sesi ilerideki bir ormanda çınlıyordu.

"Aman Tanrım. Senin yanında olmamam gerektiğine karar vermiş," dedi Grace. "Ben buradayım," diye seslendi. "Sana doğru geliyoruz."

"Tamam," diye verdi Fletcher.

"DNA profili mi?" Aidan devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçip Grace'i onun üzerinden kaldırarak sordu.

Gülümseyerek teşekkür etti ama elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

"Grace, gitmemiz gerek."

"Sadece bir dakika, tamam mı?" Sesini alçak tuttu. "Fletcher'a ulaşmadan önce sana bunu söylemek istiyorum."

İçini çekti ve etrafına bakındı, aktif bir şekilde ormanı izliyordu. "Acele et. Bana bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söyle."

"Şüphelimizin DNA'sı Arbalet Katili ile eşleşmedi. Ama kısmi bir eşleşme, veri tabanındaki başka bir profille ailesel bir eşleşme vardı. İkisi arasında on üç çekirdek DNA lokusu vardı, bu yüzden CODIS bunu ortaya çıkardı."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ailevi mi?"

Kadın ona öyle bir sempatiyle baktı ki, bu onu neredeyse kıracaktı. "Sadece söyle, Grace."

"Kısmi eşleşme size aitti. Mystic Lake'teki şüpheli seninle kan bağı olan biri. DNA'nızın yüzde 50'sini paylaşıyor. Çok özür dilerim.

Bu artık sadece bir teori değil. Aradığımız tetikçi kesinlikle Niall. Senin oğlun."

"Biliyordum," diye fısıldadı, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. "Ama bunu senden duymak, artık şüpheye yer olmadığını bilmek, her şeyi çok daha kötü yapıyor."

Ellerini uzatıp onun yüzünü kavradı ve bakışlarıyla onu süzdü. "Çok üzgünüm, Aidan."

Şu anda bu muhteşem kadının kollarında teselli bulmaktan başka bir şey istememesine rağmen kollarını nazikçe aşağı çekti. Ama bencil ihtiyaçlarının ya da arzularının onu bir saniye daha riske atmasına izin veremezdi.

"Gerçekten gitmek zorundayız. Eğer oğlum arazimde saklanıyorsa onu ortaya çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. En azından kısmi bir koruma sağlamak için yeleğin olmadan burada bulunamazsın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu dışarı çekmek için ne yaptın?"

Elini tuttu ve onu ileri doğru çekti. "Dağın tepesinden bağırarak meydan okumak dışında her şey. Belki onu da sen güvenli bir yere gittikten sonra yaparım."

"Oh, Aidan. Keşke kendi güvenliğin konusunda bu kadar dikkatsiz olmasaydın.

Yapmamalısın-"

"Malone? Neredesin?" Fletcher çalıların arasından yürüdü ve Aidan'ı görünce durdu. Bakışları Aidan'ın Grace'in elini tuttuğu yere kaydı.

Aidan, Grace'in mutsuz kaşlarını çatmasına aldırmadan elini çekti. Fletcher'a doğru işaret etti. "Malone'un yeleğini getirdin mi?"

Grace sanki Fletcher'ın onu tuttuğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırptırdı.

"Elbette," dedi Fletcher. "Seni bulmak için hayatını tehlikeye atarak karakoldan onsuz kaçtı. Dawson' aradım ve bana senin nerede olduğunu söyledi, ben de oraya gideceğini düşündüm." Grace'e sert bir bakış attı. "Telefonuna cevap vermiyor olsan bile."

"Özür dilerim," dedi Grace. "Aradığını görünce zil sesini kapattım. Aklımda başka bir şey vardı ve odağımı kaybetmek istemedim."

Fletcher homurdandı. "Aklında ne ya da kim olduğu çok açık. Onun hakkında kötü bir şey söylediğimi duymak istemedin. Bu yüzden cevap vermedin."

Aidan bir adım öne çıktı ve yeleği ondan aldı. "Bunu getirdiğin için teşekkür ederim." Grace'e döndü. "Ceketinin altında mı üstünde mi?"

Sinirli bir nefes verdi. "Altında. Bana bir saniye ver." Hızla düğmeleriyle uğraştı.

En ufak bir ses fisıltısı Aidan'ın sol tarafındaki ormana doğru dönmesine ve kaynağı aramasına neden oldu. Ağaçların arasından gelen beyaz bir parıltı onu uyaran tek şeydi. "Yere yat," diye bağırarak Fletcher'a doğru atladı ve onu yere fırlattı.

Grace bir ağacın arkasına geçip silahını çekerken telefonuna "O burada," diye bağırdı. "Dawson, şüpheli az önce Fletcher'a ateş etti."

Kadın polis yerde yatıyordu ve birkaç dakika önce durduğu yerin hemen ilerisindeki kalın meşe ağacına saplanmış oka bakarken sersemlemiş görünüyordu. "Aman Tanrım," dedi. "Beni yere sermeseydiniz, ok tam kafama saplanacaktı."

Aidan onu omuzlarından tutup kalın bir ağacın arkasına çekti. "Eğer dikkat etmez ve eğitimini kullanmazsan ölmek için bir şansın daha olacak. O hâlâ dışarıda bir yerde."

Fletcher ona baktı, sonra titrekle bir nefes verdi. "Tamam, . Pekâlâ. Ne tarafa gitti?"

Grace'in çok uzağında olmayan sık bir çalının arkasından genç bir adam çıktı. Aidan'ın avukatı aracılığıyla yılda sadece bir kez yeni bir fotoğrafta görebildiği genç adam.

Niall.

Arbaletini Aidan'a doğrultmuştu.

Niall alay etti. "Nihayet, bunca yıldan sonra." Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Son zamanlarda başka birinin annesini öldürdün mü?"

"Bırak onu!" Grace silahını Niall'a doğrultarak bağırdı.

"Hayır," diye bağırdı Aidan. "Yapma."

Niall ona doğru döndü, hâlâ yayını tutuyordu.

"Oğlum, yapma bunu." Aidan ayağa fırladı.

Bam!

Niall'ın gömleğinde kırmızı bir ıslak nokta belirdi ve hızla göğsüne yayılmaya başladı. Yere düşerken gözleri şaşkınlıkla açıldı, yayı zararsız bir şekilde yanına indi.

Aidan dondu kaldı, sonra dehşet içinde Grace'e baktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Ben ateş etmedim."

Döndü ve Fletcher'hâlâ yerde oturduğunu gördü, tabancası elindeydi ve oğluna doğrultulmuştu.

"Baba?" Aidan'ın şokunu acınası, şaşkın bir ses bozdu. "Baba?"

"Ben buradayım, oğlum. Baban burada." Dizlerinin üzerine çöktü ve kanamayı durdurmak için çaresizce ellerini Niall'ın yarasına bastırdı. Sanki uzun, derin bir tünelden geçiyormuş gibi, Grace'in 911'i arayarak ambulans çağırdığını ve Fletcher'ın Dawson'ı arayarak yardıma ihtiyaçları olduğunu söylediğini duydu. Ama tüm bunlar, oğlunun canının parmaklarının arasından sızdığını hissetmenin dehşeti karşısında solup gitti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Aidan, Niall'ın hastane yatağının yanında oturmuş göğsünün inip kalkmasını izlerken, Mystic Lake'e bir ambulans helikopter için yaptığı isimsiz bağışın oğlunun hayatını kurtarmış olması mucizesini düşünmeden edemiyordu. Çatışmadan iki gün sonra Niall, Chattanooga'daki bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde mucizevi bir şekilde hayata tutunmaya çalışıyordu.

Vücudunun iyileşmesine yardımcı olmak için tıbbi olarak komaya sokulmuştu. Ama artık kendi başına nefes alıyordu. İlk gün onu solunum cihazında görmek Aidan'ı neredeyse mahvetmişti. Başka bir sevdiğinin Elly gibi acı çektiğini görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Ama Niall gençti. Ve bir savaşçıydı.

Bu savaşçı ruha sadece fiziksel olarak toparlanmak için değil, medyanın yaydığı zehirli yalanlardan kurtulmak için de ihtiyacı olacaktı. B and B'de kalan muhabir, Arbaletli Katil'in Mystic Lake'te faaliyet gösterdiğini ve polis tarafından vurulduktan sonra şu anda hastanede hayata tutunduğunu duyurmuştu. Aidan, reşit olmadığı için haberlerde oğlunun adının gizlenmiş olmasına minnettardı. Ancak günümüzün sosyal medya dünyasında, birileri eninde sonunda onun adını sızdıracak ve siber uzaya yayılacaktı.

Koridora açılan büyük cam pencereye vurulunca başını kaldırıp Grace'i gördü, patronu Dawson'ın yanında gergin ve kasvetli görünüyordu, Aidan'ın

avukat ve aynı zamanda Niall'ın avukatı olan arkadaşı ve tabii ki Niall'ın yasal vasileri Larsen'ler.

Bu tuhaf insan karışımı, oğlunun iyileşmeyi başarması halinde önünde yeni bir savaş olduğunu hatırlatmaya yetmiyormuş gibi, koridorda kapıyı koruyan üniformalı polis memuru da hafızasını tazelemeye yetti.

Grace, Aidan'ın eski kayınvalidesine bir şeyler söyledi. Judy Larsen ona sarıldı ve sonra o ve kocası Sam odaya girdiler. Doğrudan Aidan'a yöneldiler ve Aidan'ın sandalyesinden kalkmasına fırsat vermeden onu bir kez daha kucakladılar.

Onların kabulü ve desteği karşısında, şartlı tahliye duruşmasında kuruldan erken salıverilmesini istediklerinde olduğu kadar şaşkındı. Kurul'a itirafı konusunda şüpheli olduklarını, her zaman da öyle olduklarını söylemişlerdi. Ama suçlu olsa bile onu affettiklerini ve kızları artık acı çekmediği için rahatladıklarını söylemişlerdi. Şu anda bile onu destekliyor olmaları ve torunlarının neredeyse ölmek üzere olmasından dolayı onu suçlamamaları onu alçaltmış ve şoke etmişti.

Hâlâ hikâyenin tamamını, kızlarının öldüğü gün tam olarak ne olduğunu bilmemeleri de onu utandırıyordu. Ama onlara şimdi anlatmak zalimce görünüyordu. Bunun ne yararı olacaktı?

Judy Larsen'in başının üstünden baktı ve Grace'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Gerçeğin tamamını ondan da saklamıştı. Yalan söylemekten nefret ederdi, ihmal yoluyla bile olsa, özellikle de ona karşı. Ama yalan söylemeye devam etmeli ya da Larsen'leri daha fazla incitmeliydi.

Doktorun Niall'ın durumu hakkında söylediklerini özetledikten sonra, ikisi caddenin aşağısındaki otellerinde çok ihtiyaç duydukları bir mola verdikten sonra koridora yöneldi.

Grace ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve ikisi de diğerlerini uzun koridorda takip ederek hastane yöneticisinin emniyet güçlerine görüşmeler için ödünç verdiği konferans odasına gittiler. Aidan sorularına cevap vermeyi geldiğinde ertelemişti. Ama Grace'in FBI'daki patronu olan denetleyici özel ajanın gelişiyi birlikte artık daha fazla erteleyemezlerdi. Özellikle de Aidan'ın şartlı tahliye memuru ona onlarla konuşmaktan başka çaresi olmadığını, aksi takdirde şartlı tahliye koşullarını ihlal etme riskiyle karşı karşıya kalacağını söyledikten sonra. Başının üzerinde asılı duran hapishaneye geri dönme tehdidinden çok yorulmuştu. Ama katlanması gereken birkaç yıl daha şartlı tahliye süresi vardı.

Grace'i odaya kadar takip edip kapıyı arkalarından kapattıktan sonra Aidan arkasına döndü ve birçoğu yabancı olan bu kadar çok insanı görünce şok geçirerek hareketsiz kaldı. Ama kendisi gibi gündelik bir gömlek ve kot pantolon giymiş olan diğer tek kişi midesini bulandırmıştı.

Stella. Stella tüm gerçeği biliyordu ve bunu kanıtlayabilirdi, her şeyden çok gizli tutmak istediği tek ayrıntıyı.

"Aidan." Grace onun omzuna dokundu. " tarafa." Uzun masanın ortasındaki iki boş doğru ilerledi ve soldakini kendine ayırarak Aidan'ın yanına, şimdi Niall'ın avukatı olan avukatıyla birlikte oturmasını sağladı.

"Aidan O'Brien," dedi Grace, "seni Levi Perry ile tanıştırmak istiyorum, Knoxville saha ofisinin FBI denetleyici özel ajanı, benim patronum."

Perry masaya doğru eğildi ve Aidan'ın elini sıktı. "Bizimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bay O'Brien."

"Başka seçeneğim var mıydı?"

Nate, Aidan'ın ayağını masanın altından hafifçe itti.

Aidan içini çekti. "Kusura bakmayın. Oğlum yoğun bakım ünitesindeyken sorgulama yapmak için uygun bir zaman değil."

"Sorgulama değil, görüşme," diye düzeltti Perry. "Soruşturmanın başlarında üzerinize düşen tüm şüphelerin yanlış olduğu kanıtlandı. Şimdi yapmak istediğimiz şey, sadece sizin cevaplayabileceğiniz kalan birkaç soruyu tartışmak. Öncelikle, toplantıda bulunan ve henüz tanışmadığınız diğer kişilerle sizi tanıştırmama izin verin."

Perry'nin yanında ilçenin kolluk kuvvetlerinden birkaç üst düzey yetkilinin yanı sıra son derece pahalı görünen takım elbiseli bir adam oturuyordu. Tennessee Denetimli Serbestlik ve Şartlı Tahliye Kurulu'nun kıdemli bir üyesi olan Raul Garcia olarak tanıtıldı.

Aidan kaskatı kesildi. Avukatı ayağa kalkmak için sandalyesini geri itmeye başlamıştı bile. "Hatırlatmak isterim ki, ben Nathaniel Barnes, hem şüphelinin hem de

Niall O'Brien Larsen ve biyolojik babası Aidan O'Brien. Şartlı tahliye kurulu Bay O'Brien'in şartlı tahliyesini iptal etmeyi değerlendirmek için buradaysa, müvekkilime sessiz kalma hakkını kullanmasını tavsiye etmeliyim. Bu ortam bu tür bir tartışma için uygun değil."

Garcia onu durdurmak için elini kaldırdı. "Sizi temin ederim Bay Barnes, şartlı tahliye kurulunun Bay O'Brien'in şartlı tahliyesini iptal etmek gibi bir niyeti kesinlikle yok.

Beni şu anda sadece ilgili bir gözlemci olarak kabul edin."

"Bunu takdir ediyorum Bay Garcia. Ama yine de müvekkilime konuşmamasını tavsiye ediyorum." Aidan'a işaret etti. "Hadi gidelim."

Aidan oturmaya devam etti. "Peki ya oğlum? Niall? Bana bu toplantının ana sebebinin olanlarla ilgili benim görüşümü almak ve Niall'ın yaptığı şeyi neden yaptığını açıklamaya yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi edinmek olduğu söylendi."

"Hafifletici faktörler." Perry başını salladı. "Bu yüzden buradayız, evet." "O zaman ben kalıyorum," dedi Aidan.

Nate yavaşça oturdu. "Bu tamamen usulsüz," diye homurdandı. "Ve resmi kayıtlara geçsin diye söylüyorum, müvekkilime hâlâ sessiz kalmasını tavsiye ediyorum."

Perry odayı işaret etti. "Burada mahkeme raportörü yok. Hiçbir şey kaydedilmiyor ya da yazılmıyor. Bu toplantının resmi bir kaydı olmayacak. Ve bugün buradan ayrıldıktan sonra soran olursa, bu toplantı hiç gerçekleşmedi."

Aidan kaşlarını çatarak önce Nate'e, sonra Grace'e baktı. " oluyor?"

Boğazını temizledi. "Mystic Lake polisi ifadelerini çoktan verdi. Ben de kendi ifademi verdim. Niall vurulduğundan beri görüşüyor, bilgi alışverişinde bulunuyor ve kanıtları gözden geçiriyoruz. Bölge savcısı, henüz on yedi yaşında bir çocuk olan Niall'a karşı hangi suçlamaların yapılacağına karar vermeden önce, kararlarını etkileyecek herhangi bir hafifletici faktör olup olmadığını bilmeleri gerekiyor. Bu yüzden buradasın, Aidan. Bu faktörleri konuşmak için. Oğlun adına konuşmak için. Anladın mı?"

Onun masmavi gözlerine baktı, sözleri zihninde tekrar tekrar canlandı. Sonra masanın aşağısına baktı. "Stella mı? Sen de mi bu yüzden buradasın? Hafifletici faktörler mi?"

Başını salladı. "Bu iş bugün bitmeli, Aidan. Artık yalan yok. Daha fazla örtbas yok. Niall'ın hayatı, geleceği söz . Onun kim olduğunu şekillendiren *her şeyi* ve yaptıklarını yapması için onu neyin tetiklemiş olabileceğini anlamaları gerekiyor."

Her şeyi. Bu tek kelime içinde bir panik yarattı.

Grace onun kolunu sıkarak dikkatini yeniden topladı. "Niall'ın biyolojik annesinin öldüğü gün, eşin Elly O'Brien'in vefat ettiği gün gerçekte neler olduğunu bize anlatmanın zamanı geldi. Herkes tüm gerçeği anladığında, ancak o zaman Niall'ın neler yaşadığını ve yaptığı seçimleri neden yaptığını gerçekten anlayabilir."

"Bay O'Brien," diye başladı Perry.

Aidan onu duymazdan geldi ve Grace'in güzel yüzüne odaklandı. "Stella ile konuştun mu?"

"Bizim için çalmak üzere yanında getirdiği bir ses kaydı olduğunu biliyorum. Ama henüz dinlemedim."

Derin bir iç çekti. "Bunu yapamam."

Kariyerine olası yansımalarını görmezden gelerek onun elini kendi elinin içine aldı. "Gerçek yıllardır senin içinde bir zehirdi. Niall için de zehirdi. Sadece şimdiye kadar bunu bilmiyorduk. Bırak çıksın, Aidan. Herkesin gerçekten iyileşmesinin tek yolu bu. Ve Niall'ın bu hastaneden çıktıktan sonra bir ıslahevine gitmek yerine evine dönmek için her türlü şansı elde etmesini sağlamanın tek yolu bu."

Onu koltuğunda tutan şey son cümlesiydi.

"Bize sadece neler olduğunu anlat," diye teşvik etti. "Yangından başla, sonra Elly'nin öldüğü güne git."

Titreyen bir nefes verdi ve bunca yıldır içinde sıkışıp kalmış olan hikâyeyi anlatmaya başladı. İlk başta duraklayarak konuştu, kelimeler üzerinde tökezledi. Ama Grace tekrar elini tuttu, bu kez masanın altından ve konuştuğu süre boyunca onu bırakmadı. Bu dayanak , bunu başarabileceğini sanmıyordu.

Onlara evindeki yangını anlattı ve karısının oğullarını kurtarmak için alevlerin arasından koştuğunu öğrendi. Yanıklarına rağmen onu aşağıya taşımış. Sonra yanan bir kiriş tavana çarpmış, omurgasını kırmış ve onu yere yapıştırmış ama mucizevi bir şekilde Niall'a isabet etmemişti.

Korkunç acılar çekmiş, boynundan aşağısı felç olmuştu ve ne kadar uzun olursa olsun hayatının geri kalanında solunum cihazına bağlı kalacaktı. Ailesi, hastanedeki olağanüstü hayat kurtarıcı önlemleri durdurmasını ve onu istemişti. Ama o . Hâlâ kızın olasılıklara meydan okuyacağına, doktorların yanıldığını kanıtlayacağına dair umudu vardı.

Kazadan aylar sonra, o isteyken ya da ayak işlerini yaparken gündüz vardiyasında dönüşümlü olarak çalışan iki hemşireyle evde bakım görüyordu. Bu hemşirelerden biri Stella Simmons, şimdiki adıyla Holman'dı. Geceleri, solunum cihazının alarmı çalmaya başladığında Elly ile ilgilenen kişi Aidan'dı.

Elly ile iletişim kurmaya çalışmak zor ve sinir bozucuydu. Sonunda bir elini zar zor kontrol edebiliyordu. Ama konuşamıyordu, en azından ilk başta. İnternette yaptığı araştırmalar sonucunda, trakeostomisine yerleştirilebilecek özel bir valf sayesinde felçli olmasına rağmen yeniden konuşabileceğini keşfetti.

"Ve işe yaradı," dedi. "İlk sözlerinin ne olacağını duymak için çok heyecanlıydım. 'Seni seviyorum' demedi ya da oğlumuzu görmek istemedi. Onun yerine, 'Bırakın öleyim' dedi."

Perry onun karşısında yüzünü buruşturdu.

"O da kağıdına böyle yazmıştı. Aynı cümle. Bırakın öleyim. Acısına son vermeme istedi. Bazı insanların havalandırmaya tahammül edebildiğini, felçli olsalar bile tatmin edici hayatlar yaşayabildiklerini ve hala neşe duyduklarını biliyorum. Ama Elly çok aktif ve atletikti. Hiçbir danışmanlık durumunu kabullenmesine yardımcı olmadı. Gerçekten perişan haldeydi."

Kendinden iğrenerek başını salladı. "Bu kadar uzun süre acı çekmesinin sebebi benim. Bakımını geri çekebilirdim, hastanede doğal bir ölümle ölmesi için formlar imzalayabilirdim. Ama çok bencildim. Onu yangından kurtaramayarak onu hayal kırıklığına uğrattım. Sonrasında onun yanında olmak istedim, biraz daha dayanabilirse paramla mucizevi bir tedavi satın alabileceğime inandım. Ben aptal bir adamdım."

"Öldüğü güne atlıyoruz," dedi Perry. "Polise anlattığın olaylara göre onun acısına son vermek istemişsin, solunum cihazının fişini çekmişsin, sonra yedek pil bitene kadar on dakika daha beklemişsin. Kalbi durduktan sonra 911'i aradınız."

"Bunca yıldır anlattığım hikaye bu."

"Ama gerçek bu değil, değil mi Bay O'Brien? Özel Ajan Grace Malone bana masum olduğunuz konusunda ısrar etti. Kayınvalideniz bile buna inanıyor gibi görünüyor. Karınızı siz mi öldürdünüz?"

"Bunun oğluma yardım etmekle ne alakası var?" "Tanık olduğu ya da bizzat yaşadığı travmayı anlamak son zamanlarda verdiği kararları açıklamaya yardımcı olabilir. Bu, kendisine yöneltilen suçlamalarda büyük bir fark yaratabilir."

"Onlara ne anlatacağım." Masanın diğer ucundan gelen Stella'ydı.

"Yapma," dedi Aidan. "Lütfen."

"Aidan o gün çok yorgundu, her zaman olduğu gibi," dedi onun yalvarışını duymazdan gelerek. "Uzun saatler çalışıyordu ve her sabah kreşe götürmesi, işten sonra alması, beslemesi, yıkaması gereken beş yaşında bir oğlu vardı. Bir dadı tutabilirdi ama Niall için orada olmakta ısrar etti, annesi onu kucağına alamasa ya da bakımına yardım edemese bile ona mümkün olduğunca normal bir hayat vermek istedi."

Aidan gözlerini sıkıca kapattı.

Grace onun elini tutmaya devam ederken yatıştırıcı sözler fısıldadı. Elini bir cankurtaran halatı gibi kavradı, hem ona bu kadar bel bağladığı için utanıyor hem de bırakmamak için çırpınıyordu.

Stella, Aidan'ın eve geldiğini, Stella'dan ciro raporunu aldığını, karısını kontrol ettiğini, oğlunu beslediğini ve yıkadığını, sonra da onu yatağına yatırdığını anlattı. Sonra birkaç dakika oturup gevşemek için arka güverteye çıkmış, sonra da Elly ile yatma vaktine kadar oturmak üzere yukarı çıkmıştı.

"Uyuyakaldı. Muhtemelen bunu sadece o zaman yaptı, arka güvertede uyuyakaldı çünkü çok yorgundu. Sarsılarak uyandığında aradan yirmi dakika geçtiğini fark etti. Karısının hala iyi olduğundan emin olmak için evin içine ve üst kata koşmuş. Solunum cihazında herhangi bir alarm sesi duymadığı için her şeyin yolunda olduğunu düşündü. Ancak odasına girdiğinde her şeyin yolunda olmadığını fark etti."

"Bay O'Brien." Bu kez konuşan bölge savcısıydı. "Bunun resmi olmayan bir soruşturma olduğunu biliyorum, ancak eşinizin eski hemşiresinin hikayeyi anlatması hala kulaktan dolma. Gerisini sizden duymak istiyorum, özellikle de bu kadar zaman sonra inanmakta güçlük çektiğim olayların tamamen yeni bir versiyonu olduğu için."

"Bu gerçek," diye tersledi Stella. "Olayların bir versiyonu değil. Elly'yi o öldürmedi."

"Sorun değil," dedi Aidan ona, sonunda garip bir kabullenme duygusu içine yerleşmişti. "Yıllarca yalan söyledim. Şimdi herkesin bana inanmasını beklemiyorum. Ama bir kişi bile inanırsa ve bu bir şekilde Niall'a yardım ederse, diğerlerine de anlatacağım."

Odaya girdiğinde ilk fark ettiği şeyin, yatakta olması gereken oğlunun pencere kenarında oyuncak polis arabaları ve kamyonlarla oynaması olduğunu anlattı. Daha sonra fark ettiği şey ise Elly'nin solunum cihazının kablosunun takılı olmadığı ve Niall'ın bu kabloyu sözde kötü adam aksiyon figürlerinden birini bağlamak için kullandığıydı.

Savcı öne doğru eğildi. "Karınızın makinesinin sizin çekmediğinizi söylüyorsunuz. Beş yaşındaki oğlunuz mu çekti?"

Aidan başını salladı. "Ama ne yaptığının farkında değildi. Ne yaptığının. Ona oyuncaklarını alıp yatağına dönmesini söyledim. Annesine yardım etmek için ne yapmak zorunda kaldığımı görmesini istemedim. Makineyi fişe taktım, 911'i aradım ve hoparlörü açtım, böylece onu yere yatırıp göğüs kompresyonu, kalp masajı yapmaya başlayabilirdim. Ama artık çok geçti. Ben verandadan içeri girmeden önce yedek pili bitmişti. Hiç alarm çalmıyordu. Nefes almıyordu. Kalbi durmuştu. Yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmadı."

"Sağlık görevlileri gelip karınızı hayata döndürmeye çalıştıklarında," Perry, "oğlunuzu kontrol etmeye gittiğinizi söylediler."

"Elly'ye yardım edebilmeleri için yoldan çekilmem gerekiyordu. Niall'ı kontrol etmeye gittim ve ona ne olduğunu sordum. Hâlâ lanet arabaları ve kamyonlarıyla oynuyor, bip sesleri çıkarıyordu. Dedi ki... annesinin onunla oynadığını ve ona arabaları gibi bip sesi çıkarabildiğini söylediğini anlattı. Ona... makinenin bip sesi çıkarması için fişi çekmesini söylemiş."

Odanın içinde birkaç keskin nefes alış veriş oldu. Grace elini onun omzuna koydu. "Oh, Aidan. Çok özür dilerim."

Savcı alay etti. "Şimdi sadece karınızın ölümünden beş yaşındaki oğlunuzu sorumlu tutmakla kalmıyor, bize annesinin aslında kendi hayatına son verdiğini söylüyorsunuz. Gerçekten bu yeni hikayeye inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

"Elbette buna inanmanı beklemiyorum," diye söze girdi Aidan. "Hiç kimsenin buna inanmasını beklemedim ya da istemedim. Korkunçtu, berbattı. Karımın hissettiği acıyı, mutlak sefaleti, acısını sona erdirmek için ne kadar çaresiz olduğunu hayal edebiliyor musunuz, aslında kendi çocuğunu fişi çekmeye ikna edecekti, bunun hayatının ilerleyen dönemlerinde onu nasıl mahvedebileceğini bilerek, onun ölümünden sorumlu olduğunu bilerek?"

Elini saçlarının arasından geçirdi ve diğer elini Grace'den çekerek kollarını masanın üstüne koydu. "Elly perişan haldeydi. Benden tek istediği gitmesine, ölmesine izin vermemdi. Ve ben ona acılarına son veremeyecek kadar bencildim. Onun yerine, beş yaşındaki oğlum benim yapamadığımı yaptı. Onun acısına son verdi."

Savcı bir şeyler söylemeye başladı ama Perry onu durdurdu. "Bay O'Brien, eğer söyledikleriniz doğruysa, eminim ki buradaki herkes kolluk kuvvetlerinin oğlunuzu cezalandırmak için hiçbir şey yapmayacağı konusunda hemfikirdir. Kesinlikle yargılanmazdı. Öyleyse neden karınızın cinayetini itiraf ettiniz? Amaç neydi?"

Aidan ona inanamayarak baktı. "Mesele mi? Ne dediğimi duymadın mı? O küçük bir çocuktuk. Eğer dünya onun makinenin fişini çektiğini duysaydı, bu bilgi hayatının geri kalanında onu takip ederdi.

İnsanlar birbirlerine karşı acımasız ve korkunç olabilirler. Ebeveynler konuşurdu. Çocukları duyardı. Okulda onunla alay eder ve zorbalık yaparlardı. Babası annesini öldürdüğü için onunla alay eden çocuklar yüzünden büyükanne ve büyükbabası onu büyütme için birkaç saat uzağa taşınmak zorunda kaldı. Oğlumu korumak için anlık bir karar verdim ve kötünün iyisini seçtim. Babasının kötü biri olduğunu düşünerek büyümesinin onun için çok daha iyi olacağına inandım.

istemedi kendi annesini öldürdüğünü fark etmekten daha büyük bir canavar. Bu yüzden itiraf ettim. Onu böyle bir acıdan kurtarmaya çalışmak için. Ama bundan da öte, kendi yanlış yönlendirilmiş yolumla Elly'yi ve Larsen'leri korumaya çalışıyordum."

"Karın ve ailesi mi?" Perry sordu. "Lütfen bununla ne demek istediğinizi açıklayın."

Aidan'ın yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Öfkeyle onu sildi. "Elly Niall'ı her şeyden çok severdi. Onun dünyasıydı. Eğer akli başında olsaydı, kabullenemediği bir hayatın ıstırapıyla kör olmasaydı, yaptığı şeyi yapması için onu asla kandırmazdı. Hayatının ilerleyen dönemlerinde bu suçluluk duygusunun onun ruhunu kemirmesini istemezdi. Ben de ailesinin ya da arkadaşlarının onu utandıracak bir şey yaptığını bilmelerini istemedim. Bu durumda olmayan biri için ne kadar tuhaf görünse de, evet, hem karımın itibarını hem de oğlumu korumak için itiraf ettim. O zamanlar hayatımın zaten bittiğini hissediyordum. Ve ona yardım etmeyi reddettiğim için kaderimi hak ettiğimi düşünüyordum. Hapishane. Ama Niall'a ne olduğunu, babasının annesinin cinayetini itiraf ettiğini öğrendiğinde nasıl işkence çektiğini gördükten sonra, gerçeği en başından bilse daha mı iyi olurdu diye merak ediyorum."

Perry, "Bu da bizi hafifletici nedenlere getiriyor," dedi. "Az önce söylediklerinizi gerçek olarak kabul edersek-"

Savcı son derece şüpheli bir ifadeyle, "Kanıt yok," dedi.

"Şimdilik bunun bir gerçek olduğunu varsayalım. Larsen'lerin bize daha önce söylediğine göre, beş yaşındaki Niall'a annesinin öldüğü ve onu bir daha asla göremeyeceği söylendiğinde, kendini kapatmış. O gün gördüğü hiçbir şeyle ilgili sorulara cevap verememiş çünkü zihni anılarını silmiş. Ama yüzeyin altında kaynıyor olmalıydı çünkü yıllarca gece terörü yaşadı. Ve her türlü davranışsal sorunu vardı. Büyükannesi ve büyükbabası ona yardım etmek için çaresiz kaldılar. Hemşirelerinden biri olan Stella Simmons, şimdiki adıyla Stella Holman ile iletişim halindeydiler çünkü Stella'nın kızlarının bakımına yardımcı olduğu aylar boyunca yakınlaşmışlardı. Tavsiye istediklerinde Stella bir çocuk psikiyatristi bulmalarına yardımcı oldu. Ve Larsen'ler gidemediğinde onu seanslara götürdü."

Perry herkesin dikkatini verdiğinden emin olmak istercesine masanın etrafına bakındı. "Bay O'Brien'in şartlı tahliye duruşmasından bir yıl öncesine gidelim. Larsen'lar, o sırada on beş yaşında olan Niall'ın babası hakkında bilgi edinmek için meraklandığını söylediler. Medyanın haber yaptığı her şeyi bulmak için internette fazla araştırma yapmak gerekmedi. Babasının, oğlunu öldürdüğüne inanıyordu.

Anne. Ve bu onu yiyip bitirdi. Bay O'Brien'a nefret mektupları gönderdi ve bunun üzerine Bay O'Brien, Niall'ın yardımı ihtiyacı olduğunu bildirmek için avukatını onlarla temasa geçirdi."

Barnes, tartışmaya bir avukatın bakış açısını eklemek için söz aldı. "Açıkçası, Niall O'Brien ne olduğuna dair net bir anısı olmasa da gençliğinde bir travma yaşamış. Babası hakkında rahatsız edici şeyler öğrenmek onu çileden çıkarmış. Babasını ait olduğunu hissettiği hapishaneye geri göndermek için bir plan yaptı. Haberlerde Arbalet Katili'ni duymuştu ve katil olarak Aidan'ı suçlamaya karar verdi. Bir yetişkin, özellikle de kolluk kuvvetlerinde çalışan bizler, suçu birinin üzerine atmanın Niall'ın düşündüğü kadar kolay elbette biliriz. Eylemleri istediği sonuçları vermeyince çaresiz kaldı ve babasına zarar vermek için elinden geleni yaptı. Ama ben özellikle başka birine zarar vermeye çalışmadığını iddia ediyorum. Sadece Bay Niall'ı incitmek istiyordu. O'Brien."

", , " dedi savcı. "Yaptığınız toplantılarda Bayan Holman'dan ya da Larsen'lerden haber alamayanlardan biri de benim. Daha önce bahsettiğiniz şartlı tahliye duruşmasında tam olarak ne ifade verdiler? Eğer O'Brien'ın ortaya attığı bu asılsız yeni hikayeden başka bir şeyse, bunların konuyla ne ilgisi olduğunu ve genç O'Brien'ın kendisine yönelttiğim suçlamalardan kaçınmasına yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Gerçeği öğrendiler," dedi Aidan, sesi öfkeden boğuklaşmıştı. "Fişi benim değil Niall'ın çektiğini bildiklerine dair ifade verdiler. Onlardan benim adıma konuşmalarını istemedim. Konuşmalarını da istemedim. Ama konuştular."

"Kulağa uygun geliyor."

Aidan ona ters ters baktı. "Uygun mu? Karımın ailesi şartlı tahliye kuruluna neden yalan söylesin ki? Sence kızlarının katilinin hapisten çıkmasını isterler mi? Eğer böyle düşünüyorsan, sen bir aptalsın."

Savcı Aidan'ı işaret etti. "Şimdi beni dinle-"

"Onunla bu şekilde konuşmaya cüret etme." Stella ayağa kalktı, bölge savcısına hitap ederken yüzünde nefret dolu bir ifade vardı. "Dinleyin. Hepiniz dinleyin."

Aidan bugün buraya hikayesini anlatmak için kendi isteğiyle gelmedi. Şartlı tahliye memuru emrettiği için ve hepiniz istediğiniz için geldi. Yıllarca sessiz kalmaya çalışmış olsa da, yeterince insan gerçeği parça parça biliyor ve bir araya getirmiş durumda. Söylediklerinin doğru olup olmadığına gelince, doğru olduğuna dair kanıtım var. Hepinize dinletmek istediğim bir kayıt getirdim-"

"Stella," diye homurdandı Aidan. "Yapma. Onu rahat bırak."

"Üzgünüm, Aidan. Ama Grace bunun senin ruhunda bir zehir olduğunu söylerken haklıydı ve farkında olsa da olmasa da bu Niall için de bir zehir. Bu zehrin tek panzehiri gerçektir."

Ayağa kalktı. "O zaman bensiz yapacaksın." Kapıdan dışarı çıktı.

"Aiden, bekle." Grace onu koridora kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Adam döndü ve kadın kollarını adamın beline dolayarak ona sıkıca sarıldı. Yapması gerektiğini bildiği halde kendini durduramayarak ona daha sıkı sarıldı ve yanağını başının üstüne yasladı. İçindeki acı ve öfkenin bir kısmı onu kollarında hissettiğinde eriyip gitti. O nezaketin, empatinin ve şefkatin vücut bulmuş haliydi. Ve bencilce, birinin onları görmesi riskine rağmen ondan güç aldı.

Mahkum ve FBI ajanı.

Katil bir oğlu olan bir baba ve kendini adalete adanmış bir kadın.

Asla yürümez.

Ve bir mucize eseri birlikte olmalarının bir yolu olsa bile, oğluyla işleri berbat etmişti. Artık ilk önceliği Niall olmalıydı. En başta her şeyi örtbas çalışarak neden olduğu hasarı bir şekilde düzeltmek zorundaydı.

Uzaklaşırken pişmanlık onu yiyip bitirdi. "İçeri geri dön. Eminim seni bekliyorlardır."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Larsen'leri görmek için. Başkası onlara söylemeden önce gerçeği bilmeyi hak ediyorlar."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Harikasın, bunu biliyor muydun?" Dürtüsüne karşı elini kızın yüzünün yan tarafına götürdü, sonra da dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Ama bunu kendim yapmalıyım." Hızla döndü ve uzaklaştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Grace herkes gittikten sonra da hastanenin toplantı odasında kaldı. Niall'ın çocuk psikiyatristine yaptığı ziyaretlerden biri sırasında Stella'nın gizlice yaptığı kaydı dinlemenin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Hipnoz etkisi altında konuşan sekiz yaşındaki bir çocuğun tatlı, masum sesini dinlemek hem şok edici hem de mide bulandırıcıydı. Ne anlattığını tam olarak anlamadan, o ziyaret sırasında doktor ve vasisi Stella'ya annesinin öldüğü gün olan her şeyi anlatmıştı.

Ve söylediği her şey Aidan'ın söylediklerini destekliyordu.

Elly O'Brien oğlunun yardımıyla kendi canına kıymış, Aidan odanın dışındayken fişi çekmek için onu kullanmıştı.

Stella, Elly'nin muhtemelen arka kapının sesini duyduğunu ve kocasının dışarı çıktığını bildiğini açıklamıştı. Onu zaten kontrol etmiş ve makinenin düzgün çalıştığını doğrulamış olduğundan, birkaç dakikalığına dışarı çıkıp kendini güvende hissetmemesi için hiçbir neden yoktu. Uyuyakalmamış olsa bile, başka herhangi bir gün, başka herhangi bir saatte, sadece yirmi dakikalığına dışarıdayken Elly'nin başına kötü bir şey gelme ihtimali çok düşüktü. Ama yıldızlar Elly için aynı hizaya gelmişti ve Elly en derin, en karanlık dileğine kavuşmuştu; dayanılmaz olduğunu düşündüğü bir hayattan kurtulmuştu.

Beş yaşındaki küçük oğlu ve kocası pahasına.

Elly'nin bunu yapacak kadar zavallı olması Grace'in kalbini kırmıştı. Aidan'ın bunu bilmesi ve ona yardım etmeyip başka seçeneği olmadığına inandırdığı için suçu ve cezayı üstlenmesi de kalbini kırmıştı. Küçük ve güzel aileleri, evlerinde yangın çıktığı gün geri dönülmez bir şekilde yok olmuştu ama o sırada hiçbiri bunu fark etmemişti.

Ancak Grace'in aklındaki tek şey ya da boş konferans salonunda oturup duygu ve düşüncelerini toparlamaya çalışmasının tek nedeni bu değildi. Aynı zamanda gözetim kurulu üyesi Bay Garcia'nın sunduğu nihai sonuç da aklını kurcalıyordu. Kurulun geri kalanıyla bir araya gelecek ve valiye Aidan'ın adını affedilmesi gereken biri olarak sunmalarını tavsiye edecekti. Sadece , tamamen aklanacak, sicili silinecek ve şartlı tahliyesinin iptali de dahil olmak üzere tüm hakları iade edilecekti.

Tüm bürokrasinin kesilmesi ve yasal parçaların yerine oturması aylar, belki de daha uzun sürecekti. Ama Aidan hak ettiğini alacaktı: tamamen aklanacaktı. Dünya onun masum olduğunu öğrenecekti. Grace'in başından beri istediği şey buydu. Ama şimdi bu gerçekleştiğine göre, bedelinin buna değip değmeyeceğinden emin değildi.

Aidan oğlunu, Elly'yi ve Larsen'leri korumak için on uzun yılını hapiste geçirmişti. Şimdi tüm gerçekler ortaya çıkacak ve sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaklardı. Bunca zaman uğruna çok çalıştığı şey geçersiz kınılıyordu. Ve bunun ona daha nelere mal olabileceği konusunda endişelenmeden edemiyordu. Bunun kendisine neye mal olduğunu zaten biliyordu.

Kariyeri.

Elindeki, patronu tarafından kendisine verilen beyaz zarfa baktı. Bu, derhal geçerli olmak üzere işten çıkarıldığına dair resmi bir bildiriydi. Daha onunla görüşmek için Chattanooga'ya gelmeden önce basılmıştı. Profesyonel olmayan davranışları ve görevlerini yerine getirirken verdiği kötü kararlar nedeniyle işten çıkarılıyordu. Knoxville saha ofisinde birlikte çalıştığı ekip, Crossbow Katili davasını onsuz araştırmaya ve çözmeye devam edecekti. Sadece bu bile içinde bir boşluk hissetmesine neden olmuştu. Kendisini Mystic Lake'e gönderen isimsiz ihbarın, davaya liderlik etmesi ve davayı çözmesiyle sonuçlanmasını çok ummuştu. Bu kariyerinde büyük bir adım olurdu. Bunun yerine, kariyerini bitirmişti.

Zarfi açarak, patronunun işten çıkarma belgelerine eklediği fotoğrafı çıkardı.

Aidan'la, kulübesinin yanışını çaresizce izledikten sonra döndükleri B and B'deki odasının önünde öpüşüyorlardı. İkisinin de odasında uyuduğunu sandıkları muhabir onları duymuş ve kapısını o fotoğrafı çekecek kadar açmış olmalıydı. Ve sözde Mystic Lake'teki Arbaletli Katil hakkındaki hikâyeyi sızdırdığında, kasabadaki FBI ajanının kasabanın tek şartlı tahliye edilmişiyse -karısını öldürdüğünü itiraf eden bir adamla- biraz fazla samimi olduğu o fotoğrafı da eklemişti. Aidan'ın artık masum olduğu kanıtlanmış olsa da, en azından gayri resmi olarak, bundan geri dönüş yoktu. Fotoğraf çekildiği sırada hâlâ hüküm giymiş bir katildi ve bunun değişeceğine dair hiçbir umut yoktu.

Derin bir iç çekerek resmi zarfın içine geri koydu ve ayağa kalktı. Sandalyesinin arkasından ceketini alırken, yerinde olduğundan emin olmak için otomatik olarak kılıfını yokladı. Ama artık ne kılıfı ne de silahı vardı. FBI kimlik bilgileri ve Büro'nun kredi kartıyla birlikte onları da patronuna teslim etmek zorunda kalmıştı. Hatta arabasının anahtarlarını bile teslim etmek zorunda kalmıştı, böylece kiralama şirketinin SUV'u geri almasını sağlamadan önce içindeki FBI yeleğine, dizüstü bilgisayarına ve dosyalarına el koyabilecekti.

Arkasında okun açtığı deliği hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Ama bu artık eski işverenin sorunuydu. Zaten onu hiçbir ulaşım aracı olmadan bırakmışlardı. Mystic Lake'teki odasına dönüp kişisel eşyalarını alabilmek için başka bir kiralık araba ayarlaması gerekecekti.

Özel ajan olmadan önce devriye polisi olarak başladığı kariyerinin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti. Silahı olmadan kendini çıplak ve kaybolmuş hissediyordu. Bir sivil olarak hayatı nasıl yaşayacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Neyse ki, Mystic Lake'teki bu fiyaskodan önceki kusursuz hizmet sicili nedeniyle patronunun uğruna mücadele ettiği cömert bir kıdem tazminatı paketi vardı. Ve sırtını dayayabileceği bir birikimi vardı. Ama bunların hiçbiri sonsuza kadar sürmeyecekti. Hayatının geri kalanında ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Hastaneden ayrılmadan önce Niall ve ailesini kontrol etmek için yoğun bakım ünitesine uğradı. Aidan'ın orada olmasını beklemiyordu ve değildi de. Hastanenin başka bir konferans salonundaydı ve toplantıdan çıktıktan sonra olan biten her şey hakkında avukatı tarafından bilgilendiriliyordu.

Larsen'lerin ağlamaktan gözleri kızarmıştı, şüphesiz kızlarının ne kadar korkunç bir acı çektiğini ve farkında olmadan harekete geçirdiği feci olaylar zincirini artık biliyorlardı. Ama onlar güçlüydü,

İnançlarına güvenerek bunu atlattılar. Onlarla birkaç dakika konuştuktan sonra Niall ve Aidan için dua ettiler. Dualarına onun adını da eklediklerinde Grace'in gözleri yaşardı.

Onlara son bir kez sarıldı ve vedalaştı. Sonra kiralık arabasının gelmesini beklemek için aşağı indi.

Bir saatten fazla bir süre sonra, dağların arasından Mystic Lake şehir merkezine giden virajlı, dar yoldan çıktı. Ana Cadde'deki otoparkta durdu ve sağındaki ağaçlardan marina yönünde yükselen yoğun siyah dumanı ve itfaiye ile polisin müdahale ettiği siren seslerini görünce afalladı. Neredeyse yardım teklif etmek için o yöne doğru gidecekti ama sonra artık kolluk kuvveti olmadığını hatırladı. Sıradan bir sivildi ve trafiği yönlendirme yetkisi bile yoktu.

Bunun yerine, arabasıyla gölün sonundaki B and B'ye gitti ve arka tarafa park etti. Umarım Aidan yakında dönerdi. Onunla konuşmaya, nasıl olduğunu görmeye ve hatta belki de geleceğinin nereye doğru gittiğini düşündüğünü hissetmeye gerçekten ihtiyacı vardı. Şu anda kendi geleceği hem kasvetli hem de olasılıklarla doluydu.

İçtenlikle bu olasılıklardan birinin Aidan olmasını umuyordu.

Arabasından indiğinde, onunkinin yanındaki boş yere başka bir araba yanaştı. Arabayı kullanan adama gülümseyerek selam verdi ve arabanın arkasına dolanarak B and B'ye doğru ilerledi.

Kadın yanından geçerken inmiş ve gülümsemiş. "Beni aradığınızı duydum."

Kadın şaşkınlık içinde durdu. "Özür dilerim, ben-"

Arabasını işaret etti.

Arka camdan içeri baktı. Arka koltukta büyük bir arbalet ve her birine büyük beyaz tüyler iştirilmiş bir ok sadağı vardı. Koşmak için döndü. Beyaz bir acı patlaması başının yan tarafına çarptı. Her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Aidan Mystic Lake'e giden uzun ve dar yolda ilerlerken bir çukurdan kaçınmak için direksiyonu kırdı. Birkaç gün önce bu yola çıktığında, hastaneye gitmek için kamyonetini olabildiğince hızlı kullanıyordu. Bu kez daha akli başında bir hızda ilerliyordu ve aslında uzun zamandır ilk kez, ilerlerken dağların ve ağaçların muhteşem manzarasının tadını çıkarıyordu. Ve gülümsüyordu.

Sanki karısının korkunç bir şekilde yaralandığı yangın gününden beri yaşadığı uzun ve karanlık bir tünelden çıkmıştı. Bugün her şey tersine dönmüştü. Gerçek, tüm gerçek ortaya çıkmıştı. Ve tüm önemli insanlar bu gerçeği öğrendiğinde olanlar onu şaşkına çevirmişti.

Larsen'ler Elly'nin aslında kendi ölümünü planladığını duyduklarında üzölmüşler ama pek de şaşırmamışlardı. Ve gerçeği kendilerinden sakladığı için onu affetmişlerdi. Daha da önemlisi, Elly'nin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda erkek gibi davranıp ona yardım etmediği için onu affetmişlerdi. Bu yükü hiç üstlenmediği için ona minnettardılar ve sonunda hayatına devam edip mutlu olabileceğini umuyorlardı.

Savcı, Niall'ın küçük bir çocukken yaptıklarını anlattığı kaydı dinledikten sonra, Şef Dawson ve diğerleriyle görüştü ve geçmişinin travmasını atlatmasına yardımcı olacak kapsamlı bir danışmanlık hizmeti aldığı sürece Niall hakkında suç duyurusunda bulunmamaya karar verdiler. Ve önümüzdeki iki yıl boyunca sicili temiz kalacaktı.

Ardından tahliye kurulu üyesi Garcia, kurulun geri kalanı ve vali ile birlikte çalışarak Aidan'ın sicilinin silinmesini ve tam bir af ile Aidan'ın haklarının iade edilmesini sağlayacağını belirtti.

Sadece bir saat önce acil bir toplantı yapılmıştı. Aidan'ın avukatı dışarı çıktığında sırtıyordu. Aidan'a vali ve şartlı tahliye kurulunun bugün yeterince dinlediğini ve derhal şartlı tahliyesine son vermeleri gerektiğini söyledi. Diğer her şey, sicilinin silinmesi ve suçlu olmadığı haberinin yayılması, zaman alacaktı. Ama Aidan tüm bunları umursamıyordu bile. Tek önemseydiği artık özgür olmasıydı, gerçekten özgür. Bir daha asla şartlı tahliye memuruyla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Ve gelecekte herkes gibi bir silahla avlanabilecekti, tabii bir silah satın aldığını varsayarsak. Ok ve yayla avlanmaya kadar alışmıştı ki başka bir silahı tercih edip etmeyeceğini bilmiyordu.

Ama bugünün en güzel hediyesi, oğlunun tıbbi olarak indüklenen komadan çıkarılması ve nihayet gözlerini açmasıydı. Aidan, Larsen'larla bu iş bittiğinde orada olmaması gerektiği konusunda anlaşılmıştı. Niall'in olan biten her şey hakkında dikkatle bilgilendirilmesi . Nefretini bir kenara bırakması ve gerçeği kabullenmesi biraz zaman alabilirdi. O zamana kadar evlat edinen ailesi ve mahkemenin atadığı psikiyatrist ona yardımcı olacaktı. Ve bir gün, umarım yakında, Aidanla bir aile buluşması gerçekleşecekti.

Sırtarak Ana Cadde'nin yanından geçti, sonra yavaşladı ve gökyüzünde, muhtemelen marina yakınlarında, kasabanın çok dışında koyu bir duman olduğunu fark edince kaşlarını çatı. Her ne oluyorsa, kimsenin zarar görmemesini ve yangının çabucak söndürülmesini umuyordu.

Yoluna devam ederek B and B'nin arka tarafına yöneldi, Grace'le konuşmak ve olan biten her şey hakkında onu bilgilendirmek için sabırsızlanıyordu. Hatta bunu kutlamak için ona çıkma teklif bile edebilirdi. Bu bir şey olmaz mıydı?

Onunla birlikte olmak ve kimsenin düşünceleri hakkında endişelenmemek için mi? Ne de olsa patronu da toplantıdaydı ve Aidan'ın tamamen masum olduğunu kabul etmişti. Onun yanında bu kadar dikkatli olmasına değmişti. Kariyeri kurtulmuştu ve artık birbirlerine duydukları yoğun çekimi ifade etmelerinin önünde hiçbir engel yoktu. Heck, cazibe önemsiz bir terimdi ve ona duyduğu her şeyi tüketen ihtiyacı tanımlamak için hiçbir şey yapmıyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Yıllar sonra ilk kez geleceğine umutla bakıyordu. Ve Grace Malone'un bu geleceğin bir parçası olmasını her şeyden çok istiyordu.

Eğer ona sahip olursa.

park ederken, park yerinde Grace'in kiralık cipini göremeyince hayal kırıklığına uğradı. Larsen'ler ona Grace'in ayrılırken B and B'ye gideceğini söylemişlerdi. Başka bir yerde mola vermiş olmalıydı, belki Chattanooga'da bir dükkânda. Ya da belki de marinada olup bitenlere yardım ediyordu.

Park etti ve kamyonetinden inerken Şef Dawson'ı aramak için telefonunu çıkardı.

"Hey, Aidan," dedi şef nefes nefese kalmış bir sesle. "Burada biraz meşgulüz. Neye ihtiyacın var?"

"Marina mı? Duman oradan mı geliyor?"

"Tahmin . Teknelerden biri patladı ve . Yangının yayılmasını önlemek için itfaiyenin yakındaki diğer tekneleri taşımasına yardım ediyoruz."

"Yaralanmalar mı?"

"Yok, Tanrı'ya şükür. Kısa kestiğim için üzgünüm ama neden aradınız?" "Grace. B ve B otoparkında cipini göremiyorum-"

"Duymadın mı? O cip artık onda değil. Patronu onu kovduğunda geri verdi."

Aidan park yerindeki son arabanın yanında durdu. "Ne dedin sen? Onu kovdu mu?"

"Oh, dostum. Bu şekilde duyduğun için üzgünüm. Onu gördüğünde açıklayabilir."

Bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Grace'in işini kaybetmesinin tek sebebi oydu. Yemin etti. "Pekâlâ. Teşekkürler. Şu anda ne kullandığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Gitmem gerek. Tüm kolluk kuvvetleri, dördümüz de güvertedeyiz." Güldü. "Avukatınız bana şartlı tahliyenizin iptal edildiğini söyledi. İşler yolunda gittiği için tebrikler. Özgürlüğünün tadını çıkar, Aidan. Bunu hak ediyorsun." Hat tıklayarak aramayı sonlandırdı.

Aidan'ın önceki coşkusu gitmişti. Onun yerine hem Grace'in patronuna hem de kendisine karşı kaynayan bir öfke vardı. Daha dikkatli olmalıydı. kariyerini mahvetmek isteyeceği son şeydi. Avukatıyla konuşup FBI'ı onu görevine iade etmeye zorlamak için yapabilecekleri bir şey olup olmadığını öğrenmesi gerekecekti. Ama şu anda bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Stella'nın kendisine karşı kötü hisler beslemediğini ve iyi niyetini takdir ettiğini bildiğinden emin olmak için kısa bir süre durduktan sonra, aceleyle yukarı çıktı ve Grace'in kapısını çaldı. Birkaç dakika sonra

kapıyı çaldı ve birkaç dakika bekledikten sonra koşarak aşağı ve Stella'yı tekrar aradı. Ama o Grace'i görmemişti.

Restorandaki müşterilerden biri onlara kulak misafiri olmuş ve restorana doğru yürürken Grace'in park yerinde durduğunu fark ettiğini söylemiş. Bildiği kadarıyla Grace içeri hiç girmemişti ama girmiş olabilirdi ve o bunu fark etmemiştir.

"Hangi arabanın onun olduğunu hatırlıyor musun?" Aidan sordu.

"Evet, şu küçük arabalardan biri. Dört kapılı, beyaz. Toyota sanırım. Şaşırdım çünkü normalde büyük bir SUV kullanırdı."

"Teşekkürler." Aidan dışarı çıkıp otoparka doğru yürüdü. Beyaz bir Toyota'nın yanından geçtiğini hatırlıyordu ve otoparktaki kamyon ve ciplerin arasında onu kolayca buldu. Arabanın içine bakarken omurgasında huzursuz bir his belirdi. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Araba kilitliydi ve tüm camlar kapalıydı. Sanki park etmiş ve içeri girmiş gibi görünüyordu.

Ama yapmamıştı.

Peki neredeydi?

Arabanın etrafında dönerek ona neler olduğunu anlatabilecek herhangi bir şey aradı. Sürücü kapısının dışındaki küçük ayakkabı izleri onun boyuna yakın görünüyordu. Arabadan inmiş olmalı. İzler başka bir arabanın arkasından dolandı ve sonra... diğer izler onunkilerle birleşti. Büyüktüler, muhtemelen Aidan kadar iri bir adam boyutundaydılar. Ve parmak izleri Grace'inkileri ezip geçmiş. Ondan sonra adamın izleri toprak ve çakılda derinleşti. Ama Grace'den başka parmak izi yoktu.

Başka biri için burada ne olduğu açık olmayabilirdi. Ama bir yıldan uzun bir süredir neredeyse her gün oyunu takip eden Aidan için, Grace'e bir şey olduğunu gösteren göz kamaştırıcı bir neon işaretiydi. Kötü bir şey.

Parmak izlerinin bittiği araba, şu anda buraya park etmiş olan araba gibi görünmüyordu. Bu araba büyük bir SUV'du ve parmak izlerinin bazılarının üzerine park etmişti, bu da parmak izlerinin SUV gelmeden önce orada olduğu anlamına geliyordu. Yani Grace'le itişip kakışan adam kendi arabasıyla kaçmıştı. Ve Aidan, Grace'in rızası dışında onu da yanında götürdüğünden bir an bile şüphe etmedi.

Telefonunu çıkarıp Dawson'ı tekrar ararken havadaki soğuğa rağmen sırtından boncuk boncuk ter akıyordu. Grace'in arabasına doğru yürüdü ve başka ipuçları aramak için yavaşça arabanın etrafında döndü.

"Aidan," dedi Dawson, "şu anda konuşamam. Bir tekneyi limana yanaştırmaya çalışıyorum-"

"Bu Grace. Kaçırıldı."

"Ne... Emin misin? Bana ne olduğunu anlat."

Aidan arabanın etrafındaki zemini yavaşça incelemeye devam ederken durumu ve ipuçlarını açıkladı. Sağ ön lastiğe ulaştığında öfkeyle böğürdü.

"Onu yakaladı, Dawson. O hayvan onu aldı."

"Kim? Sakin ol. Bana neler olduğunu anlat."

Aidan, Grace'in lastiğinden çıkan oku incelemek için eğildi; ucundan büyük beyaz bir tüy sarkan bir oktu bu.

"Arbaletli Katil. Gerçek olan. O burada, Mystic Lake'de. Ve Grace elinde."

Dawson acımasızca küfretti. "Yat limanındaki yangının onun işi, bir şaşırtmaca olduğuna dair ne kadar bahse girmek istersin?" Fletcher ve Collier'a bağırarak komutlar verdi ve itfaiyecilerle birlikte çalışmaya devam etmesi için marina olay yerinin sorumluluğunu Ortiz'e devretti.

Aidan diğer arabanın çakılda bıraktığı ipuçlarını takip etti ve gittiği yönü not etti. Sonra kamyonetine koştu ve içine atladı.

"," dedi Dawson. "Şimdi arabalarımıza gidiyoruz. Sizinle B and B'de buluşacağız ve-"

"B ve B'yi unut." park yerinden hızla çıkardı, diğer aracın belirgin lastik izlerinin hangi yöne gittiğini belirlemek için yavaşladı.

Sonra dönüşü yaptı ve motoru çalıştırdı. "Bekle, neden?" Dawson sordu. "Konuş benimle."

"Bir Jeep'in içinde, eski model, dört . Rengini bilmiyorum. İzlere ve tekerlek tabanının genişliğine bakarak karar veriyorum. Lastikler çamurlu. İzler yeni, yani takip edebileceğim bir şey var. Şu ana kadar göle paralel ilerliyorlar, kasabanın dışına doğru gidiyorlar."

Dawson telsizinden diğerlerine emirler yağdırdı. "Eski model bir cip kuzeybatıya, göle paralel gidiyor. Gözünüzü dört açın."

"Telefonunun izini sür, Dawson. Bak bakalım bir ipucu misin. Telefonun zilinin açık olması ve adamı uyarması ihtimaline karşı aramak istemiyorum, bu noktada telefonun onda olduğunu varsayıyorum. Telefonu atmış olabilir."

"Yapacağım." Telsizinden Fletcher'a Malone'un telefonunu izlemeye almasını söyledi. "Ve FBI ile temasa geç. Artık kendi ajanları umurlarında olmasa bile, en azından kışkırtıcıları kaldırıp buraya gelmeli ve o çok kızdıkları katili bulmamıza yardım etmeliler."

Aidan aniden frene bastı ve çakıllı yolda savrulmaya başladı. Kamyonetinin dört tekerlekten çekişini devreye soktu ve hızla geri gitti. Sonra da

Jeep'döndüğü yere döndü ve bu yoldan geçtiğine dair daha fazla işaret aramak için yavaşladı.

"Bana bilgi ver, O'Brien. Dört dakika . Nereye gidiyorum?" "Eski tomruk patikası. Dağa doğru gidiyor."

"Jesper'in yıkılmakta olan av kulübesinin yanında mı?"

"İşte bu. Bekle. Ah, ." Tekrar frene bastı ve durdu, sonra kamyonetinden atladı.

"Ne var, O'Brien? Konuş benimle."

"Jeep. Onu buldum. Boştu. Yolun çeyrek mil yukarısına bırakmış." Aidan kamyonetine koştu ve koltuğu öne doğru çevirdi. Yayını ve bir okunu çıkardı ve fazladan oklarla dolu sadağını boynuna ve omzuna bağlayarak yoldan çekilmesini sağladı. Çömelerek, ağaçların derinliklerine doğru giden iki çift ayakkabı izi bulana kadar toprağı araştırdı. "İzlerini buldum. Ormanın içinden dağın neredeyse batısına doğru gidiyorlar. Bulmana yardımcı olması için toprağa bir X işareti koyacağım, yolun sağ tarafından yaklaşık on metre uzakta. Şimdi kapatıyorum, ama beni takip etmek için cep telefonumu takip etmek için süslü bir şey yapabilirsin."

"Hayır, Aidan. Hatta kal. Bizi bekle. Üç dakikadan kısa bir süre içinde orada olacağız, sıcak bir şekilde geliyoruz."

"Canı cehenneme. Onunla yalnız kaldığı her dakika çok uzun bir dakika."

"Ne yapacaksın ki? Silahın bile yok."

Yayına bir ok yerleştirdi. "Arbalet Katili'ni avlıyorum."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Grace'i sırtından iterek tökezlemesine ve neredeyse yapraklarla kaplı orman zeminine düşmesine neden oldu.

"Acele et," dedi ona.

Omzunun üzerinden ona ters ters baktı.

O da güldü.

"Benden ne istiyorsun? Eğer gerçekten Arbaletli Katil , beni otoparkta öldürürdün. İnsanları kaçırmak onun işi değil."

"O da, yani ben de, polislerin tutukladığı o salak gibi nişan aldığım şeyi ıskalamıyorum. Sizin çalışkanlığımla övündüğünüz o çocuk gibi, bir tüy okun istediği yere uçmasına izin vermek yerine, hedefimi vurduktan sonra tüyleri yayıma takacak kadar akıllıyım. Ayrıca kulübeleri de yakmam. Gerçi şimdi düşündüm de, ormanı ateşe verip koca bir dağın yanışını izlemek eğlenceli olabilir." Onu tekrar itti. "Yürümeye devam et. Ve biraz saygı göster yoksa bu işi burada bitiririm."

"Nereye gidiyoruz? Gideceğimiz yeri söylerseniz daha iyi zaman geçirebilirim."

Birden onu sarsarak durdurdu. "Oh, adamım. Bu benim için kesinlikle yeni bir alan, canlı bir kurban almak. Telefonun açık, mi? Telefonun açık, değil mi?"

bir açık mikrofon, bir açık çağrı ve sen bana yerimizden vazgeçirmeye çalışıyorsun. Ver şunu."

"değil. Arabamda bıraktım."

Adam ona ters bir yumruk atarak etrafında döndürdü. Bir ağaca yaslandı ve ona haykırma zevkini tattırmamak için dudağını ısırıldı. Kanın metalik tadı ağzını doldurdu.

"Telefon et," dedi. "Şimdi."

Yine yalan söyleyecek ve yanında olmadığını söyleyecekti, zaman kazanmak için herhangi bir şey, birine çizgisini takip etme şansı vermek için. Ama birden ok doğrudan kafasını göstermeye başladı. Bir metre öteden ıskalaması mümkün değildi, özellikle de tüylerini okları attıktan sonra taktığını itiraf ettiğine göre. Ne yaptığını gerçekten biliyordu, bu da onun düşündüğünden daha yetenekli ve ölümcül olduğu anlamına geliyordu. Cep telefonunu çıkardı ve ona uzattı.

Oku yere bıraktı ve küçük parçalara ayrılana kadar üzerinde tepindi. Oku ona doğru tutarken dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Şimdi hareket et. Dümdüz ilerle. Acele et."

Mümkün olduğunca, çok belli etmeden onları yavaşlatmaya çalıştı. Devrilmiş kütüklerin üzerinden dikkatlice geçti, çalıların etrafından gereğinden fazla dolandı. Ve tüm bu süre boyunca etraflarındaki ormanı taradı, ona kaçma şansı verecek bir şey, herhangi bir şey ya da herhangi birini aradı.

Eski patronu cebinden çıkardığı hızlı aramayı almış mıydı? Hâlâ ona yardım edebileceği bölgede miydi? Öyle olmasını ve yardımın yolda olmasını umuyordu. Ama en kötüsünü, tek başına olduğunu varsaymak zorundaydı. Göğüs göğüse dövüş eğitimi almıştı, kendisinden büyük ya da silahsız bir rakibi alt etmeye çalışmak için eğitilmişti. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Tek yapması gereken onu bulmaktı.

Uzaktan gelen şırıltılı su sesi dikkatini çekti. Bir şelale mi? Ya da açık hava duşu gibi insan yapımı bir şey mi? Bunu kendi yararına nasıl kullanabilirdi?

Onu tekrar itti ve neredeyse düşmesine neden oluyordu. "Oyalanmayı bırak. Bunun için zamanım . Onlar nerede olduğumu anlamadan önce ifademi vermeli ve buradan gitmeliyim."

Durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Ne tür bir açıklama-"

Bu kez yayı ona isabet ettirdi, okun jilet gibi keskin kenarı elini kesti. Ateşli acıyla nefesi kesildi ve yarayı kavradı, kanamayı durdurmak için sertçe bastırdı.

"Kımılda," diye homurdandı, yayı tekrar kaldırdı, artık kanlı olan ok yüzüne bir adımdan daha yakındı.

Döndü ve aceleyle ilerledi. Adamın sözleri aklından geçmeye devam ediyordu. Bir açıklama yapmak istiyordu. Ve bir başkasının yaptığı işten övgü almasından şikâyetçiydi. Niall. Basında çıkan haberleri duymuş ve Mystic Lake'e gelmiş olmalıydı. Belli ki başka birinin Arbalet Katili olarak etiketlenmesini istemiyordu. Bu ayırım tamamen ona aitti.

Ve bunu kanıtlamak için buradaydı. Bir açıklama yapmak için. Bir katil nasıl açıklama yapar?

Öldürüyor.

Bu da onu kesinlikle öldürmeyi planladığı anlamına geliyordu ama görünüşe göre bunu yapmak için aklında belirli bir yer vardı. Hedefine ulaşmak ve planladığı şeyi yapmak için acele ediyordu. Telefonunun açık olduğunu bilmek yönlerini değiştirmede. Sadece acele etmesi için ona baskı yaptı.

O zaman yakındılar. Olmak zorundaydı. İfadesinin alınacağı yere yakındı. Bu da gitme zamanı demekti. Kaçmak zorundaydı. Ama kanaması vardı ve adamın giydiği türden sert tabanlı yürüyüş botları değil, yeri kavramayan yumuşak deri ayakkabılar giyiyordu. Adam daha iri, daha uzun boylu ve daha uzun adımlıydı. Ve silahlıydı. Kaçmak ve vurulmamak için gerçek bir umutla nasıl kaçacaktı?

Düşün, Grace. Düşün.

Suyun sesi giderek yaklaşıyor, yükseliyordu. "Acele et."

Hızlandı. Kesinlikle bir şelale sesi duyuyordu. Buraya gelmeden önce bölgeyi topografik haritalar üzerinde incelemiş, ana işaretleri ve kaçınılması gereken daha tehlikeli alanları anladığından emin olmak istemişti. Jeep'te uyandığında, Mystic Gölü sağ taraflarındaydı ve ağaçların arasından zar zor görünüyordu. Bu kuzeye gittikleri anlamına geliyordu. Sonra sola, batıya, toprak bir yola dönmüş, daha iyi günler görmüş köhne bir kulübenin yanından. Mystic Lake'e gitmeden önce Chattanooga'dayken aldığı yerel turizm haritasında yürüyüşçüler için alanları işaretleyen küçük X işaretleri zihninde bir resim oluşturdu.

Eski tomruk yolu. Oraya gitmişlerdi. Yani marinaya doğru gidiyorlardı. Ve Mystic Falls'a doğru. Evet, orası

ne duyduğunu. Bir şelale. Eğer şelaleye ondan önce ulaşabilir ve haritada işaretli patikayı bulabilirse, şelalenin yukarısındaki döngüden geçebilirdi. Ve belki de bir şekilde onu daha kolay olan yokuş aşağı döngüden gittiğini düşünmesi için kandırabilirdi. Pek bir kaçış planı sayılmazdı ama aralarına biraz mesafe koyması için ona bir şans verebilirdi.

Hiç yoktan iyiydi.

Biraz daha hızlandı ve onu kandırmak için neye ihtiyacı araştırdı.

"Hey," diye seslendi, "bekle."

Daha hızlı hareket etti, sonra eğilip patikadan bir avuç küçük taş aldı ve hızla ceketinin cebine soktu.

Bir şey o kadar hızlı ve yakınından geçerken havadan bir ıslık sesi duyuldu ki eğilecek zamanı olmadı. Birkaç metre önündeki ağaca gömülmüş bir okun sapına bakarken tökezleyerek durdu. Ok onu sadece bir santim kadar ıskalamıştı. Ciğerleri göğsünde sıkışmış ve titremeye başlamıştı.

Kızın omzunu tuttu ve onu döndürerek bir ağaca çarptı. Ağzı kuduz bir hayvan gibi geriye kıvrıldı ve dişleri ortaya çıktı. Ama kızın içine bir dehşet patlaması gönderen onun gözleriydi. O kadar karanlıktı ki neredeyse siyahtı. Ve içlerinde insanlığın zerresi bile yoktu. Tek gördüğü öfke ve kana susamışlıktı, öldürmeye susamıştı ve bu susuzluğu kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Bunu bir daha yap, kaçmaya çalış ve bir sonraki beynine girsin." Onu salladı. "Anladın mı?"

"Anladım...anladım. Kaçmak yok."

"Çekilin. Neredeyse bitti." Onu ileri doğru itti.

Titrek bir nefes aldı, sonra ayaklarını hareket etmeye zorlarken bir nefes daha aldı. Onu öldürecekti. Buna hiç şüphe yoktu. Ama bu olacaksa, kendi şartlarına göre olacaktı. Hiçbir şekilde uysalca ölüme yürümeyecek ve onu ne zaman vuracağını seçmesine izin vermeyecekti. Şelalenin üstündeki döngü tek yoldu, en azından aralarına biraz mesafe koymayı denemek için tek şansıydı. Belki şans yaver gider ve adam şelalenin üzerinden aşağıdaki kayalık zemine düşerdi.

Ya da belki de sırtında bir okla son bulacaktı.

Zihninde şelaleleri, haritada incelediği patikaları canlandırdı. Suyun sesi ve kokusu neredeyse vardıklarını gösteriyordu. Muhtemelen hayatta kalmak için tek şans yaklaşıyordu ve ne olursa olsun bunu değerlendirmek zorundaydı.

dehşete . Onunla dövüşmek bir seçenek değildi. Bu senaryoda kaybederdi. Kaçmak tek seçeneğiydi. Hayatı buna bağılmış gibi kaçmak zorundaydı.

Çünkü öyle oldu.

İlerideki ormanda bir sis yükselmeye başlamıştı. Dumanlı Dağlar'a olduğu gibi Mystic Lake'e de adını veren günün bu saati olmalıydı. Bu, iklimin bir fenomeniydi, tıpkı içeri doğru ilerleyen ve görmeyi zorlaştıran küçük duman puflları gibi.

"Biraz daha ileride," bağırdı arkasından. "Şelaleye vardığımızda sağa dön, göle doğru in."

"Tamam," diye karşılık verdi, kendisini ele verecek ani hareketler yapmadan taşları dikkatlice cebinden çıkardı.

Aniden sis derinleşti ve görüşünü kapattı. Tereddüt etti. "Sağa dön," diye seslendi adam.

Kayaları sağa doğru fırlattı, adamın onları duymasını ve patikada tökezlediğini düşünmesini umuyordu. Sonra olabildiğince sessiz bir şekilde sola, şelalenin tepesine doğru patikadan yukarı çıktı. Haritada gördüğü döngüden dönmek üzereydi ki, adam patikanın daha aşağısından bağırdı. Onun diğer yöne gittiğini çoktan fark etmiş olmalıydı.

Kendini ileri iterek eğime karşı mücadele etti. Arkasında bir yerlerde, aynı yokuşu çıkmaya çalışan, ona küfreden ve ölüm vaat eden adamın ayak seslerini duyabiliyordu.

"Bu taraftan," diye bir ses, bir kadın sesi. "Grace, buraya gel."

Sisin içinden bir el uzandı ve onu ağaçların arasına çekti, tam o sırada yanından bir ok fırladı, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Koş," dedi kadın ona, ağaçların arasındaki bir aralığı işaret ederek. "Şu . Aidan senin için geliyor."

Grace kim olduğunu ya da neden orada olduğunu sormak için durmadı. Kadını yanına çekmek için koşarak yanından geçerken elini tuttu. Ama eli ete kemiğe bürünmek yerine sisin içinden geçti.

Katilin ayak sesleri yanından hızla geçip giderken duyduğu ses onu harekete geçirdi. Kadının ona söylediği yöne doğru koştu, geldikleri yoldan geri döndü ama biraz farklı bir yoldan. Koşarken etrafında sis dönüyordu ve engebeli arazinin bir şekilde düzleştiğine yemin edebilirdi, sanki o kadar hızlı koşuyordu ki uçuyordu.

Halüsinasyon görüyordu. Öyle olmalıydı. Peki ona yardım eden kadın neredeydi? Grace yavaşladı. Geri dönmek zorundaydı. Burada bir katille birlikte birini geride bırakamazdı.

"Aidan, buraya gel!"

Grace tökezleyerek durdu ve kadının kendi sesine benzeyen bir sesle Aidan'a seslendiğini duyunca irkildi.

"Aidan!" diye seslendi kadın sisin içinden tekrar.

"Grace!"

İleride bir yerden Aidan'ın sesiydi.

"Aidan! Buradayım! Buradayım!" Grace ileri doğru koştu, tökezledi ve düştü, sonra tekrar sıçradı ve tekrar koştu. "Aidan!"

"Grace! Geliyorum!" Ayak sesleri ilerideki toprağı dövüyordu.

Arkasından küfür sesleri ve takip eden ayak sesleri geliyordu. Katil yaklaşıyordu. Grace'in boğazında bir histeri kabarcığı yükseldi.

"Aidan, ! Elinde yaylı tüfek var!" Göğsüne bir hıçkırık saplandı, hem arkadan yaklaşan adamın dehşetinden hem de koştuğu kişinin onun okunun yolunda olmasından.

" et, Aidan!" diye . "Grace, yere yat!"

Şimdi!"

Ormanın zeminine daldı.

Havayı yaran okların vızıltısı tepemizde yankılandı. Ormanda gürültülü bir çığlık duyuldu ve ağaçların üzerinde bir kuş bulutu uçuşmaya başladı. Orada yatıyordu, hareket etmekten korkuyordu. Hareket ederse vurulacağından korkuyordu. Ve o korkunç gürültüyü kimin çıkardığını öğrenmekten daha da çok korkuyordu.

Aidan aniden önünde diz çökmüş, onu kucağına almış, ellerini üzerinde gezdirip görünüşe göre yara izi ararken alnı endişeyle çizilmişti. "Grace, Tanrım. İyi misin? Elin-"

"Tetikçi, arka , sisin içinde." baktı. "Nerede? Nerede o?"

Aidan yavaşça başını çevirerek ona bakmasını sağladı. "Bunu görmene gerek yok.

Bir daha ne size ne de bir başkasına zarar vermeyecek."

"... Onu nasıl gördün? Sis çok-"

"Ne ?" Parmaklarını saçlarında, kafa derisinde gezdirdi. "Kafanı mı çarptın?"

"Ben... hayır... Yani, evet, beni bayılttı ama sonra-"

"Seni hastaneye götürmeliyiz." Onu göğsüne yaslayarak ayağa kalktı, yayı ve okları omuzlarındaki kayışlardan geldiği yöne doğru geri döndü.

Grace ona sarıldı ve omzunun üzerinden baktı. "Anlamıyorum. Çok yoğun bir sis vardı, bir sis. Eğer içeri girmeseydi kaçamazdım. Nereye gitti bu?"

"Seni kamyonetime götürür götürmez elini saracağız. İçeride bir ilk yardım çantam var."

"Aidan, geri dönmeliyiz. O kadın... onu bulmalıyız. Bana gideceğim yolu o gösterdi. O benim hayatımı kurtardı."

Durdu ve ona baktı. "Grace, burada başka kimse yok." "Ama !" diye ısrar etti. "Senin adını söyledi. Onu duymadın mı?" Adam başını salladı, daha da endişeli görünüyordu. "Ben sadece seni duydum.

Gel . Seni bir doktora götürelim." Tekrar yola koyuldu, kadının yürüyebileceğine dair ısrarına rağmen onu taşımakta ısrar etti.

İleriden tanıdık sesler geliyordu. Mystic Lake polisi.

"Buradayım," diye Aidan. "Onu yakaladım. Yaralanmış."

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona. "Sadece bir sıyrık."

"Ve kafanda kocaman bir düğüm. Yemin ederim bundan sonra seni balonlu naylona sarmak zorunda kalacağım." Ormanın içinden kendilerine doğru gelen diğerlerinin seslerine doğru aceleyle .

Grace ona gerçekten iyi olduğunu açıklamaya çalışmaktan vazgeçti. Onun omzunun üzerinden baktı. Sis tekrar geri dönmüştü, uzakta. Ve o izlerken, güzel, gülümseyen bir yüzü olan bir kadının ana hatları . Grace'in, Aidan'ın kulübe yangınından kurtardığı resimden tanıdığı bir yüz.

Elly O'Brien.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Grace iskelenin ucunda durmuş, Mystic Gölü'nün berrak mavi sularına bakıyordu. Burası çok güzeldi ve bazen de ölümcüldü. Ama aynı zamanda büyü ve mucizevi de . O bunun yaşayan kanıtıydı.

Arbaletli Katil'le ilgili soruşturma, altı ay önce onu kaçırdığında, önce başka birini, oradan geçen bir turisti kaçırdığını göstermişti. Onu her zamanki yöntemiyle, yaylı tüfeğiyle ve okun ucunda dalgalanan o gösterişli beyaz ve kırmızı tüyle öldürmüştü. Ve onu dibinde yere yatırmış, bölgeye gelecek bir sonraki turistini keşfetmesi için. Görünüşe göre planı Grace'i diğer kadının yanına yerleştirmekti. Bir günde iki cinayet. Dünyayı şok etmek ve tüm dikkatleri Niall yerine kendisine çevirmek istemişti.

Neyse ki planı işe yaramamıştı. Ve artık dünya onun gerçekte ne olduğunu biliyordu; yaptığı kötülükler için hiçbir mazereti olmayan sapkın bir sosyopat. Yirmi sekiz yaşındaki John Smith'in geçmişi de adı kadar karanlıktı. Bir ofis malzemeleri mağazasında alt düzey yönetici olarak çalışan bekâr bir adamdı. Destekleyici ebeveynlerle ortalama, olaysız bir çocukluk geçirmişti. İstismara uğradığına dair hiçbir kanıt yoktu. Okulda zorbalığa uğramamış. FBI' bir araya getirebildiği en fazla şey, bu kadar... ortalama olmaya içerlediği idi. Ve terör dikkat çekmek, kendini olduğundan daha fazlası gibi göstermek için başlamıştı - sadece ortalama, unutulabilir bir adam.

Titredi ve başını salladı. Hem onun hem de incittiği ve öldürdüğü insanların hayatı boşa gitmişti. Ama artık her şey bitmişti. Bir daha kimseye zarar vermeyecekti.

Sıcak, güçlü eller beline dolandı ve onu etkileyici derecede kaslı bir göğse doğru çekerek zevkle iç çekmesine neden oldu. Aidan.

Doğrulmadan önce kızın kulağını okşadı ve boynunun yan tarafını öptü. "Elly'yi tekrar görme umuduyla mı buradasın?"

"O gün olanlar hakkında nihayet bana inanıyor musun?"

"inanıyorum. Bu yeterli değil mi? Beyin sarsıntısı geçirdin, biliyorsun."

"Ben kendi versiyonumu daha çok seviyorum, Elly bu dünyada küçük ailesine bakıldığından emin olacak kadar uzun süre kaldı."

Ona daha sıkı sarıldı ve bir öpücük daha vermek için eğildi, bu seferki çenesinin yanından geliyordu. "Ailemizi kurtaran kişi sensin, Grace Malone O'Brien. Eğer sen olmasaydın, ben hala o derin ve karanlık kabuğumun içinde yaşıyor olurum ve bunca yıldır sadece var olurum. Ve Niall'a ne olacağını kimse bilemezdi. Şu anda inanılmaz derecede iyi durumda." Aidan elini hafifçe yuvarlaklaşan karnına doğru kaydırdı. "Ve yazın, kulübemizin yeniden inşası nihayet bittiğinde ve bu kiralık evden taşınabileceğimiz zaman, yeni bir kız ya da erkek kardeşe kucak dört gözle bekliyor."

Gülümsedi ve arkasını döndü.

Yüzünü buruşturdu ve omuz kılıfını düzeltti. "Sana sarıldığımda içime saplanan bir silah olmadan seni daha çok seviyorum. Neden üniformanı giyiyorsun? Yeni işine yarına kadar başlamayacaksın."

"Her şeyin tam olarak oturduğundan emin olmak istedim. Pencereden pırıl suyu gördüğümde, normal kıyafetlerimi giymeden önce rıhtıma doğru hızlı bir yürüyüş yapmaktan kendimi alamadım."

"Gerçekten işe dönmek istediğine emin misin? Çalışmak zorunda olmadığını biliyorsun. Paraya ihtiyacımız yok."

"Kocam bütün gün ofisinde çalışırken evde kalma rutinini denedim. Benim eğlence anlayışım bu değil."

"Eğer FBI'daki işinizi geri istiyorsanız, Nate'in sizi yeniden işe almaları için onları zorlayabileceğinden emin olduğunu biliyorsunuz."

"Çok tatlısın, her zaman benim için ejderhalarımı öldürmek istiyorsun. Ama FBI hiçbir zaman evim gibi hissettirmedi, Mystic Lake gibi değil. Ayrıca, neden benim için

Beni senden uzun süre bir iş mi?"

Saçlarını nazikçe geriye doğru topladı. "Hayallerinden vazgeçmek zorunda kalmamalısın. İzin ver bunu senin için düzelteyim, sana özel ajan kariyerini geri vereyim."

"Oh, Aidan. Bana zaten isteyebileceğim her şeyi verdin. Sen." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kariyerime gelince, tam olarak istediğim yere doğru gidiyor. Sadece başladığımda bunun farkında değildim. Burada gerçek bir fark yaratabilirim. Dawson ve takımın bana ihtiyacı var. Mystic Lake'in de öyle. Nüfusumuz yavaş yavaş artıyor. Polis gücü de bununla birlikte büyümek zorunda."

Sırıttı. "Nüfusumuz kesinlikle artıyor." Elini tekrar kadının karnına bastırdı. "Bir kişi kadar. Şimdilik."

Kollarını onun göğsüne doğru kaydırды. "Şimdilik mi? Kaç tane küçük O'Brien istiyorsunuz Bay O'Brien?"

"Şu anda gerçekten istediğim şey sensin. Ve sen yeni işine başlamadan önce birlikte geçireceğimiz son tatil günü olduğu günün büyük bir kısmını içeride geçirebileceğimizi umuyordum."

Ona sıritti. "Gerçekten mi? İkimiz de bütün gün kulübede kapalı kalırsak ne yapmayı planlıyorsun?"

Ona cevap niteliğinde bir gülümseme verdi ve onu kollarının arasına alarak göğsüne yasladı. "Seni sevmeyi planlıyorum Grace. Her zaman. Bugün ve hayatımızın geri kalanı boyunca her gün."

Mutlu bir şekilde içini çekti ve kollarını onun boynuna doladı. "Ben de seni seveceğim, Aidan. Sonsuza kadar ve daima."

Onu öptü, dudaklarına nazikçe dokunarak ona ne kadar değer verdiğini kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla anlattı. Ama öpücük hızla değişti, ikisi de nefessiz ve sersemlemiş bir halde ayrılana kadar daha sıcak ve daha vahşi bir hal aldı.

"Aidan, eğer beni içeri sokmazsan, burada kıyafetlerimi çıkarmaya başlayacağım ve komşuları tamamen şok edeceğim."

Sırıttı ve yol boyunca kahkahalar atarak eve doğru koşmaya başladı.

* * * * *

MILLS & BOON

Özel indirimler, inanılmaz fırsatlar ve yarışmalar için Mills & Boon e-posta bültenine bugün kaydolun.

Romantizmin tadını çıkarmanın en iyi yolu!

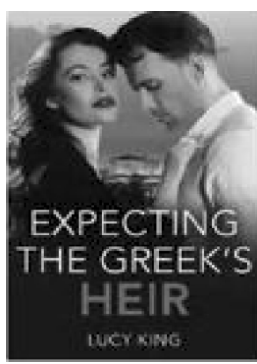
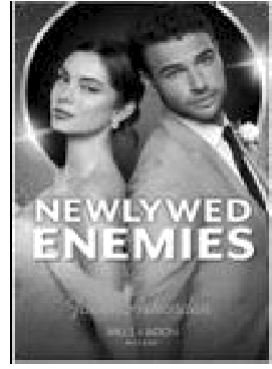
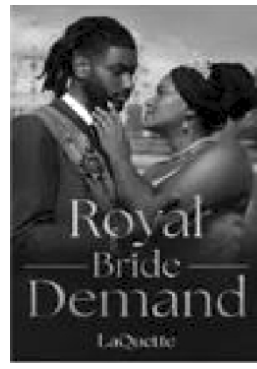
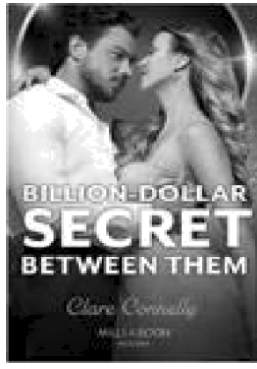
BENİ !

Mills & Boon e-postalarını almak tamamen ücretsizdir ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıyı kullanarak istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

EIGHT BRAND NEW BOOKS ADRESINDEN MILLS & BOON MODERN

Sevdiğiniz aynı harika hikayeler,
şık ve yeni bir görünüm'

OUT NOW

ErgbC Modern'in teorileri her ay ortaya çıktı ve hepsi Chem'de:

millsandboon.co.uk

aft rgl^{OU} *///t\"*KİTAPLAR

Afterglow Books, yön veren, mecazlarla dolu bir kitap listesidir. Korolar, geniş bir ses ve temsil yelpazesi. dünya triolleri ve tribulosyonları. Tüm bu mecazları içeren isteyebilir kasaba setlerini, göl ilişkilerini, grumpg vs sunshine'ı düşünün. düşmanlar IDvers'a} ve her hikayede cömert bir baharat dozu.

D @miilsondDoonuk
@millsondboonuk
ez Afterglowbaoks.co.uk
#AfterglDwBooks

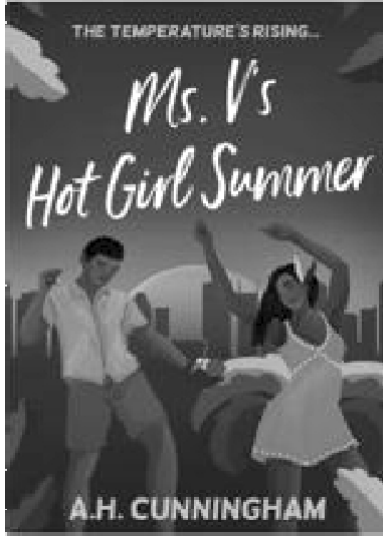
Ya da en son kitap haberleri. Afierglow haber bültenine kaydolmak için aşağıdaki QR kodunu kullanabilirsiniz:

aft

x1tii/x"-

*//t OKS

Uluslararası Zıt

İşyeri romantizmi ☐

kutuplar birbirini

yasak aşk

çeker Baharatlı

 Spicy

☐ 6-UT H'

Her ay iki hikaye yayınlanmaktadır. Daha fazlasını keşfedin:
Afterglowbooknco.uh

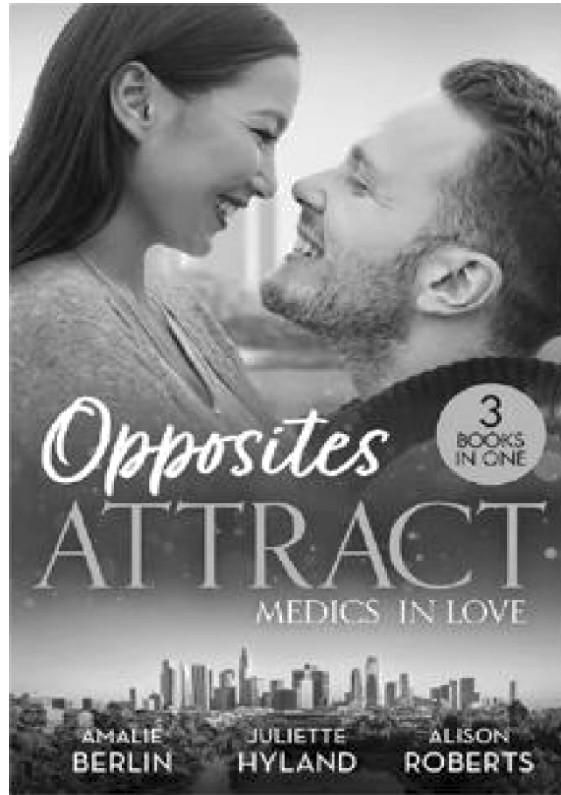
OUT NOW!

millsandboon.co.uk
adresinden temin edilebilir

MILLS & BOON

OUT NOW!

Şu adresten temin edilebilir
millsandboon.co.uk

MILLS & BOON

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City, DLF Faz II,
Gurugram, Haryana - 122002 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

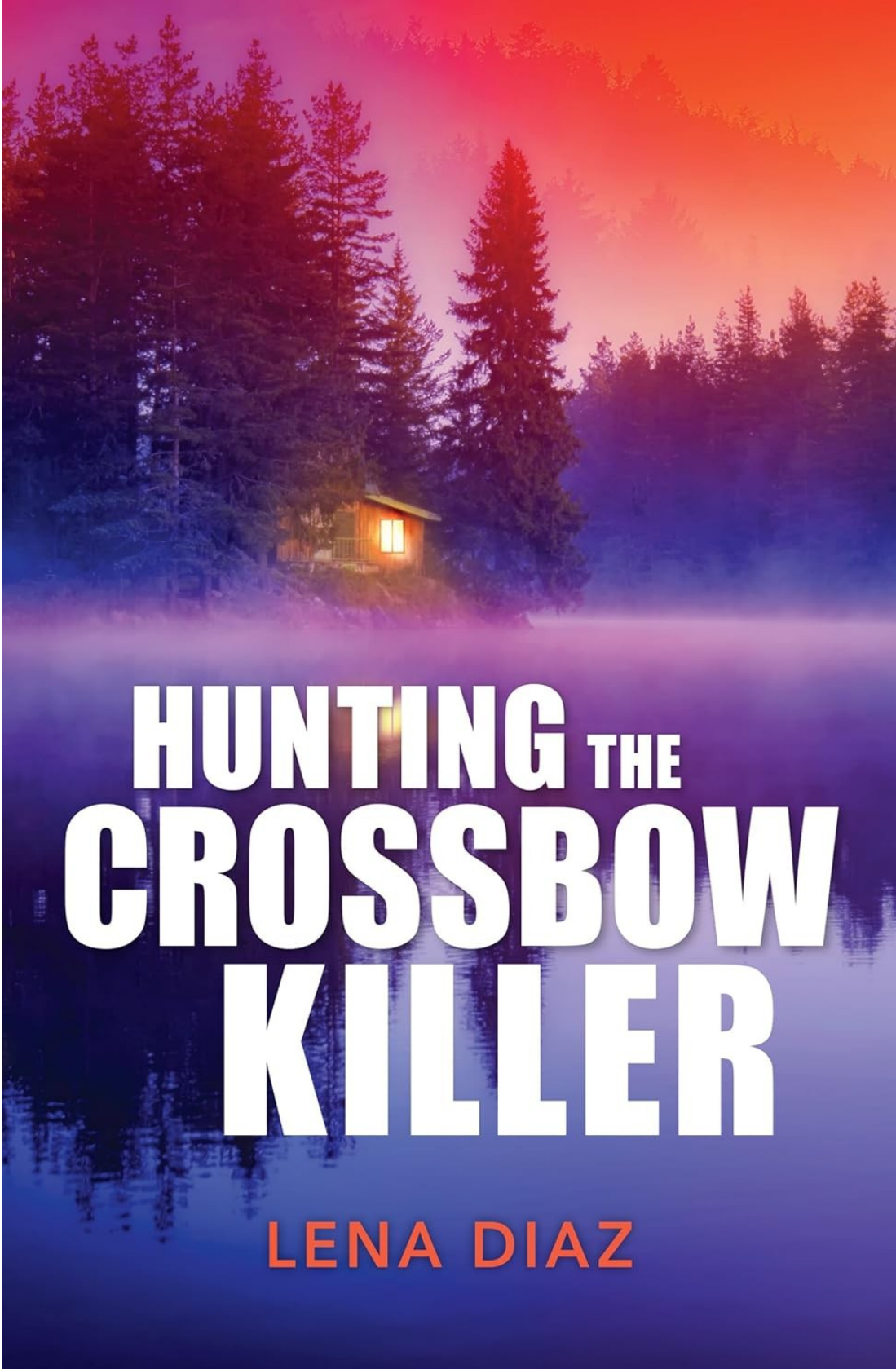
HarperCollins Publishers Yeni Zelanda

Birim D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Yukarı
Dublin 1
D01 C9W8, İrlanda
<http://www.harpercollins.co.uk>

HUNTING THE CROSSBOW KILLER

LENA DIAZ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi